

ဆုတောင်း

ရင်ခုန်စည်းချက် ရိုက်ခတ်သံများ

Digital Art : Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo.

ဆုအခွလီ

ရင်ခွန်စည်းချက်ဂိုက်ခတ်သံများ

လှိုင်းထက်သာ

ရင်နှစ်စည်းချက်ရိုက်သံများ

၇

“အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းငိုနေသော သူမအနားသို့
မမသည် စိုးရိမ်စွာရောက်လာ၏။

“အို နှိုင်း၊ ကလေးရယ် ဘာကြောင့်ငိုနေတာလဲ
ကွယ်”

သည်တော့ သူမက မမကိုနှမြောစွာကြည့်မိ၏။ ဘာ
ကြောင့်များ မမဟာ ဒီလိုအချိန်ကြမှ ပို၍လှနေတာပါလိမ့်။

“မမ မမက ဟိုလူကြီးနဲ့ လက်ထပ်သွားပြီး နှိုင်းကို
တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မှာ မဟုတ်လားဟင်”

သည်လိုမေးတော့ မမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား
လျက်...

“ဒါကတော့ကွယ်”

ရုတ်တရက် မမ၏လှပသော မျက်လုံးတွေ မှေးဖျော့သွား
လျက် သူမကို ကြင်နာစွာကြည့်သည်။ ထိုနောက် နူးညံ့သော
သူမ၏ဆံနွယ်တို့ကို မမက နွေးထွေးသည့်လက်ဖြင့် ဖွဖွပွတ်သပ်
လျက်...

“နှိုင်းတို့ဆီ မမ မကြာခဏပြန်လာမှာပါ ကလေးရယ်”

“မမ လက်ထပ်တော့မယ်” ထိုစကားကို မမလှိုင်း ပြော
လာချိန်တွင် နှိုင်း ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရ၏။

“လှိုင်းထက်သာနှင့် နှိုင်းဆက်ရာ”

ဒက်ဒီမာမိတို့မှ မွေးထားသော ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်
သည် ဘဝတွင် သူများတကာထက် ပိုမိုချစ်ခင်ခဲ့ကြတာ ငြင်းမရ
ပေ။

မမလှိုင်းသည် နှိုင်းဆက်ရာဆိုသော သူမထက် အသက်
ဆယ်နှစ်တိတိကြီးခဲ့၏။ ထိုကြောင့် မမက သူမအပေါ် ညီမငယ်
တစ်ဦးထက် သမီးလေးလို ပိုချစ်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ သူမကလည်း
မမအား မိခင်တစ်ဦးလိုပါပဲ။

ထို့ကြောင့် မမလက်ထပ်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူမဝမ်းနည်း
စွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

“အဟင့် .. ဟင့် .. မမနဲ့ နှိုင်းမခွဲနိုင်ဘူး”

“အို ကလေးရယ်”

မမသည် စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်၏။ ထိုနောက် သူမပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးလျက်...

“မမလည်း နှိုင်းလေးကို မခွဲနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆို ဟိုလူကြီးကို မမ လက်ထပ်နဲ့ပေါ့”

“အို”

နှိုင်းပြောလိုက်တဲ့ ဟိုလူကြီးဆိုတာ လှိုင်းချစ်ရတဲ့ မောင်ကိုလေ။ တကယ်တော့ မောင်သည် လှိုင်းအတွက် ပထမဆုံးချစ်ဦးသူဖြစ်၏။

မောင်ဘက်ကလည်း လှိုင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့သည်။ မောင်နှင့်လှိုင်းတို့၏ အချစ်ရေးကို နှစ်ဘက်လူကြီးမိဘတွေကလည်း သဘောတူခဲ့၏။

“ဒက်ဒီတို့မှာ လှိုင်းနဲ့နှိုင်းဆိုတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီနဲ့မာမိက သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ သမီးတို့အသိအမှတ်နဲ့ အတွက်

ဒက်ဒီတို့က သမီးတို့စိတ်ချမ်းသာရေးကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်၊ သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာလည်း ဒက်ဒီတို့ ဝင်ရောက်မစွက်ဖက်ဘူး၊ သမီးတို့စိတ်ကြိုက် ရွေးခွင့်ရှိတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သမီးတို့ ရွေးလိုက်တဲ့လူဟာ မိဘဂုဏ်သိက္ခာ၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်ဖို့ဘဲ”

လှိုင်းတို့၏မိဘများက သမီးတွေအပေါ် ဒီလိုနားလည်မှုရှိခဲ့တာကြောင့် ကျေးဇူးတင်ရ၏။ ထိုကြောင့် လှိုင်းရွေးလိုက်တဲ့ မောင်သည် ဒက်ဒီတို့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုမိုမြင့်စေခဲ့၏။

“ဗညားတော်”

ထိုအခါပိုင်ရှင် မောင်သည် လှိုင်းထက် အသက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီးကာ အချိန်တိကျသော အလုပ်ကြိုးစားသော အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အောင်မြင်နေသည့် အများတကာလေးစားခံရသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်။

မောင်နှင့်လှိုင်းတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့တာက လှိုင်း၏သူငယ်ချင်း မေခင်ရဲ့မင်္ဂလာဆောင်မှာဖြစ်သည်။

“မေခင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ လှိုင်း သတို့သမီးအရံ လုပ်ပေးရမယ်နော်”

“ဟင် မလုပ်ချင်ပါဘူး”

အရှက်အကြောက်ကြီးသော လှိုင်းက လူရှေ့ထွက်ရမှာကို ရှက်သလိုမျိုး ငြင်းခဲ့ပေမယ့်...

“မရဘူးနော် လှိုင်း၊ တခြားပွဲတွေ မလုပ်ချင်ပေမယ့် မေခင်ဟာ လှိုင်းနဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ ဒါကြောင့် လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်”

အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုသော စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် မေခင်အား လှိုင်း ဆက်ငြင်းခွင့်မရပေ။

“အင်းလေ မေခင် ဒီလောက်တောင်းဆိုမှတော့ လှိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့၊ လှိုင်းက သတို့သမီးအရံမလုပ်ရင် မေခင်ကိုမခင်ဘူးလို့ ပြောမှာမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

အပြီးဖြင့် မေခင်ခေါင်းညိတ်တော့ လှိုင်း မျက်စောင်းသာသာထိုး၏။

“သတို့သားအရံကလည်း လှိုင်းလိုပဲ မနည်းပြောထားရတာ”

“ဘယ်သူလဲ မေခင်”

“ဦးဗညားတော်”

“ဟင် ဘယ်သူ”

ဗညားတော်ဆိုသောနာမည်ကို သူမဘဝတွင် ပထမဆုံး ကြားဖူးခြင်း၊ မေခင်ကပြုံးကာ...

“ဦးဗညားတော်ဆိုပေမယ့် လူကငယ်ပါသေးတယ်၊ အလုပ်အကိုင်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမို့လို့ ဂုဏ်အရ ‘ဦး’တပ်ခေါ်နေရတာ၊ ကိုမောင့်ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှိုင်းတော့ တစ်ခါမှ သတိုးသမီးအရံ မလုပ်ဖူးလို့ လူတွေရှေ့ထွက်ရမှာ ရှက်သလိုပဲကွယ်”

လှပချောမောသော လှိုင်းကို မင်္ဂလာပွဲများအတွက် သတို့သမီးအရံခေါ်ပေမယ့် ငြင်းဆန်ခဲ့တာချည်းပါ။ လာခေါ်တာက ဒက်ဒီမာမိတို့မိတ်ဆွေတွေ လှိုင်းငြင်းတော့ ဒက်ဒီတို့ကလည်း ဇွတ်မတိုက်တွန်းပါ။

“ကျွန်တော့်သမီးကြီးက သိပ်အရှက်အကြောက်ကြီးတာဗျာ၊ လူစည်ကားတဲ့နေရာတွေကို သူက သိပ်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ အားနာတယ်ဗျာ”

မိတ်ဆွေတွေကို ဒက်ဒီက ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ထိုသို့ပြောပေးတတ်

၏။ နားလည်မှုရှိသော သူတွေကတော့...

“ရပါတယ်ဗျာ ဦးသားမိုးရဲ့သမီးက သိပ်ချောသိပ်လှတော့ မင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သမီးအရံသာလုပ်ရင် လူတကာင်းကြည့်ရမှာ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးက အရှက်အကြောက်ကြီးတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီလောက်လှတဲ့ကလေးမ အိမ်တွင်းပုန်းနေတာ နှမြောစရာပဲ”

“ဒေါ်စုမြတ်လည်း ကိုယ့်သမီးအလှလေးကို နားချပေးပါဦး”

မာမိကတော့ ပြုံး၍...

“ကျွန်မတို့က သမီးတွေစိတ်မချမ်းသာတာ ဘာမှ မတိုက်တွန်းချင်ပါဘူးရှင်”

“အမယ်လေး လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ မိသားစုပဲ”

လှိုင်းနှင့်နှိုင်းဆိုလျှင် အငယ်ဖြစ်သော နှိုင်းကမှ သွက်သွက်လက်လက်ရှိလေ၏။

“ကဲ သမီးကြီး မရရင်တော့ သမီးငယ်လေးကိုပဲ ပန်းခြင်းကိုင်ခေါ်ရမှာပဲ၊ နှိုင်း ပန်းခြင်းကိုင်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုင်ပါ့မယ်”

“ကဲကြည့် သမီးငယ်လေးက သွက်လိုက်တာ”

ငယ်နှစ်အရွယ် နှိုင်းသည် မင်္ဂလာပွဲတိုင်းမှာ ပန်းခြင်းကိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။ လှိုင်းက နှိုင်းအတွက် ဂါဝန်မှအစပြင်ပေးသည်။

“နှိုင်းလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

အဖြူရောင် ဂါဝန်ဆွတ်ဆွတ်လေးနှင့် နှိုင်းကို အားရသော အပြုံးဖြင့်ကြည့်ကာ လှိုင်း ကျေနပ်စွာပြောသည်။

“မမပြင်ပေးလို့လှတာ”

“အဟင်း ဟင်း နှိုင်းလေးက ပြောတတ်တယ်”

ချစ်လှစွာသော ညီမငယ်ကို အချိန်အားရလျှင် လှိုင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေး၏။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိက လှိုင်းတို့ညီအစ်မကိုကြည့်၍ ကျေနပ်နေကြသည်။

“သမီးတို့ ညီမနှစ်ယောက် ဒီလိုချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိတာ မာမိတို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီတို့အတွက် အားလုံးပြည့်စုံစေတာ ထက်ပိုတယ်”

ထိုကဲ့သို့ သူမတို့ညီအစ်မ၏ ချစ်ခင်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်သူက ဦးဗညားတော်ဟု နှိုင်း မှတ်ယူခဲ့သည်။

မေခင်၏ပြောရာ ထုံးစံအတိုင်း နှိုင်းက ပန်းခြင်းကိုင်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးပါသောပွဲမို့ ထူးခြားတာအမှန်။

မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ...

“လှိုင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ မေခင်ပြောထားတဲ့ သတို့သားအရံ ဦးဗညားတော်”

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်ရှိ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့် နှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသော လူတစ်ယောက်ပါ။

သူက လှိုင်းကိုစူးစူးနှင့်နှင့်ကြည့်ကာ

“ကျွန်တော် ဗညားတော်ပါ လှိုင်း၊ လှိုင်းနဲ့ ခုလိုဆုံတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ငွေမှင်ရောင် ဇာဝမ်းဆက်နှင့် နက်မှောင်သော ဆံနွယ်များကို လှပစွာဖွဲ့နှောင်ထုံးထားသည့် အလှပိုင်ရှင်မလေး လှိုင်း...

သွက်လက်စွာ မိတ်ဆက်လာသောသူကြောင့် ဖြူနုသော မျက်နှာလေး မသိမသာရဲလျက်...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု တစ်ခွန်းသာဆိုလျက် မျက်လွှာချလေ၏။ ထို့အတွက် သူ့စိတ်ထဲ အားမလိုအားမရဖြစ်ရသည်။

“ဗညားတော်ရေ လှိုင်းကတော့ မင်းတွေ့နေကြမိန်းက

လေးတွေလို သွက်သွက်လက်လက်ထဲက မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ဣန္ဒြေကြီးတယ်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်က သူ့ကို ထိုသို့ပြောခဲ့သည်။

ယခုလှိုင်းနှင့်တွေ့တော့ အမှန်ဖြစ်နေ၏။ အံ့သြစရာကောင်းတာက ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ ရင်မခုန်ခဲ့သမျှ လှိုင်းကိုတွေ့တော့ သူ့နှလုံးသားက တထိတ်ထိတ်နဲ့လေ...

“ဦးဗညားတော်ကလည်း လှိုင်းလိုပဲ သတိုးသားအရံတစ်ခါမှ လုပ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုမောင်ကျမှ ခင်လို့သာလေ”

“ဪ”

ပထမဆုံးအကြိမ်ခြင်း လာတူနေသောသူ့ကို ယောင်ယောင်မျှ ပြုံးပြမိလိုက်တာက လှိုင်း။ လှိုင်း၏အပြုံး လှိုင်း၏အကြည့်မှာ ယစ်မူးသွားတာက ဗညားတော်...

လှလိုက်တဲ့ လှိုင်း။

မဟာဆန်လိုက်တဲ့ လှိုင်း။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ဣန္ဒြေကြီးလိုက်တဲ့ လှိုင်းပါလား။

○ ○ ○

“လှိုင်းက မန္တလေးသူပီသတယ်”

“ရှင်”

“အဟွန်း မန္တလေးသူဆိုလို့၊ အသားတော် ညိုပြာညက်
ထဲက မဟုတ်ဘဲ၊ ရန်ကုန်သူတွေထက် ပိုပြီးဖြူနေတာတော့
ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ”

မင်္ဂလာပွဲအပြီးမှာ အနားယူရင်း သူနှင့်တစ်စားပွဲတည်း
ထိုင်ဖြစ်သွား၏။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မက မန္တလေးသူပီသတယ်
ဆိုတော့”

“အဟွန်း ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက၊ လှိုင်းရဲ့သိမ်မွေ့နူးညံ့
တဲ့ပုံစံ၊ ဣန္ဒြေကြီးမားပုံ၊ နေထိုင်ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံတွေက မဟာ
ဆန်လေတော့ ရွှေနန်းတော်ထက်ဘွားရယ်လို့”

“အို အို မဟုတ်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့က မင်းမျိုးမင်းနွယ်
မဟုတ်ပါဘူး ဦးဗညားတော်”

ဖြူနေသောလက်ချောင်းလေးများကာရံလျက် ကမန်း
ကတန်းလေး လှိုင်းဝင်ပြောသည်။ နွဲ့နှောင်းသော ဟန်မူယာနှင့်
လိုက်အောင် လှိုင်းအသံက ချိုသာနူးညံ့လွန်းလှ၏။

“ဒါပေမယ့် လှိုင်းကိုကြည့်လိုက်ရင် မဟာဆန်ဆန်နဲ့
ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ ဦးဗညားတော် စကားတွေကြောင့်
ကျွန်မနေတတ်တော့ဘူး”

တကယ်ပဲ အနေခက်ဟန်ဖြင့် လှိုင်းမျက်နှာလေးနီလာ၏။
ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်တောင် သူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့ အဆက်
အဆံကင်းလဲဆိုတာ ဒီလိုပုံစံလေးကြည့်တာနှင့် သိသာလှသည်။

“လှိုင်းအနေခက်အောင် ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ကျွန်တော်ဘဝမှာ လှိုင်းလိုကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး
ဒါ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးတာပဲ”

အနီးကပ် မြင်နေရသော သူမ မျက်နှာလှလှကို အားမရစွာ
စိုက်ကြည့်လျက် သူပြောသည်။ လောကမှာ ဒီလိုဖြူစင်တဲ့ မိန်း

ကလေးမျိုး ရှိပါလားဟု ဗညားတော် ပထမဆုံးစဉ်းစားမိခြင်း။

“သတို့သမီးအရလေးက လှလိုက်တာ”

“အို သတို့သားအရကလည်း ခန့်ခန့်ချောချောပဲ”

မေခင်တို့၏မင်္ဂလာပွဲလာ ပရိသတ်တွေဆီက တီးတိုးဝေဖန်သံတွေလေ။ သူနှင့်အတူ ထိုစကားကို လှိုင်းလည်းကြားရမှာပါ။

“ဦးဗညားတော်က စကားပြောကောင်းတယ်နော်”

“အဟွန်း လှိုင်းက ဒီလိုထင်သလားဟင်၊ ဒီလောက်ကားပြောကောင်းတာတောင်မှ ကျွန်တော်ခင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးက ကျွန်တော်ကို ပြန်မခင်လို့ဗျာ”

ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် သူပြောတော့ လှိုင်းမျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်၏။ ဘာကြောင့်များ သူ့မျက်လုံးတွေ ဒီလောက်တောက်ပနေရပါလိမ့်။

“ကျွန်မကတော့ မယုံဘူး”

“ဟောဗျာ ဘာကိုလဲ လှိုင်း”

“ဪ ဦးဗညားတော်လို စကားပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတွေ မခင်ချင်ဘူးဆိုတာလေ”

“ဒါဆို လှိုင်းက ကျွန်တော်ကိုခင်တယ်ပေါ့နော်”

စိုးမိုး - စာပေ

“ရှင်”

“အဟွန်း ကျွန်တော်ခင်ချင်တာ လှိုင်းကိုလေ”

“အို”

သည်တော့ သူ့မရှက်လန့်တကြားဟန်လေးဖြင့် ထပြေးမည်ပြင်ခိုက်...

“နေပါဦး လှိုင်း၊ ဒါ ကျွန်တော် ဗစ်စတင်းကဒ်ပါ”

ကြွေရောင်တောက်နေသော ကဒ်ပြားလေး လှိုင်းရှေ့ရောက်လာ၏။ လှိုင်းက မယူရဲသလိုကြည့်နေသည်။

“တကယ်တော့ လှိုင်းကို ဒါ ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတာပါ”

“ရှင် ဒုတိယအကြိမ်”

မျက်တောင်ကော့ကြီးများပင့်လျက် သူ့ကိုကြည့်မိ၏။ သူခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် လှိုင်း၊ တစ်နေ့က လှိုင်းကို ကျုံးဘေးမှာတွေ့ခဲ့တယ်”

“တစ်နေ့က ဟုတ်လား”

လှိုင်းမေးရင်း ပြန်စဉ်းစား၏။ တစ်နေ့ကတဲ့။

စိုးမိုး - စာပေ

“အို ဟုတ်တာပေါ့၊ နှိုင်းပူဆာလို့ လမ်းလျှောက်တာ
လေ”

“နှိုင်းဆိုတာက”

“ဪ အဟင်း ကျွန်မရဲ့ညီမလေးပါ၊ ဦးဗညားတော်၊
ဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ နှိုင်းက ပန်းပြင်းကိုင်တယ်လေ”

သည်တော့မှ သူသိသွားဟန်ဖြင့်ပြုံး၏။

“ကျွန်တော်သိပြီ ဂါဝန်ဖြူဖြူလေးနဲ့ ချစ်စရာ ချာတိတ်
မပဲ”

“အဟင်း ဟုတ်တယ် အဲဒါနှိုင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့က ညီမ
နှစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ”

နှိုင်းအကြောင်းပြောရတော့ လှိုင်းမျက်နှာလေး ဂုဏ်ယူစွာ
ပြုံးလေ၏။ လှပသော လှိုင်းကပြုံးလိုက်တော့ ပို၍လင်းလက်သွား
သလိုပါပဲ။ သူငေးခနဲကြည့်ကြည့်မိသည်။

“လှိုင်းနဲ့နှိုင်းက သိပ်ကွာလွန်းနေတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ နှိုင်းက ကျွန်မထက် ဆယ်နှစ်တိတိငယ်
တယ်လေ၊ ဦးဗညားတော်ကော မောင်နှမဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ
ဟင်”

သူ့အကြောင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် လှိုင်းစိတ်ဝင်စားစွာ
မေးမိ၏။ သူ့ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသားပါ”

“ဪ”

လောကကြီးမှာ သူဟာတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ
ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပါလားဟု လှိုင်းမှာ ကရုဏာသက်မိ၏။

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသား
ဆိုတော့ မိဘတွေကလည်း ကျွန်တော်ကို အစအရာရာ အလိုလိုက်
ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိစ္စတိုင်းမှာ ကျွန်တော်သဘောနဲ့ ကျွန်တော်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာများတယ် လှိုင်း”

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးဗညားတော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တိုင်းဟာ
မှန်တယ်လို့ ထင်ပါသလားဟင်”

“အဟွန်း ကျွန်တော်အတွက်ကတော့ မှန်တယ် လှိုင်း”

တစ်နေ့က လှိုင်းကိုတွေ့ပြီးနောက် ပြန်တွေ့ချင်တဲ့စိတ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကြည့်စမ်း ခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်
လှိုင်းကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆုံရပြီ၊ ကျွန်တော် ဆန္ဒဘယ်လောက်
ပြည့်ဝစေလဲဟင်”

သူက လှိုင်းမျက်နှာကို တောက်ပသောမျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်၍ ကျေနပ်ဟန်ပြောသည်။

လှိုင်းမျက်လွှာလေးချကာ...

“မေခင်တို့ ကျွန်မကို ရှာနေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မသွားမှတ်”

နေရာမှထမည်ပြင်သော လှိုင်းကို သြဇာပါသည့် အသံ
တစ်မျိုးဖြင့် သူတား၏။

“နေပါဦး လှိုင်း၊ ကျွန်တော်လှိုင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်
တယ်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့
ဒါပထမဆုံးအကြိမ် တောင်းဆိုတာပဲ လှိုင်း”

သူပြောပုံက လှိုင်းအတွက်ပဲ ဂုဏ်ယူရမလို့ပင်။ လှိုင်းက
သူ့ကို မျက်တောင်ကော့များ ဖြည့်ညင်းစွာပင့်ကြည့်လျက်...

“ကျွန်မဘဝမှာတော့ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကိုမှ မိတ်
ဆွေအဖြစ် လက်မခံခဲ့ဖူးဘူး ဦးဗညားတော်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်က လှိုင်းရဲ့ပထမဆုံး မိတ်ဆွေ
အဖြစ် ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့နော်”

“အို ရှင်ကို ကျွန်မက”

“အဟွန်း ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေ့ကစပြီး လှိုင်းနဲ့ မိတ်
ဆွေဖြစ်သွားပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်မယ်”

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ သူ့ဗီပေါ်လာတာဖြစ်မည်။ တစ်ဦး
တည်းသောသားပီသစွာ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်
သူပါလား။

ထိုစဉ်

“မမ”

“နှိုင်း”

မုန့်စားလာဟန်ရှိသော နှိုင်းက လှိုင်းတို့အနားရောက်လာ
၏။ သူက နှိုင်းကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ...

“နှိုင်းဆိုတာ ဒီချာတိတ်လား လှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါ ကျွန်မညီမလေး နှိုင်းပါ”

သူ့ကို နှိုင်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ နှိုင်းက မျက်လုံး
ဝိုင်းကြီးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ချာတိတ်က ချစ်စရာပဲ၊ ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ
နှိုင်း”

ရင်းနှီးစွာ သူမေး၏။ နှိုင်းကမမြေဘဲ လှိုင်းကိုကြည့်၏။

“ဖြေလိုက်လေ နှိုင်း၊ ဒါ မမရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးဗညားတော်
တဲ့”

လှိုင်းမှ ထိုသို့ပြောတော့ သူသဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံး၍
ကြည့်၏။ လှိုင်းမျက်နှာလေးနီကာ ရှက်သလိုပါပဲ။

“မမမှာ ဒီဦးလေးလိုမိတ်ဆွေမျိုး အရင်ကမရှိပါဘူး”

နှိုင်း၏ပါးနပ်မှုကြောင့် သူ့ကို လှိုင်းအားနာသွားရသည်။

“အဟင်း ဟုတ်တယ် နှိုင်း၊ မမက ဦးဗညားတော်နဲ့
ခုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်တာ”

“နှိုင်းလည်း သူနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား
ဟင်”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

ခေါင်းလေးခါရမ်းကာ နှိုင်းပြောတော့ သူ ပန်းတွန့်သည်။

“ချာတိတ်က ဘာလို့မခင်ချင်တာလဲကွ၊ ဟင်”

“အို ဦးလေးက မမကို မျက်လှဲပြုံးကြီးနဲ့ ကြည့်တာကိုး”

“အို”

“ဟာ”

သူ့မျက်နှာနီသွားလျက် နှိုင်းကိုကြည့်၏။ နှိုင်းစကား

ကြောင့် လှိုင်းအားနာစွာ တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ကလေးစကားကို ဗွေမယူပါနဲ့နော်၊ လာ နှိုင်းသွား
မယ်”

နှိုင်းလက်ကိုဆွဲ၍ လှိုင်းထွက်ဖို့အပြင်...

“ကိုယ် လှိုင်းဆီလာခဲ့မယ်နော်”

ခြေလှမ်းတစ်ချက်တုန့်သွားပြီးမှ လှိုင်းဆက်ထွက်ခဲ့၏။

သူ့ကြည့်နေမှာသိတာကြောင့် ရင်ထဲ အလိုလိုခုန်ချင်ရတာ
ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

○ ○ ○

ရန်ကုန်သားတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို လှိုင်းဘယ်လိုယုံနိုင်
မှာလဲကွယ်။

“ကိုမောင်ကလည်းပြောတယ် လှိုင်း၊ ကိုမောင်နဲ့ ဦးဗညား
တော်က ဒီလောက်ပေါင်းတာကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် မဖြစ်ဖူးဘူးတဲ့ လှိုင်းနဲ့ကြုံမှ သူ
သူငယ်ချင်း ခရေစီဖြစ်သွားတာဆိုပဲ”

“တော်ပါတော့ ကွယ်၊ အခု သူပြန်သွားပြီ မဟုတ်လား”

မေခင်က မန္တလေးသူရိ၊ မင်္ဂလာဆောင်ကို မန္တလေးမှာပဲ
ကျင်းပ၏။ ဦးဗညားတော်က သတို့သားအရံအဖြစ် တမင်လာ
ရောက်ကူညီခြင်းပါ။

“ဘာကြောင့် လှိုင်းက ပြန်သွားပြီထင်တာလဲ”

“အို ဒါက”

သူလာမယ်ပြောပြီး လှိုင်းထံ မလာခဲ့လို့ ထိုသို့ပြောမိခြင်း
လားဟု ဘာသာသံယဖြစ်မိ၏။

“ဦးဗညားတော်ဟာ ငယ်ငယ်ကထဲက သူလိုချင်တာကို
ရအောင်ယူတတ်တယ်တဲ့ လှိုင်း”

“အို အဲဒါလှိုင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မေခင်”

“ဦးဗညားတော်တော့ ရှင့်ကို အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီ
လှိုင်း”

“အို”

မေခင်နှင့်တွေ့ချိန်မှာ သူ့အကြောင်းကြားရ၏။ သည်တော့
သူ့ကို သတိရမိသည်။

“သူ့ဘဝမှာ မင်းလောက်လှပယဉ်ကျေးတဲ့ မိန်းကလေး
မျိုး မရှိဘူးတဲ့၊ မင်းရဲ့အလှဟာ သူ့ရင်ကို ကြည်နူးအေးမြစေတယ်
ဆိုပဲ လှိုင်း”

“အို သူ ဘာတွေပြောခဲ့တာလဲ မေခင်၊ လှိုင်းအထင်တော့
သူ့နားမှာ မိန်းမလှလေးတွေ မရှားပါဘူး”

ဥစ္စာပေါရပ်ချော သူ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် မိန်းက
လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမည်ဆိုတာ လှိုင်းသိ၏။

၂၈

ဆုအဋ္ဌလီ

“အဟင်း ဆိုင်တာပေါ့ လှိုင်းရယ်၊ ခုလည်း ဦးဗညား
ဇွတ်ဟာ လှိုင်းကို သဘောကျနေတာ၊ ဒီတော့ လှိုင်းရဲ့မေတ္တာ
ကို မရဘဲပြန်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ မေခင်ထင်တယ်”

“ဒါက မေခင်အထင်၊ ဟင်”

လှိုင်းစကားရပ်သွားလျက် ရှေ့မှလာနေသူတစ်ယောက်ကို
ကြည့်မိ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သူက သူမကို နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် ပြုံးပြသည်။

“ဆောရီးပဲ လှိုင်း၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ လှိုင်းဆီ မရောက်ဖြစ်
တာ”

“အို ဒါတောင်းပန်စရာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဦးဗညားတော်”

တွေ့စကထက် အနည်းငယ်ချောင်သွားသော သူ့မျက်နှာ
ကိုကြည့်လျက် ပန်းနုရောင်မျက်နှာဖြင့် လှိုင်းပြော၏။

သူခေါင်းခါယမ်းကာ...

“တောင်းပန်ရမှာပေါ့ လှိုင်း၊ ကျွန်တော် လှိုင်းဆီကို
လာမယ်ပြောခဲ့တာ”

“ရှင်တော့ အသက်ရှည်မယ် ဦးဗညားတော်၊ ခုပဲ မေခင်
တို့ ရှင့်အကြောင်းပြောနေတာ”

စိုးမိုး - စာပေ

တိုက်ဆိုင်စွာရောက်လာသော သူ့ကို မေခင်ကပြုံးကြည့်
မြှောက်၏။

“ဗျာ ကျွန်တော့်အကြောင်း ဟုတ်လား၊ အဟွန်း ဘာတွေ
များလဲဗျာ”

“ဒါကတော့ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ အမှန်စကားတွေပေါ့
ဦးဗညားတော်၊ ဥပမာ ရှင်က လှိုင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆို
တာမျိုး”

“အို မေခင်နော်”

နီရဲသော မျက်နှာလေးဖြင့် လှိုင်းမျက်စောင်းထိုး၏။ သူ
ပြုံးကာ...

“အဟွန်း ဒါတော့ ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူးဗျာ၊ မေခင်နဲ့
မောင်မောင်ကို လှိုင်းအကြောင်း ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမိ
ပါတယ်”

“ကဲ ကဲ ကျန်တာတော့ ရှင်တို့ဘာသာ ဆက်ရှင်းကြ
ဦးဗညားတော်၊ မေခင်တော့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မေခင်ထွက်သွားတော့ သူနှင့်လှိုင်း
နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

“လှိုင်း”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောကြရအောင်”

“ကျွန်မ”

“ကိုယ် ပြောချင်တာမပြောရမခြင်း၊ ဒီကခွာဖြစ်မယ်
မထင်ဘူး လှိုင်း”

သည်တော့ သူမလက်မြှောက်ရ၏။ မကြာခင် သူကားပေါ်
လှိုင်းပါလာရသည်။ ဘာကြောင့် သူ့အလိုလိုက်မိပါလိမ့်။

“ဘယ်ကိုလဲ ဦးဗညားဏော်”

အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနေသော သူ့ကိုမေးတော့...

“အဟွန်း လှိုင်းကိုခိုးပြေးတာလေ”

“အို မဟုတ်တာ”

“အဟုတ်ပြောတာ လှိုင်း၊ ကျွန်တော် လှိုင်းကိုချစ်လို့
ခိုးပြေးတာပဲ”

“ရှင် ရှင်နော်၊ ဒီ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

မျက်နှာလေးဖြူလျော့စွာဖြင့် သူမတောင်းပန်ဟန်ပြော

တော့ သူကားကို အရှိန်သပ်၏။

“ဆောရီး လှိုင်း သိပ်လန့်သွားလားဟင်၊ ကိုယ်နောက်
တာပါကွာ”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား ဦးဗညားဏော်”

“ဟုတ်ပါတယ် လှိုင်း၊ အခုသွားတာ လှိုင်းနဲ့ အေးအေး
ဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ တောင်သမန်အင်းကိုပါ”

သည်တော့မှ သူမသက်ပြင်းချနိုင်၏။ မယ်ဇယ်ရိပ်ပင်
များကြားမှာ ကားကိုရပ်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ဒီနေ့ ရာသီ
ဥတု သာယာလျက်ရှိ၏။

“တံတားပေါ် လမ်းလျှောက်ရအောင်နော် လှိုင်း”

“လျှောက်တာပေါ့ ဦးဗညားဏော်၊ ကျွန်မက ဒီကို မကြာ
ခဏ ရောက်နေကျပါ”

“အဟွန်း လှိုင်းက မန္တလေးသူဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊
ကိုယ်ကသာ ရောက်ခဲ့တာပဲ လှိုင်း”

နှစ်ယောက်သား တံတားပေါ် လျှောက်လာစဉ် အေးမြ
သော လေညှင်းတို့က တိုက်ခတ်လေ၏။

“ဒီလိုသဘာဝကျကျလှပတဲ့ ရှုခင်းမျိုး ရှားတယ်နော်
လှိုင်း”

“ဟုတ်တယ် ဦးဗညားတော်၊ ရာသီဥတုကလည်း ဒီနေ့မှ သာယာနေတော့ လမ်းလျှောက်ရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့”

နေပြခြင်းမရှိဘဲ အံ့အံ့ဆိုင်ဆိုင်လေးဖြင့် တကယ့်ကို သာယာနေ၏။

“ဒါ ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းခြင်းပဲ လှိုင်း၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ လှိုင်းကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ဒီလိုနေ့မှပြောခွင့်ရတာ ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းသာစရာပဲမဟုတ်လား”

“အိုရှင် ကျွန်မကို”

“လှိုင်းကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိပါတယ်”

လှိုင်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက် သူပြောသည်။ လှိုင်းမှာ မျက်နှာလေးနီသွားလျက်...

“ကျွန် ကျွန်မကိုပြန်ပို့ပါ ဦးဗညားတော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လှိုင်း၊ ကျွန်တော်ကို စိတ်ဆိုးသွားလို့ လား”

ထိုအမေးကို လှိုင်းမဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ သူက လှိုင်းကို သေချာကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော် ဘာမှားသွားလို့လဲ လှိုင်း”

“မှားတာပေါ့ ဦးဗညားတော် တကယ်ဆို ရှင်နဲ့ကျွန်မ

တွေ့ကြတာမကြာသေးဘူး၊ ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို အထင် သေးလို့”

“ဟာ မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘဝမှာ အထင်ကြီးဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လှိုင်းပါ။ ဒီလို အမြန်ပြောဖြစ်တာက ကျွန် တော်မှာ အချိန်မရလို့ပါ။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ပြန်ရလိမ့်မယ် လှိုင်း”

“ဟင်”

သူပြန်တော့မည်ဟု သိလိုက်တာနှင့် လှိုင်းရင်ထဲ တစ်စုံ တစ်ရာ လစ်ဟာသွားသလိုပါပဲ။ ဒါဟာ ဆန်းကြယ်တဲ့ ခြေစစ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ကို လှိုင်းနားလည်စေချင်ပါတယ်၊ လှိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နောက်မကျချင်ဘူးဗျာ”

လေထဲတွင် ဆံနွယ်တချို့ လွင့်ဝဲလျက် ပုစွန်ဆီရောင် ဝတ်စုံလေးဖြင့် သူမအလှက သက်ဝင်ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်။

“တကယ်လို့ ရှင်နောက်ကျသွားပြီဆိုရင်ကော်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မေခင်က လှိုင်းအကြောင်းကို အသိဆုံး ပဲ၊ ဣန္ဒြေရှင်မလေး လှိုင်းမှာခုချိန်ထိ ချစ်သူမရှိသေးဘူးတဲ့”

“အို”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်ကို လှိုင်းတုံ့ပြန်စေချင်တယ်”

လှိုင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ သူပြောသည်။ လှိုင်းမျက်
စောင်းလေးထိုးလိုက်၏။

“ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ရအောင် ကျွန်မက ဟင်းရွက်ကန်ဖွန်း
ရွက် မဟုတ်ဘူးရှင်”

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့နားမှလှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သူလိုက်လာ
ကာ...

“လှိုင်း တန်ဖိုးကြီးတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော်က စောင့်ရတာကို မကြိုက်ဘူး၊ လှိုင်း သိချင်တဲ့
ကျွန်တော်အကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်လေ”

“အို ရှင်ကို ဘယ်သူက သိချင်တယ်ပြောလဲ၊ စောင့်ရ
တာမကြိုက်ရင် ပြန်လိုက်ပါဦး၊ ဦးဗညားတော်”

သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ် ရုပ်ချောတယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်း
ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာမျိုးတွေနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို
လွယ် လွယ်ရလျှင် မှားလိမ့်မည်ဟု လှိုင်းထင်၏။

◦ ◦ ◦

စိုးမိုး - စာပေ

လေယာဉ်သည် ဝေဟင်မှပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့
ဆင်းသက်လာပြီ။ လာကြိုကြသူများထဲမှာ လှိုင်းတစ်ယောက်
လည်းအပါအဝင် လေယာဉ်ဆိုက်လိုက်တာနှင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်
ရှားရှားဖြစ်ကုန်သည်။

“မောင်”

ခရီးသည်များကြားထဲမှ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မောင့်ကိုတွေ့
လိုက်ရတော့ လှိုင်း လက်ငွေ့ယမ်းပြမိ၏။ မောင်ကလည်း လှိုင်း
ကို မြင်ဟန်နှင့်ပြန်၍လက်ပြ၏။

ဖွဲ့ကောင်းသောမောင်သည် လှိုင်း၏အချစ်ကို ရအောင်ယူ
ခဲ့၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရန်ကုန်မှလေယာဉ်ဖြင့်လာ၍ လှိုင်းကို
ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးတတ်သည်။

“ခရီးစရိတ်တွေ ကုန်တော့မှာပဲ၊ ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်

စိုးမိုး - စာပေ

တာလဲ။

မိန်းမသားပီသစွာ သူ၏ခွဲကောင်းမှုကို သဘောကျနှစ်သက်ပေမယ့် နားမလည်ဟန်ဖြင့်မေးရ၏။

“လှိုင်းရဲ့မျက်နှာလေးကိုမြင်ရရင်ပဲ ကိုယ့်အတွက် အဓိကပဲ။ လှိုင်းဆီက တုံ့ပြန်အဖြေမရမချင်း ကိုယ့်ခွဲလျှော့မှာမဟုတ်ဘူး”

တကယ်ပဲပြောသလိုလုပ်ခဲ့သော သူ့ မအားလပ်တဲ့ အလုပ်တွေကြားက လာရတာကြောင့် နေ့ချင်းလေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်၏။

“ဦးဗညားတော်လောက် ခွဲကောင်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ မေခင်ဖြင့် ဒီတစ်ခါ တွေ့ဖူးသေးတယ်”

“ဒီလူတော့ အံ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ပန်းတစ်ပွင့်တောင်မပေးခဲ့သမျှ ခုတော့ လေယာဉ်စီးပြီးတော့ကို ပန်းဆက်သမားတစ်ပတ်တစ်ခါလုပ်နေတယ်”

ကိုမောင်မောင်နှင့်မေခင်တို့ကပါ သူ၏ခွဲကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။

“ဦးဗညားတော်ရဲ့ ဂရုစိုက်ခံရတဲ့ လှိုင်းက ကံကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ သူဟာ ရှင်ကို တကယ်ချစ်နေတာပဲ လှိုင်း”

“ဗညားတော်ရဲ့အချစ်ကို ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံတယ်လှိုင်း၊ တကယ်မချစ်ရင် သူ ဒီလိုမလုပ်ဘူး”

အစကတည်းက သူနှင့်ပတ်သက်၍ လှုပ်ရှားချင်သော လှိုင်း၏စိတ်က မေခင်တို့ တိုက်တွန်းလာတော့ သူဘက်ညွတ်ကျရပြီ။

နှစ်လတိတိမှာပဲ သူ့ကို လှိုင်းအဖြေပေးခဲ့သည်။

“ခုချိန်ကစပြီး သူများတွေ မျက်စိနောက်အောင် မလုပ်နဲ့တော့ ဦးဗညားတော်”

“အဲဒီအဓိပ္ပါယ်ကဘာလဲ လှိုင်း”

သိလျက်နှင့် သူမေးနေတယ်ဟုထင်၏။ နီမြန်းသော မျက်နှာလေးဖြင့်...

“ခွဲကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဦးဗညားတော်ကို သတ်မှတ်လိုက်ပြီရှင်”

“ဆုကြေးကကော”

“ဟင် ဒါတော့ ရှင့်ဘာသာတွေ ဦးဗညားတော်”

ပြောပြီးလှိုင်းက သူ့နားမှခွာမည်ပြင်တော့...

“ဟေ့ ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ အဝေးကလာတဲ့လူ အမောပြောအောင်

လုပ်မှပေါ့ လှိုင်း”

“ရှင်က ဉာဏ်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား ဦးဗညားတော်”

“အွန်း ဒီနေရာမှာ ကိုယ်က ဉာဏ်မကောင်းချင်ဘူးကွ၊ ကဲ လှိုင်းပြော”

သူ၏တောက်ပသော မျက်လုံးများနှင့်ဆုံသည်။ လှိုင်းဆက်၍ ဟန်မဆောင်လိုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အသာပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဆုကြေးက ချစ်တယ်တဲ့”

“ဟင် ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကြည့် သူနော်”

သူမမျက်စောင်းထိုးတော့ သူပြုံးကာ...

“သူ သူဆိုတာက မောင့်ကိုပြောတာလား”

“အို”

သူမေးရင်း လှိုင်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူသည်။

ထိုနောက် မျက်နှာလှလှလေးအား မော့ယူကာ...

“မောင့်ကိုချစ်လား လှိုင်း”

“ကြည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်နေပြီ၊ ဒါမေးစရာလား”

“အဟွန်း လှိုင်းနှုတ်ကဖြေတာ ကြားချင်တယ်ဗျာ”

သေးကျဉ်းသော သူမခါးလေးကို တင်းတင်းဖက်ရင်း သူဆို၏။ လှိုင်းက မောင့်ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ...

“ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“ဗျာ”

“မောင်က လှိုင်းရဲ့အချစ်ဦးပါရှင်”

“လှိုင်းရယ် မောင့်အတွက်လည်း လှိုင်းက အချစ်ဦးပါ

ဗျာ”

ညင်သာသော မောင့်အနမ်းများက လှိုင်းရင်ကို လှုပ်ခါစေသည်။ ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း လှိုင်းအတွက် မောင်ဟာ မမေ့နိုင်စရာ လူတစ်ယောက်...

“ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေး ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို ခဏ ခဏ မလာပါနဲ့မောင်”

“ဟောဗျာ ဘယ်ကဝေးရမှာလဲ၊ လေယာဉ်နဲ့လာတာ မျက်စိတစ်မှိတ်ပဲဗျ”

“မောင်ပိုက်ဆံတွေ ကုန်မှာပေါ့”

နှမြောဟန်ဖြင့် လှိုင်းပြောတော့ သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်း

၏။

“မောင်ရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေက ဒီနေရာမှာ မသုံးရင်
ဘယ်မှာသုံးမလဲ လှိုင်းရဲ့”

“မောင် ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်”

လှိုင်း ကရုဏာစိတ်ဖြင့်ပြောတော့ မောင်စိုက်ကြည့်လာ
သည်။

“ဒါဆို မောင်ဒီလိုသွားလာတာ မပင်ပန်းရအောင် မောင်
နဲ့လှိုင်း လက်ထပ်ကြစို့”

“အို”

“တကယ်ပြောတာ လှိုင်း၊ မောင် လှိုင်းနဲ့ အတူနေချင်
ပြီ”

ပြောရင်းမောင်က လှိုင်းကိုနမ်းလာ၏။ လှိုင်းရင်ထဲ လှိုက်
မောလာသည်။

“မမြန်လွန်းဘူးလား မောင်”

“နောက်တောင်ကျပါသေးတယ် အချစ်ရယ်”

တိုးညက်သော မောင့်အသံက လှိုင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ
ဆွဲငင်နေသလိုလို လှိုင်းမှာ ယောင်ရမ်း၍ သူ့ခါးကိုဖက်ထားမိ၏။

“နောက်တစ်ပတ်မှာ လှိုင်းမိဘတွေကို မောင်လာတွေ့
မယ်နော်”

“အင်း”

မောင့်ရဲ့ညှို့ငင်မှုအောက်မှာ လှိုင်းမငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယခု
တော့ မောင်သည် ပြောတဲ့အတိုင်း ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ဟေ့ လှိုင်း ဘာတွေများတွေးနေတာလဲကွ”

“ဟင် မောင်”

အနားရောက်လာသော မောင့်ကြောင့် လှိုင်း ရှက်သလိုပြီး
၏။

“မောင့်လှိုင်းက ဒီလောက်များတဲ့ လူတွေကြားထဲမှာ
တောင် ဘယ်သူမှ လိုက်မမီအောင် သိပ်လှနေတယ်”

“အဟင်း မောင်လည်း ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ချောတာ
ပါပဲနော်”

“ဟောဗျာ တကယ်”

မောင်က သူမလက်လေးတွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၏။

“မာမီတို့ အိမ်မှာစောင့်နေတယ် မောင်”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုသွားစို့ လှိုင်း”

မောင့်ပုံစံက ဒက်ဒီတို့နှင့် တွေ့ဖို့ဆို၍ တည်ငြိမ်လှ၏။
တခြားလူတွေကို စိတ်လှုပ်ရှားဟန်မပြ။

အေးလေ မောင်က လုပ်ငန်းကြီးကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်
နိုင်တာ မဆန်းဘူးထင်ပါရဲ့။

အိမ်ရောက်တော့ မာမီနှင့်ဒက်ဒီက အသင့်စောင့်ကြိုနေ
၏။

“မောင် ဒါ လှိုင်းရဲ့ ဒက်ဒီနဲ့မာမီ”

လှိုင်းမိတ်ဆက်ပေးတော့ မောင်က လှိုက်လှဲစွာပြုံး၍...

“ကျွန်တော် ဗညားတော်ပါ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ၊
ကျွန်တော်အကြောင်းကို လှိုင်းပြောပြထားမှာပါ”

“အေးကွယ်”

လူကြီးလူကောင်းဆန်၍ ယဉ်ကျေးသိပ်မွေ့သော မောင့်ကို
မာမီတို့ သဘောကျပုံပင်။

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ လှိုင်းကိုချစ်ခဲ့တာ တစ်သက်တာ
အတွက် ရည်စူးတာမို့ အန်ကယ်တို့ဆီ ခုလိုလက်ထပ်ဖို့
လာရောက်ခွင့်တောင်းတာပါ ခင်ဗျာ”

မောင်က ပွင့်လင်းစွာပြော၏။ အစကထဲက နားလည်
မှုရှိသော လှိုင်းမိဘတွေကတော့...

“မောင်ဗညားတော်လို လူတစ်ယောက်ကို အန်ကယ်တို့
ငြင်းစရာမရှိပါဘူး၊ အဓိက သမီးလှိုင်းကိုယ်တိုင်က မင်းကို
ချစ်နေလေတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါပဲ”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ၊ လှိုင်းအပေါ် တစ်သက်တာအတွက်
ကျွန်တော် သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်မှာပါ၊ လှိုင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်
တော်ကြိုးစားမှာပါခင်ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် ဒက်ဒီနှင့်မာမီတို့ မျက်နှာတွေပြုံးသွား
၏။ ကိုယ့်သားသမီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမည်ဆိုတာ
မိဘတွေအတွက် ဝမ်းသာစရာမဟုတ်လား။

“ကောင်းပါပြီကွယ် ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် သမီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး
မင်္ဂလာရက်ကို သတ်မှတ်ကြပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

မောင်က လှိုင်းဘက်လှည့်၍ပြုံးပြ၏။ လှိုင်းပြန်လည်ပြုံး
ပြရင်း တကယ်ပဲ မောင်နှင့်လက်ထပ်ရတော့မှာပါလားဟုတွေးကာ
တိတ်တဆိတ် ရင်ခုန်သွားရသည်။

○ ○ ○

လှိုင်းကိုခေါ်၍ လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်၏။

“ကျွန်တော်မှာ အရေးကြီးတဲ့လုပ်ငန်းလေးတွေ ဆောင်ရွက်စရာရှိလို့၊ ဒီမှာ ကြာကြာမနေနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီ”

သူက ဒီလိုတောင်းပန်တော့ မာမီတို့မျက်နှာ မကောင်းပေမယ့် ခွင့်ပြုရ၏။ နှိုင်းက ဝမ်းနည်းစွာငိုသည်။

“မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ မမဆီ နှိုင်းလာလို့ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ချာတိတ်၊ ကျောင်းပိတ်ရင် ချာတိတ်ကို လာခေါ်မယ်လေ”

မောင်ကပါ နှိုင်းကို ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်၏။ နှိုင်းက သူ့ကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့်ကြည့်ကာ...

“ဟင်အင်း မလိုက်ပါဘူး၊ မမကိုသာ ပြန်ပို့ပေး”

“ဟောဗျာ အဟွန်း၊ ကောင်းပါပြီ ချာတိတ်ရယ်”

လေယာဉ်ကွင်းလိုက်ပို့သော မိသားစုကို စိတ်မကောင်းစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး မောင့်နောက် လှိုင်းလိုက်ခဲ့ရ၏။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား လှိုင်း”

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေသောလှိုင်းကို လက်ကလေး

လှိုင်းတို့၏မင်္ဂလာပွဲကို မန္တလေးမြို့တော်ခန်းမမှာပဲ ကျင်းပခဲ့သည်။ ဒါကလည်း လှိုင်း၏မိဘများနှင့် လှိုင်းအတွက်ဖြစ်၏။

“ရန်ကုန်ကျမှ ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေလောက်ဖိတ်ပြီး ဒင်နာကျွေးတာပေါ့ လှိုင်း”

“မောင့်သဘောပါ”

“အဟွန်း လှိုင်း ဒီလိုလိမ္မာတာတွေကြောင့် မောင်က ပိုချစ်နေရတာ”

“အို”

လက်ထပ်ပြီးသော ဇနီးသည်တစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး အကြိမ် မောင်ယုယစွာနမ်း၏။ နှစ်ဖက်ဂုဏ်သရေရှိတွေ့ဖို့ လှိုင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲစည်ကားစွာပြီးစီးသည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနှင့် မိဘတွေကို ကန်တော့ပြီး မောင်က

ဖွယ်ဆုပ်ကိုင်၍ မောင်မေး၏။ သည်တော့မှ လှိုင်းပြုံးလိုက်ရင်း...

“မာမိတို့နဲ့ ဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှ မခွဲဖူးဘူး မောင်”

“အဟွန်း နောက်တော့ ကျင့်သားရသွားမှာပါ လှိုင်း၊ ခုတော့ လှိုင်းနားမှာ မောင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ၊ အားမငယ် ရဘူးနော်”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ အမိန့်ပေးသူလို မောင် ပြောဟန်ကြောင့် လှိုင်းခေါင်းအလိုလိုညိတ်မိသွား၏။

ရန်ကုန်ရောက်တာနှင့် လှိုင်းတို့ကို အနက်ရောင်ပြောင် လက်နေသော မာမိဒီးကားကြီးက အသင့်ကြိုနေသည်။

“သူဌေးခိုင်းတဲ့ ကိစ္စအားလုံး ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပြီး ပါပြီ”

“အင်း”

ယူနီဖောင်းဝတ်စုံပြည့်နှင့် ဒရိုင်ဘာက မောင့်ကို အကြောင်းကြား၏။ လှိုင်းနှင့်သာပြုံးတတ်သော မောင်သည် လုပ်ငန်းခွင်ကြားမှာ မျက်နှာထားတည်ငြိမ်လွန်း၏။ ဒရိုင်ဘာက လှိုင်းတို့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မောင်နှင့်လှိုင်း နောက်ခန်း မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မကြာခင်ကားသည် ငြိမ့်ခနဲထွက်လေ၏။

ရွှေတောင်ကြားရှိ မောင်၏တိုက်ကြီးက ခန့်ငြားထည်ဝါ လှပါသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားကိုရပ်လိုက် တာနှင့် အသင့်စောင့်ကြိုနေသော အလုပ်သမားများမှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက...

“သူဌေးကို ဇနီးမောင်နှံကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ဒရိုင်ဘာဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ မောင်နှင့် သူမဆင်းလာပြီး မောင်က သူမလက်ကိုဆွဲ၍...

“ဒါက ကျုပ်ရဲ့ဇနီး လှိုင်းပဲ၊ မင်းတို့အားလုံးရဲ့ သခင် မလေးပေါ့၊ မမလို့မှတ်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး”

“ခုချိန်ကစပြီး ငါ အပါအဝင် ဒီတစ်အိမ်လုံးကို လှိုင်းအုပ် ချုပ်လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့က လှိုင်းစကားကို နားထောင်ကြဖို့ပဲ”

“စိတ်ချပါ သူဌေး၊ သူဌေးကတော်ကို ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျာ”

လှိုင်းက အားလုံးကိုပြုံးပြလိုက်၏။ မောင်ရဲ့ဇနီးအနေဖြင့် သူမက အလုပ်သမားများကို နွေးထွေးစွာဆက်ဆံသည်။

“ကျွန်မကို ခုလိုကြိုဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

ရှင်၊ မိသားစုတွေလို သဘောထားပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းဝန်းကူညီပါ။”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ မမစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရပါမယ်”

ထိုနောက် မောင်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ချင်းစီနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ခြံစောင့် ဒရိုင်းဘာ ထမင်းချက် အိမ်အကူစသည် ဖြင့် များပြားလှပါသည်။

“မောင်က တစ်ယောက်တည်း အလုပ်သမားတွေက အများကြီးပဲနော်”

လှိုင်းတို့အိမ်မှာဆို ဒက်ဒီနှင့်မာမီက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး သမားတွေမို့ အလုပ်သမားမထားကြပါ။ ဒက်ဒီက ကားကို ဒရိုင်း ဘာမခန့်ဘဲ ကိုယ်တိုင်မောင်းသလို မာမီကလည်း အိမ်ထောင်မှု ကိစ္စတွေ ကိုယ်တိုင်လုပ်၏။

လှိုင်းက မာမီနှင့်တူတာမို့ အိမ်မှုကိစ္စ ဝါသနာပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်သလို အိမ်သန့်ရှင်းရေးကိစ္စများမှာလည်း မလစ် ဟင်းပါ။

“ဒက်ဒီတော့ အပြင်မှာထက် အိမ်မှာချက်တဲ့ဟင်းတွေ ပဲ စားကောင်းတယ်”

မာမီနှင့်လှိုင်းတို့၏ လက်ရာကို ဒက်ဒီနှစ်သက်သည်။

နှိုင်းကတော့ငယ်သေး၍ အိမ်မှာကြမ်းတိုက် တံမြက်လှည်းပဲရ၏။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲလှပါစေ တခြား အရာတွေမှာ တော်နေပါစေ အိမ်မှုကိစ္စတော့ ပစ်ပယ်လို့ မဖြစ် ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်တတ်မှ သူတစ်ပါးကို နိုင်းတတ်မယ် အုပ်ချုပ်တတ်မယ်ကွဖို့”

သမီးနှစ်ယောက်ရှိသော မာမီက ထိုကဲ့သို့ဆုံးမတတ်၏။ တကယ်လည်း လှိုင်းတို့ကို အိမ်မှုကိစ္စသင်စေခဲ့သည်။

ယခုချိန်မှာတော့ မာမီဆုံးမသင်ပေးခဲ့တာတွေ လှိုင်း အတွက်မှန်လှ၏။ မောင်ရဲ့အိမ်က အလုပ်သမားအုပ်စုကို ဘယ်လို အုပ်ချုပ်ရမယ်ဆိုတာ လှိုင်းကောင်းကောင်းသိနေပြီ။

“အဟွန်း နောက်ဆို အလုပ်သမားတောင် ထပ်တိုးရဦး မှာဗျ လှိုင်း”

“ဟင် ဘာ့အတွက်လဲ မောင်”

လက်ရှိအလုပ်သမားတွေပင် လှိုင်းအတွက်များလှပြီမို့ နောက်ထပ်တိုးမည်ဆိုတော့ မောင်ကိုနားမလည်သလိုဖြစ်ရ၏။

“ဘာ့အတွက်လဲဆိုတော့ မောင်တို့ရဲ့ အနာဂတ်မှာ ရောက်လာမယ့် သားသားမီးမီးတို့အတွက် နာနီလိုက်တယ်လေ”

“အို မောင်နော်”

သည်တော့မှ သူမမျက်နှာလေး နီရဲလျက် မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုး၏။ မောင်က တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်လိုက်ပြသည်။ အခန်းတိုင်းကျယ်ဝန်းကာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကအပြည့်အစုံ တကယ်တော့ ကြီးမားခန့်ငြားလှသော မောင်၏တိုက်ကြီးသည် သူမအတွက် ရဲတိုက်တစ်ခုလိုပါပဲ။

“ဘာကြောင့် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေ ဖွဲ့ထားတာလဲ မောင်၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“မောင်က တစ်ဦးတည်းသော သားလေ လှိုင်း၊ ဒီတော့ မောင့်ရဲ့မျိုးဆက်တွေအတွက်”

“စိတ်ကူးယဉ်တာမဟုတ်ဘူး လှိုင်း၊ မောင် တကယ်ပြောတာ၊ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ တိုက်ကြီးထဲမှာ သားတွေသမီးတွေ ရယ်သံနဲ့ ဘယ်လောက်စိုပြေလိုက်မလဲဟင်”

လေးနက်စွာပြောလာသော မောင့်ကိုကြည့်၍ လှိုင်းက ရုဏှာဖြစ်သွား၏။ မောင့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ...

“တစ်နေ့ မောင့်ဆန္ဒတွေပြည့်လာမှာပါကွယ်”

“ကျေးဇူးပဲ လှိုင်း”

ထိုညမှာပဲ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်ချို့ဖိတ်လျက် ဒင်နာပွဲလုပ်သည်။ လှိုင်းတို့ရောက်မဆိုက်မှာ...

“သူဌေး ခိုင်းတာတွေအားလုံး လုပ်ပြီးပါပြီ”

ဟုပြောသော ဒရိုင်ဘာစကားက ဒါပဲဖြစ်မည်။ လှိုင်းက ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ အလှပြင်ရုံသာ ကျန်တာတွေက အားလုံးအသင့်။

“ဦးဗညားတော်ယူလာတဲ့ မိန်းမကတော့ တကယ်ကို ကျက်သရေရှိတဲ့ မဟာဆန်တဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲဗျာ”

“လက်ထပ်ခြင်းကို ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီလောက်မြန်မြန် လုပ်သွားတယ်ဆိုတာ၊ ကျုပ်တို့ ခုမှ သဘောပေါက်တယ်ဗျို့”

မောင့်မိတ်ဆွေတွေက လှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်း၍ချီးကျူးတော့ မောင်ကျေနပ်စွာပြုံး၏။ လှိုင်း၏လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ကာ...

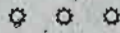
“ဒီလိုချီးကျူးစကားအတွက် ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ လှိုင်းကလဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

လှိုင်းမှာ အလိုက်သင့်ပြုံးရင်း...

“မောင်ပြောသလို အားလုံးကို ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဟား ဟား ဒီလင်မယား တကယ်လိုက်တယ်ဟေ့”

မောင်က မီးရောင်များအောက်မှာ လှိုင်းကို တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၏။ မောင်မျက်ဝန်းတွေကြောင့် လှိုင်းခေါင်းထဲ ယစ်မူးသွားသလိုပါပဲ။

“မောင်ရဲ့သခင်မ လှိုင်း။ မောင်ရဲ့အချစ် လှိုင်း”

“အို”

ပန်းနုရောင်တို့ လွှမ်းခြုံနေသော မင်္ဂလာခန်းထဲရောက်တော့ လှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျိုးပွေလျက် ညှို့ငင်ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် မောင်ဆိုသည်။

“အဟွန်း မောင်ဘဝဟာ လှိုင်းရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး အရာရာအားလုံး ပြည့်စုံသွားပြီကွ”

လှိုင်းမျက်နှာလေးအနံ့ ရှိုက်နမ်းရင်း မောင်ကြည်နူးစွာ ပြော၏။

“မောင် သိပ်ပျော်နေလားဟင်”

“အဟွန်း ပျော်တာပေါ့ဗျာ၊ မောင် အချစ်ဆုံးကို ပိုင်ဆိုင်ရတာပဲ၊ လှိုင်းရော မပျော်ဘူးလား”

“အဟင်း ပျော်ပါတယ်မောင်”

ကြင်နာတတ်သော မောင့်လိုလူတစ်ယောက်ရင်ခွင်မှာ လှိုင်း ပျော်တာအမှန်။ မောင်က လှိုင်းအပေါ် ဂရုစိုက်လှသည်။

“တစ်ခုတော့ မောင်ကြိုပြောထားမယ်နော် လှိုင်း။ မောင်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဆိုတော့ သိပ်အလုပ်များတယ်၊ ဒါကြောင့် အပြင်မှာ အလုပ်များနေတဲ့အခါ လှိုင်းကို ဂရုစိုက်နိုင်တဲ့အခါတွေမှာ မောင့်အပေါ် လှိုင်းနားလည်ပေးရမယ်”

“ဒါများ မောင်ရယ်၊ စီးပွားရှာနေတဲ့ ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်ကို နားလည်ပေးရမှာ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ပါ”

“အဟွန်း လှိုင်း ဒီလိုနားလည်မှုရှိတာတွေကြောင့် မောင်ကချစ်ရတာ”

မောင့်အနမ်းများက လှိုင်းအတွက် ဆုတံဆိပ်တွေဖြစ်မည်။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လှိုင်းက မောင့်အပေါ် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၏။

နေ့စဉ် မောင့်အတွက် အဝတ်အစားအဆင်သင့် မောင် ကြိုက်တတ်သည့် ဟင်းတွေကိုယ်တိုင်ချက်၍ လှိုင်းစောင့်တတ်

၏။

ဒါပေမယ့် မောင်ရယ်...

အလုပ်တွေများတယ်ဆိုတာ မောင်အလကားပြောခဲ့တာ မဟုတ်။ လက်ထပ်ပြီးချိန်လောက်သာ မောင်တစ်ယောက် လှိုင်း အနားမှာနေ၍ ဂရုစိုက်နိုင်ခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းအချိန်တွေမှာ အလုပ်တွေဖြင့် အချိန်ကုန်ကာ လှိုင်းအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။

“ဒီခေတ်မှာ စီးပွားရေးက အပြိုင်အဆိုင်တွေများတယ် လှိုင်း၊ ဘယ်လုပ်ငန်းမဆို ကိုယ်က လက်ဦးနိုင်မှ တန်ကာကျ တယ်”

မနက်ဗိုးလင်း၍ အိပ်ရာထတာနှင့် မောင်က ဘရိတ်ဖတ် စားရင်း သတင်းစာကြည့်၏။ ပြီးတာနှင့် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ ကုမ္ပဏီသို့သွား၏။ ပြန်လာတော့ ညရှစ်နာရီ ကိုးနာရီ...

တစ်ခါတစ်ရံများ ဧည့်ခံပွဲ၊ ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည်ခင်နာစ သည်ဖြင့်ရှိလျှင် ညညနက်သွားတတ်၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် အေးစက်သော ထမင်းဝိုင်းနှင့် လှိုင်း တစ်ယောက်တည်း။

“မိုးချုပ်လိုက်တာ မောင်ရယ်”

“အဟွန်း မိတ်ဆွေတွေကို ဧည့်ခံနေရလို့ လှိုင်းရဲ့”

အနည်းငယ်သောက်လာသော မောင်က လှိုင်းခါးလေးကို ဖက်၍ ပြော၏။ မောင့်အပြုံးကိုမြင်တော့ လှိုင်းသက်ပြင်းကျိတ်ချ သည်။

“ဒီလောက် မိုးချုပ်တဲ့အထိနေရအောင် လှိုင်းကို မေ့နေ သလားမောင်”

ထိုသို့ရန်ထောင်လိုက်ချင်ပေမယ့် မောင်အနည်းငယ်မျှ လှိုင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်လိုတာမို့ အပြုံးသာဆောင် နေလိုက်ရ၏။

“လှိုင်းက မောင်ကြိုက်တတ်တာတွေချက်ထားပြီး စောင့် နေတာ”

“သိတယ် သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတွေကို ဧည့်ခံ ရင်းက မောင်မိန်းမလက်ရာ သတိရမိသေးတယ်ဗျ”

“ဒါဆို ဖြန်လာခဲ့ပေါ့ မောင်”

ဟုပြောချင်စိတ်ကို လှိုင်း မျှသိပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

လှိုင်းအတွက် တစ်ခုကျေနပ်စရာက မောင်သည် ဘယ်

လောက်ပဲ မိုးချုပ်ပါစေ အိမ်သို့ပြန်လာတတ်ခြင်းပါ။

“လှိုင်းက မောင်ဒီလောက်မိုးချုပ်တော့ အပြင်မှာပဲ အိမ် မယ်ထင်နေတာ”

“နိုး နိုး ဒါမျိုးမောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး လှိုင်း၊ လှိုင်းရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် အရောက်ပြန်လာမယ်”

“မောင်ရယ်”

အိပ်ပျော်သွားသော မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှ လှိုင်း မကြာခဏ သက်ပြင်းချရ၏။

မောင်၏မျှားပြားလှသော အလုပ်တွေထဲမှာ နိုင်ငံခြားသို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်ရတာတွေလည်းပါသည်။

“စီးပွားဆိုတာ ရှာနိုင်တုန်းရှာထားမှ လှိုင်းရဲ့၊ နောင် တစ်ချိန် မောင်တို့ သားသမီးတွေအတွက် ကြိုးစားထားရမယ်”

တစ်ယောက်တည်းစီမံကိန်းတွေချ လောဘတွေကြီးနေ သော မောင့်အားကြည့်ပြီး လှိုင်းဘာပြောရမှန်းမသိ။

“မမြင်ရသေးတဲ့ သားသမီးတွေထက်၊ လက်ရှိ လှိုင်း အပေါ် အချိန်နည်းနည်းလောက်ပေးပါလား မောင်”

မောင်က လှိုင်းကို ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာထက် ပိုအောင်ထား
၏။ စိန်ရွှေငွေအပြည့် လှိုင်းကြိုက်သလောက်သုံး လိုချင်တာပြော
အားလုံးရစေသည်။

“လှိုင်း လိုတာရှိရင် မောင့်ကိုပြောနော်၊ မီးခံသေတ္တာ
ထဲက ငွေအားလုံး လှိုင်းအတွက်ပဲ”

ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံအောင်ထားရုံနှင့် မောင်သည် ခင်ပွန်း
တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကျေပြီဟု ယူဆပုံပါ။

“လှိုင်း လိုချင်တာက မောင့်ရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေထက်၊
မောင့်ရဲ့ မေတ္တာကိုပါ။ အိမ်မှာ လှိုင်းစောင့်နေပါလားဆိုပြီး
မောင်စောစောပြန်လာဖို့၊ လှိုင်းနဲ့အတူ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်
အချိန်ပေးပြီး လျှောက်လည်ဖို့၊ ဒါတွေကို လှိုင်းမပြောဘဲ မောင်
အလိုလိုသိရင် ကောင်းမယ်ကွယ်”

သို့သော် လှိုင်းရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မောင်နည်းနည်း
လေးမှ ရိမ်မိပုံမရပါ။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အလုပ်တွေနှင့်သာ အချိန်
ကုန်၏။

မောင်က ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ လှိုင်းနှင့်အတူတွဲ၍တက်သည်။
ထိုအခါမျိုးမှာ လှိုင်းကို အစွမ်းကုန်ပြင်စေပြီး မောင်ကိုယ်တိုင်ဝယ်

ပေးထားသည့် အရည်အသွေးကောင်းလှသောစိန်များ တဖျပ်ဖျပ်
လက်အောင်ဝတ်လျက် လှိုင်းအလှကို ဂုဏ်ယူသည်။

“ဦးဗညားတော်ကဗျာ ဒီလောက်လှတဲ့ ဇနီးကို အိမ်ထဲ
မှာချည်း မထားနဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့မိန်းမတွေလို အပြင်မှာ လုပ်ငန်း
လုပ်ပါစေလား”

မိတ်ဆွေတွေက ထိုသို့ပြောသည့်အခါ မောင်ခပ်ပြီးပြီး
ခေါင်းခါကာ...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ လှိုင်းက အဲဒါမျိုးတွေ ဝါသနာမပါဘူး၊
ပြီးတော့ လှိုင်းအတွက် ပြည့်စုံတာထက်ပိုအောင် ကျွန်တော်
ထားပေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်ပြန်လာတဲ့အချိန် လှိုင်းကိုမြင်ရရင်
ကျေနပ်ပြီ”

မောင့်စကားကြောင့် တခြားသူတွေ မျက်နှာပျက်ကုန်၏။
သူတို့ကပဲ သူတို့မိန်းမတွေကို ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်လို့ အပြင်
ထွက်လုပ်ခိုင်းသလိုလို...

“ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျားအကြံ ကျုပ်တို့သိပါတယ်ဗျာ၊ သိပ်လှ
တဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမကို ဘယ်သူမှ မကြည့်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အဟွန်း ဟွန်း မှန်တာပြောရင် ဒါလည်းပါတာပေါ့ဗျာ”

လှိုင်းကို ငုံ့ပသော အရပ်လေးတစ်ခုအဖြစ် မောင်က အိမ်ထဲမှာသာ သိမ်းထားလို၏။ အပြင်ထွက်ဖို့ကို လှိုင်းကလည်း မတောင်းဆိုပါ။ မောင့်ဆန္ဒမှန်သမျှကို လှိုင်းဘာတစ်ခုမှ ဆန့်ကျင်ဖို့ မကြိုးစားပေ။

“မောင်ရယ် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ သတိထားပါနော်”

အိမ်ရောက်တော့ လှိုင်းက သတိပေး၏။

“ဒီလူတွေက သူတို့မိန်းမတွေအပြင်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သိကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးလှိုင်း၊ အပြင်စီးပွားလုပ်သလိုလိုနဲ့ မိန်းမတွေ တခြားကောင်တွေနဲ့ ငြိနေတာလေ”

“အို ဟုတ်လို့လား မောင်ရယ်”

လှိုင်းအံ့သြသလိုမေးမိ၏။ မောင်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် လှိုင်း၊ မောင့်မျက်စိနဲ့ကို တပ်အပ်တွေတာ၊ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုတာ အိမ်ထောင်တာဝန်ပဲ ထမ်းရွက်တာကောင်းတယ်၊ ဥပမာ လှိုင်းလိုမျိုးပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် လှိုင်း သက်ပြင်းကျိတ်ချ၏။ လှိုင်းအပြင်မထွက်တာ မောင်စိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ပါ။

“အင်း တစ်ခုက၊ ဒီလူတွေကလည်း အပြင်မှာ အပျော်ရှာတယ်လေ၊ ဇနီးမယားကို ပြည့်စုံအောင်မထားဘဲ အပြင်မှာ အငယ်အနှောင်းတွေနဲ့ဆိုတော့”

“ဟင် ဒါဆို မောင်ကကော”

အလန့်တကြား လှိုင်းမေးတော့ မောင်မျက်မှောင်တွန့်သွားလျက်...

“ကြည့်စမ်း ဒါမေးစရာလား လှိုင်း၊ မောင့်ဘဝမှာ မိန်းမဆိုလို့ လှိုင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေး သစ္စာဖောက်တာမျိုး မောင်ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

“အို မောင်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မောင့်ကိုပြောရလျှင် ယောက်ျားပီသသော လူတစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည်။ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်၏တာဝန်ကျေသလို လှိုင်းကိုလည်း အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်စေလို၏။

နှိုင်းသက်ရာ

“မာမိကြီး မင်းသမီးငယ်ကော”

“အို ဟုတ်ပါရဲ့၊ နှိုင်း ခုချိန်ထိ အိပ်ရာမထသေးဘူး
နဲ့တူတယ် ဒက်ဒီကြီး”

မနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် နှိုင်းကိုမတွေ့ရတာ
ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးက တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်၏။

သမီးကြီး လှိုင်း လက်ထပ်သွားပြီးနောက် အိမ်မှာ မိသား
စုသုံးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် အမြဲတမ်း
လေးယောက်ဆုံနေကြမှ တစ်ယောက်လျော့သွားတော့ ထိုလွတ်လပ်
နေသော ခုံနေရာကိုကြည့်ကာ သူတို့ လှိုင်းကိုမကြာခဏ သတိရ
ခဲ့သည်။

“မမကိုလွမ်းတယ် မမကိုခေါ်ပေးပါ၊ ဟီး”

နှိုင်းငယ်စဉ်က အစ်မလုပ်သူကိုလွမ်း၍ မကြာခဏငိုခဲ့

၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိဘနှစ်ပါးမှာ စိတ်မကောင်းကြပေ။ သို့သော် ဟန်ဆောင်ပြုံးဖြင့် သမီးငယ်နှိုင်းကို နှစ်သိမ့်သည်။

“သမီးငယ်ကလဲကွယ်၊ မမက လက်ထပ်သွားတာပဲ၊ ဘယ်လိုပြန်ပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားရမလဲ၊ နှိုင်းလေးနားမှာ ဒက်ဒီ မာမိတို့ ရှိတာပဲကွယ်”

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း မမကိုပဲခေါ်ပေး”

ညီမနှစ်ယောက်တည်းရှိကာ လှိုင်း၏အလိုလိုက်မှုများ ကြောင့် နှိုင်းက အနည်းငယ်ဆိုးချင်သည်။

“သမီးနော် ဒက်ဒီနားလည်အောင် ရှင်းပြထားတယ် မဟုတ်လား”

အငယ်ဆုံးသမီးမို့ မိဘတွေကလည်း အလိုလိုက်ပေမယ့် နှိုင်း တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်လာလျှင် မျက်နှာတင်းထားရ၏။

သည်တော့မှ နှိုင်းတစ်ယောက် တိတ်သွားတတ်တာ မဟုတ်လား။

ယခုတော့ နှိုင်းသည်ပင် တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဖြေဆိုပြီးခဲ့၏။

“ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ တစ်ခဏလေးနဲ့ ကုန်လွယ်

လိုက်တာနော် ဒက်ဒီကြီး”

“အင်း သမီးငယ် နှိုင်းတောင် အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်ပြီ ပဲ၊ မကြာခင် ဘွဲ့လည်းရတော့မယ်၊ သူ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး မာမိကြီး”

ပထမဆုံးအကြိမ် မိဘနှစ်ပါးက နှိုင်းကို လူကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြခြင်းပါ။

“သမီးကြီးမှာ မပေါ့မပါနဲ့၊ ခရီးသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား မာမိကြီး”

ဖခင်ဖြစ်သူက စိုးရိမ်စွာမေး၏။ မိခင်ကတော့ မပေါ့မပါး နှင့် သမီးကြီးကို မျက်စိနားထားလျက် စောင့်ရှောက်ချင်သည်။

“လေယာဉ်နဲ့လာတာပဲ ဒက်ဒီကြီးရယ်၊ တစ်ခဏပါ၊ ကဲ ကဲ ကျွန်မ သမီးငယ်ကို သွားနှိုးဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မာမိက နေရာမှထလာသည်။ ထိုအချိန် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော နှိုင်းတစ်ယောက်...

“မောင်”

“ဗျာ”

“နှိုင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

ပြာလဲ့သောကောင်းကင်အောက်ရှိ မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ
နှိုင်းနှင့်ချစ်သူမောင်။

“ဟောဗျာ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ကလေးမရယ်၊
မောင့် အချစ်ကို မယုံရင်၊ ဟောဒီကောင်းကင်ကြီးကို သက်သေပြ
မယ်”

“အဟင်း တော်ပါမောင်ရယ်၊ မောင်ကလေး စာရေးဆရာ
ပီပီ သိပ်စကားတတ်တယ်”

“စကားတတ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးလည်း တတ်တယ်
ဗျ”

“အို မောင်”

ရုတ်တရက် နှိုင်းကိုယ်လေး မောင့်ရင်ခွင်ထဲ နွေးခနဲ
ရောက်ရှိသွားခိုက်...

“နှိုင်း နှိုင်းထတော့လေ၊ ဒီလောက်နေမြင့်နေပြီကို၊
လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ဒက်ဒီစောင့်နေတယ်ကွယ့်”

“ဟင့် မာမီ”

ပန်းလှုပ်နှိုးခြင်းခံလိုက်ရတာကြောင့် နှိုင်း မျက်လုံးတို့
ပွင့်သွား၏။ မာမီကိုတွေ့လိုက်ရတော့ စောစောက မောင့်ကို အိပ်

မက် မက်တာပါလားဟုတွေး၍ ပြုံးလိုက်၏။

“ကလေးမနော် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အအိပ်ကြီး
တာ မာမီမကြိုက်ဘူး”

လိုက်ကာတွေ့ဆွဲဖွင့်ရင်း မာမီပြောသည်။ နှိုင်းက နောက်မှ
နေ၍ မာမီခါးကိုဖက်ကာ...

“ဟင့် မာမီကလဲ၊ နှိုင်းစာမေးပွဲတုန်းက ညည့်နက်ခံ
ပြီး စာတွေကျက်ခဲ့တာလေ၊ ခုလို စာမေးပွဲပြီးတော့ အတိုးချအိပ်
ရတာပေါ့လို့”

ခပ်ချဲ့ချဲ့လေး နှိုင်းပြောတော့ မာမီလှည့်ကြည့်၏။ အသက်
နှစ်ဆယ်ရွယ် နှိုင်းသည် အရင်လို ဂါဝန်လေးနှင့်မဟုတ်တော့။

မြင့်မားသောအရပ် ဖွံ့ထွား၍အချိုးကျသော ခန္ဓာကိုယ်
ဝင်းဝါကြည်စင်သော အသားအရေ အဖုအစက်ဟူ၍ တစ်ခုလုံးမျှ
မရှိသော ဖြူနုဝင်းဝါနေသည့် ချောမောလှပသော မျက်နှာတို့ဖြင့်
လူတကာငေးကြည့် ရလောက်အောင် လှသောမိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီလား။

“အင်း မာမီသမီးလေးက တဖြည်းဖြည်းကြီးလာလိုက်
တာ၊ ခုတော့ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပါပြီလား”

နှိုးည့်သော နှိုင်း၏ဆံနွယ်လေးများကို လက်ဖြင့်ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း မာမိကြည်နှူးဟန်ပြုံး၍ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် နှိုင်းက မာမိတို့အတွက် ကလေးပဲ”

“အဟင်း (ကတ်လို့လားကွယ့် ပြောစမ်း၊ သမီးမှာ ချစ်သူ ရည်းစားရှိနေပြီလား”

နှိုင်းမျက်နှာကိုကြည့်ကာ မာမိမေး၏။ ရုတ်တရက် နှိုင်း မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ချက်ချင်းခေါင်းခါရမ်းကာ...

“အို ဟင့်အင်း၊ နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိရင် မာမိကိုပြောမှာ ပေါ့လို့”

မာမိရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်၍ နှိုင်းချဲ့လိုက်သည်။ သို့သော် စောစောက မောင်နှင့်ပတ်သက်သည့် အိပ်မက်ကို သတိရမိတော့ နှိုင်း ပခုံးလေး မသိမသာတွန့်မိ၏။

နှိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမိရယ်။

ဒီအချိန်မှာ မောင့်အကြောင်းကို နှိုင်းပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူးဟု နားလည်ထား၏။

မောင်ဆိုတဲ့ “ဆောင်း” က သူဌေးသားတစ်ယောက်မှန်ပေမယ့် သူများတွေလို စီးပွားရေးအလုပ်ကို ဝါသနာမပါ။

အနုပညာအလုပ်ကိုသာ ခံမင်၏။ နှိုင်းကတော့ မောင့်ကို ချစ်ရသူမို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် နှစ်သက်သည်။

“သမီးပြောတာကို မာမိယုံပါတယ်၊ ကဲ ရေချိုးတော့ ဒက်ဒီ စောင့်နေတာကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

ထိုစဉ် နှိုင်း၏ ဟန်းဖုန်းအသံ မြည်လာတာကြောင့် နားထောင်လိုက်တော့...

“ဟဲ့လို”

“ဂွဒ်မောနင်း ဟန်နီ”

“ဟင် မောင်”

မောင်ဖြစ်နေတာကြောင့် မာမိကို မလုံသလိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မာမိက သူမအိပ်ရာကို သိမ်းပေးနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နှိုင်း၊ ဒီနေ့ ကိုးနာရီချိန်းထားတာ မမေ့ပါဘူးနော်”

“အို”

မောင်မြောမှ တိုင်ကပ်နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ရှစ်နာရီခွဲ ရေချိုး အလှပြင်တာနှင့် အနည်းဆုံး တစ်နာရီကြာမည်။

“မောင်ရေ ဒီနေ့ နှိုင်းနာရီဝက်လောက် နောက်ကျမယ်”

“ဟာ နှိုင်းကတော့လုပ်ပြီကွာ၊ မောင့်မှာ နှိုင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ညကထဲက မအိပ်ဘဲ စောင့်နေရတာ”

ထိုစကားကြောင့် နှိုင်းပြုံးလိုက်၏။ မောင်တို့ကတော့ နည်းနည်းလေးပိုလိုက်ရမူပဲ။

“ဒါပဲ ဒါပဲ မောင်၊ ဝှဒ်ဘိုင်”

“ဘယ်သူလဲ နှိုင်း”

အနားရောက်လာကာ မာမိမေးသည်။ နှိုင်း မျက်နှာလေး ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ကြိုးစားရင်း...

“ဟို နှိုင်း သူငယ်ချင်းနဲ့ချိန်းထားလို့ပါ မာမိ”

“ဟုတ်ပြီ သူငယ်ချင်းဆိုတာက ဘွိုင်းလား ဂဲလ်လား နှိုင်း”

“အဟင်း ဂဲလ်ပါမာမိရဲ့၊ ကဲ နှိုင်း ရေချိုးခန်းဝင်တော့ မယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ ဒင်နာကြမှတွေ့မယ်လို့ မာမိပြောပေးနော်”

“ဒီကောင်မလေး”

သို့သော် နှိုင်းက မာမိနားမှပြေးထွက်လျက် ရေချိုးခန်း တံခါးကို အမြန်ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

○ ○ ○

စိုးစိုး - စာပေ

နှိုင်းရောက်သွားသောအချိန်တွင် မောင်သည် သီးသန့်စား သောက်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။

“ဆောရီး မောင်၊ နှိုင်းနည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်”

လှိုင်းတွန့်ရွှေ့ညှိုးရောင် ဆံနွယ်လေးများကို တစ်ချက်စုံဝဲ ခါလိုက်ပြီး မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ နှိုင်းပြောလိုက်၏။

မောင်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုပင့်ကာ နှိုင်းအားကြည့်သည်။

“ဟန်နီနော်၊ မောင့်မှာ ဟန်နီကို စောင့်ရတာ မောင်ဘယ် လောက်မောရလဲ”

“အဟင်း ကဲပါမောင်ရယ်၊ အခု နှိုင်းရောက်ပြီပဲ၊ ကြည့် စမ်း ခုမှနှိုင်းဗိုက်ထဲ ဆာလာတယ်၊ အိမ်က ဘာမှမစားခဲ့ရသေး ဘူးမောင်”

“အဆင့်သင့်ပါပဲဗျာ၊ နှိုင်းလာရင် စားရအောင်မှာထား

စိုးစိုး - စာပေ

ပါတယ်၊ ဟော့ ဟိုမှာရောက်လာပြီ”

မကြာခင်စားပွဲနှင့်အပြည့် ဒင်ဆစ်များ နှိုင်းရှေ့မှာ။ အားလုံး
နှိုင်း ကြိုက်တတ်တာတွေချည်း။

“မောင်မှာထားတာတွေကြိုက်တယ် မဟုတ်လား နှိုင်း”

“အဟင်း သိပ်ကြိုက်ပေါ့၊ မောင့်လောက် နှိုင်း အကြိုက်
ကိုသိတဲ့လူမရှိဘူး”

သည်တော့ မောင်ဂုဏ်ယူစွာပြုံး၏။ ထိုနောက် နှိုင်းကို
ဒင်ဘမ်းတစ်ခု တူဖြင့်ယူ၍ခွဲ၏။

“နှိုင်းကို ဒီလိုတစ်သက်လုံး ခွဲကျွေးချင်တယ်ကွာ”

မောင်ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ နှိုင်းသိတော့ ပရုံးလေး
အသာတွန့်၏။

“စောပါသေးတယ် မောင်”

“ဘာကိုစောတာလဲ နှိုင်း၊ မောင်တို့ချစ်နေတာ ဘယ်
လောက်ကြာပြီလဲ၊ ခုချိန်ထိ မောင့်ရဲ့အကြောင်းကို နှိုင်းမိဘတွေ
မပြောသေးဘူးလားကွာ”

“ခက်တာပဲ မောင်၊ နှိုင်းက ခုမှကျောင်းပြီးတာလေ၊
ပြီးတော့ မောင့်အလုပ်”

“ဘာလဲ မောင်စာရေးတာကို နှိုင်းမိဘတွေ မကြိုက်ဘူး
လား”

ပွင့်လင်းစွာ မောင်မေးတော့ နှိုင်း သက်ပြင်းလေးချ၏။

“သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ မိဘနေရာမှာ မောင်စဉ်းစားကြည့်
ပေါ့၊ မောင်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာဆိုရင်”

“တော် နှိုင်း၊ ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့တာ မောင့်အမှားပဲ၊
မောင်ဆရာဝန်မလုပ်ချင်ဘူး”

နှိုင်းမှာ မောင့်ကိုငေးခနဲကြည့်မိ၏။ တကယ်တော့ မောင်
က ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ဒါကိုပစ်ပယ်ပြီး ဝါသနာပါရာ စာရေး
ခြင်းမှာ နစ်မြေနေသည်။

“မောင်ဘယ်လိုပဲငြင်းပါစေ၊ မောင်ဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး
သားပဲ၊ မာမီတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစေချင်ရင် မောင့်ရဲ့ဘဝမှန်ကို”

“ဘာလဲ နှိုင်းမိဘတွေက ဂုဏ်ပကာသနကို မက်တာ
လားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် နှိုင်း မျက်နှာလေးတင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“နှိုင်းမိဘတွေကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်၊ ဂုဏ်ပကာသန
ကိုမက်တာထက်၊ သူတို့ သမီးရဲ့ချစ်သူဟာ အရည်အချင်းရှိတဲ့

လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်တာမျိုးပါ”

သည်တော့ မောင် သက်ပြင်းချ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီကိစ္စ မောင်တို့စဉ်းစားကြတာပေါ့၊

ဒါနဲ့ နှိုင်းရဲ့မလားမယ်ဆို”

“အို ဟုတ်တယ်၊ နှိုင်းဘွဲ့ယူအမိလာမှာ၊ ပြီးတော့ မမမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့၊ နှိုင်းတို့ဆီမှာပဲ မွေးဖွားမယ်ထင်တယ်”

မမအကြောင်းပြောလာတော့ နှိုင်း မျက်နှာလေးကြည်လင်၍ သွက်လက်လာ၏။

“နှိုင်းက နှိုင်းမမကို တော်တော်ချစ်တဲ့ပုံနော်”

“အဟင်း ဒါပေါ့၊ တကယ်တော့ မမက နှိုင်းအတွက် ဒုတိယအမေပါပဲ”

ရန်ကုန်မှာနေသောမမသည် နှိုင်းအတွက် အဝတ်အစားက အစ၊ ပိုက်ဆံ ဖိနပ်အထိ ပို့ပေးတတ်၏။ ဆယ်နှစ်တာအတွင်း နှိုင်းတို့ ရန်ကုန်ကို သုံးလေးကြိမ်သာရောက်သည်။

ထိုအချိန်များတွင် မမသည် နှိုင်းအား လက်ဝတ်လက်စား မှအစ ဝယ်ပေးရှာ၏။

“နှိုင်းမှာ မာမိတို့ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေရှိပါတယ်

မမရယ်”

နောက်ဆုံးအခေါက် နှိုင်းရောက်စဉ်က ဆယ်တန်းဖြေပြီ ချိန်။

“အို နှိုင်းက ရှေ့နှစ်ဆို တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မယ်၊ မာမိတို့ဆင်တာလဲ ဝတ်ပေါ့၊ မမဝယ်ပေးတာလဲ ယူနော်နှိုင်း”

“နှိုင်းက မမပိုက်ဆံကုန်မှာဆိုးလို့ပါ”

“အဟင်း နှိုင်းရယ်၊ မမဘဝမှာ အပေါဆုံးက ငွေပါပဲ၊ မောင်က မမအတွက် ငွေအများဆုံးရှာပေးတဲ့သူလေ”

“ဒီလိုဆို မမကံကောင်းတာပဲနော်”

နှိုင်းစကားကြောင့် မမ မချီသလိုပြုံး၏။ ထိုအချိန်က နှိုင်းထင်ခဲ့တာ မမသည် ချစ်သူနှင့်လက်တွဲရ၍ ပျော်ခဲ့တယ်ဟု တကယ်တမ်းမှာ မမဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပါလား။

“နှိုင်း”

“ဟင် မောင်”

မမအကြောင်းတွေးမိတာနှင့် နှိုင်းမှာမောင့်ကိုပင်မေ့သွား၏။ မောင်ခေါ်လိုက်မှ သတိဝင်ကာ...

“နှိုင်းရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ထိုင်လျက်နဲ့မေ့သွား

သလိုပဲ။”

“အဟင်း မမအကြောင်းတွေးမိလို့ပါ မောင်၊ မမလာရင် မောင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မာမိတို့ကို မောင့်အကြောင်းမပြောရဲပေမယ့် မမကိုတော့ နှိုင်း ဘာမဆိုဖွင့်ဟတိုင်ပင်သည်။ မောင့်မျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။

“တကယ်လား နှိုင်း”

“တကယ်ပေါ့ မောင်၊ မမက သဘောကောင်းတယ်”

“မောင် ယုံပါတယ်ဗျာ၊ မောင်တို့ရဲ့ကိစ္စကို မမနဲ့ဆွေးနွေးရမယ်”

“ကြည့်စမ်း မောင်က အကြံနဲ့ပေါ့လေ”

မျက်စောင်းထိုးရင်း နှိုင်းပြောတော့ မောင်ရယ်၏။

“အဟွန်း အခွင့်အရေးကို အသုံးချရမယ်လေ၊ နှိုင်း၊ မမဟာ မောင်နဲ့နှိုင်းအတွက် ဖူးစာရေးနတ်ပဲ”

အားတက်စွာ မောင်ပြောသည်။ မမသာ နှိုင်းတို့ကိစ္စဘက်မှပါလျှင် မာမိတို့ မငြင်းနိုင်ဟုထင်မိ၏။

“နှိုင်းလည်း ဒီလိုယုံကြည်တာပါပဲ မောင်”

“ဒါဆို နှိုင်းရဲ့မမ အမြန်လာမှဖြစ်မယ်”

“အို မောင်က နှိုင်းထက် အရေးကြီးနေပြန်ပြီ”

“အဟွန်း ဒါကတော့ မောင်က နှိုင်းကို ပိုချစ်ရတဲ့သူကိုး”

ဗျ”

“အမယ်လေး အသားယူနော်”

သို့သော် မောင်၏စကားက နှိုင်းရင်ကို ပီတိဖြစ်စေတာ အမှန်။ မောင်နှင့်နှီးစပ်ဖို့ မမ၏အကူအညီလိုသည်။

“မမလာရင် မောင့်ဆီဖုန်းဆက်မယ်”

“ဟာ မောင်ကိုယ်တိုင်လိုက်ကြိုမယ်လေ နှိုင်း”

“အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ မောင်၊ မာမိတို့က မမကိုသွားကြို

မှာ”

“ဟိုက်”

မောင်က လက်ဖဝါးနှင့် သူ့နဖူးသူရိက်တော့ နှိုင်း တသိမ့်သိမ့်ရယ်လိုက်၏။ တကယ်တော့ မောင်၏အပြုအမူတိုင်းက နှိုင်းအတွက် ချစ်မြတ်နိုးစရာ။

“ကဲ နှိုင်းပြန်မှထင်တယ် မောင်”

“ဟာကွာ နှိုင်းကလဲ ရောက်တာခဏလေးပဲရှိသေးတယ်၊

နေပါဦး”

နှိုင်းလက်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ မောင်တားသည်။
ချစ်သူတို့သဘာဝ တွေ့ဆုံကြတာ ဘယ်လောက်ပဲကြာပါစေ ခဏ
လေးပဲဟု ထင်တတ်ကြ၏။

“မာမိက နှိုင်းကို စောစောပြန်လာဖို့ ပြောတယ်မောင်”

“နှိုင်းဟာ မကြာခင် ဘွဲ့ယူတော့မယ့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ။ ဒီလို မိဘရဲ့အုပ်ချုပ်မှုကို ဘယ်လောက်ထိ ခံယူ
နေမှာလဲဟင်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်၊ မိဘဆိုတာ
အမြဲတမ်း ဦးထိပ်ထားရမယ့်သူတွေမဟုတ်လား၊ နှိုင်းတို့က
လေးစားရမယ်လေ”

မျက်နှာလေးတည်တည်ဖြင့် နှိုင်းပြောတော့ မောင် သူ
အမှားကိုသိသွားပုံ။

“ဆောရီး နှိုင်း၊ မောင်ဆိုလိုတာက ကိစ္စတိုင်းမှာ နှိုင်းရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကိုပါ”

“နှိုင်း နားလည်ပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမယ့် မာမိတို့က
နှိုင်းတို့ကို ဒီနေ့အချိန်ထိ မိဘရယ်လို့ တင်းကြပ်ခဲ့တာ တစ်ခုမှ

မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် နှိုင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုဟာလည်း မာမိတို့ စိတ်
ချမ်းသာမှုကိုပါ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ကဲ နှိုင်းသွားတော့မယ်”

မိဘတွေကို ဆန့်ကျင်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသည့် မောင်
တစ်ယောက် နှိုင်း၏စကားများအောက်မှာ ငိုငိုကျန်ခဲ့လေ၏။

နှိုင်းစိတ်မကောင်းပေမယ့် မောင့်ကို နောင်တရစေချင်
သည်။

“မမ”

“နှိုင်း”

လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းလာသော မမက ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ပေမယ့် နှိုင်းမျက်စိထဲမှာ ပို၍လှပနေသယောင်။

“ဒက်ဒီ မာမီ”

“သမီးကြီး”

“လှိုင်း”

လေဆိပ်ထဲရောက်တာနှင့် မမက ဒက်ဒီမာမီတို့ကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်၏။

“သမီးကြီး နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် မာမီ၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမီရော”

“အဟင်း ကောင်းပါတယ်ကွယ့်၊ သမီးကြီးသိတဲ့အတိုင်း

မင်းတို့ဒက်ဒီက မနက်တိုင်း ကျုံးဘက်လမ်းထဲလျှောက်တာလေ”

“ဒက်ဒီ မာမီတို့ခုလို ကျန်းကျန်းမာမာတွေ့ရတာ လှိုင်းသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

တကယ်တော့ ဆယ်နှစ်တာအတွင်း ပထမဆုံးပြန်လာသည့်မမကို နှိုင်းတို့က ပို၍ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုနေကြခြင်းပါ။

“မမ ဦးဗညားတော်ကော”

နှိုင်းက မမအနားသို့ တိုးတိုးကပ်မေး၏။ မမပြုံးကာ-

“သူ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားခရီးထွက်သွားတယ်”

“ဟင် မမကိုသူ လိုက်မပို့ဘူးလား”

“အဖော်ကောင်မလေးတွေ ပါတယ်လေ နှိုင်း”

သည်တော့ နှိုင်းတိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ မှန်တာပြောရလျှင် ဒီလိုအချိန် မမနားမှာ ဦးဗညားတော်ကို ရှိစေချင်သည်။

“ကဲ ကဲ မိသားစုတွေ အိမ်ရောက်မှ စကားပြော၊ သမီးကြီး ပင်ပန်းနေပြီ”

“ရပါတယ် ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီမောင်းသော ကားပေါ်မှာ နှိုင်းတို့လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်တာနှင့် မမကို ကားပေါ်မှဖြည်းညှင်းစွာ ဆင်းစေ၏။

“ဒီနေ့ မမအကြိုက်ဟင်းတွေ မာမိကိုယ်တိုင် ချက်ထားတယ် သိလား”

နှိုင်းသတင်းပေးတော့ မမမျက်နှာပြုံးသွားသည်။ မာမိကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်၏။

“မာမိလက်ရာနဲ့ လှိုင်းထမင်းစားကောင်းဦးမှာပဲ”

“ဟိုမှာတော့ သမီးစားသောက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ့်”

“အဟင်း မောင်က အလုပ်များတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ လှိုင်းတစ်ယောက်တည်းလေ၊ ဒီတော့ သိပ်လည်းမစားဖြစ်ဘူးမာမိ”

အလုပ်ကြီးစားလွန်းသော ဦးဗညားတော်အကြောင်း နှိုင်းတို့ငယ်စဉ်ကထဲက သိထားပြီ။ ဒက်ဒီမာမိတို့အတွက်လည်း မထူးဆန်းသလိုပါပဲ။

“မောင်ဗညားတော်ကတော့ အလုပ်ကြီးစားတဲ့နေရာမှာ ရှားပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

မာမိချီးကျူးတာကို နှိုင်းဘဝမကျပါ။ မမဘက်မှ အားမရသလိုခံစားရ၏။

“နှိုင်းသဘောအရဆိုရင် ဦးဗညားတော်ဟာ ဒီအချိန် မမနားမှာ ရှိနေသင့်တာမဟုတ်လား မာမိ”

မမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီးမှ...

“အို မောင်က လှိုင်းနောက်လိုက်လာမှာပါ၊ ခုဟာက အလုပ်ကိစ္စ သိပ်အရေးကြီးလို့ သွားတာပါ”

“ဟုတ်သားပဲ နှိုင်း၊ ခုဆို လှိုင်းနားမှာ မာမိတို့အားလုံး ရှိနေတာပဲ၊ ကဲ ကဲ သမီးကြီး ခဏအနားယူပြီး ထမင်းစားစို့ နှိုင်း ဟင်းချိုသွားနွေးချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

မာမိက နှိုင်းကို တမင်နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောတာမို့ လှိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးရိမ်သည်။

“နှိုင်းပြောတဲ့စကားတွေ စိတ်ထဲမထားနဲ့နော် လှိုင်း”

“အဟင်း မထားပါဘူးမာမိ၊ ခုလိုဆိုတော့ နှိုင်းက တကယ့်အပျိုကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီနော်”

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတွေကထက် ပိုလှပလာသော နှိုင်းအတွက် လှိုင်း ဂုဏ်ယူစွာကြည့်ရင်း ပြော၏။

“သမီး ညီမလည်း ဒီနှစ်ဘွဲ့ယူတော့မှာ၊ အရွယ်လည်း

ရောက်လာပြီဆိုတော့၊ သူ့အတွက် အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ စဉ်းစားရမယ်”

“နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား မာမီ”

“ဟင်အင်း ခုချိန်ထိကော့ ချစ်သူရှိတယ်လို့ မာမီကို နှိုင်းမပြောသေးဘူး၊ အခု သမီးရောက်လာပြီပဲ၊ မေးမြန်းကြည့်ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

မကြာခင် သူမတို့မိသားစုအားလုံး ထမင်းပိုင်းရောက်လာ၏။ မာမီလက်ရာဟင်းများက စားပွဲပေါ်မှာ မြိုင်ဆိုင်နေသည်။

“အို ဟင်းတွေမြင်တာနဲ့ လှိုင်းပိုမိုက်ဆာလာပြီ”

“ဒါဆို အားရပါးရသာစားသမီး၊ သမီးအကြိုက်တွေချည်း

ပဲ”

မာမီက ပြောရင်း လှိုင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေချည်းထည့်ပေး၏။ ဒက်ဒီနှင့် နှိုင်းက ပြုံးကြည့်နေသည်။

“တွေ့လား ဒက်ဒီ၊ မာမီက မမကိုပိုချစ်တာ”

“ချစ်ပါစေ သမီးရယ်၊ သမီးကြီးက တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်

လား”

ဒက်ဒီစကားကြောင့် လှိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ မောင့်ကြောင့် လှိုင်းမှာ မိဘတွေဆီမပြန်နိုင်ခဲ့ပေ။

“မောင် အလုပ်ကပြန်လာရင် လှိုင်းမျက်နှာလေးကို တွေ့ရမှ အမောပြေတာ”

ထိုစကားကစွန်းနှင့်ပင် လှိုင်းဘယ်မှမသွားနိုင်ခဲ့။ အထူးသဖြင့် ခရီးသွားများတဲ့မောင့်ကြောင့် လှိုင်းအိမ်စောင့်ဖြစ်နေရ၏။

လှိုင်းမသွားနိုင်တော့ မာမီတို့သာလာခဲ့ရသည်။ အမှန်တော့ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသော မာမီတို့လည်း မအားလပ်ခဲ့ပါ။

“လှိုင်း ဒီမှာ မီးဖွားပြီးတဲ့အထိနေမှာပါ မာမီ”

“ဟင် တကယ်လားသမီး၊ မောင်ဗညားတော်ကို ပြောခဲ့ပြီလား”

“ပြောခဲ့ပါတယ် မာမီ”

သည်တော့မှ မာမီတို့မျက်နှာကြည်လင်သွား၏။ နှိုင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ဟာ ဒါဆို မမအကြာကြီးနေမှာ ပျော်စရာပဲ၊ နှိုင်းတို့ လျှောက်လည်ကြမယ်နော် မမ”

“အေးပါကွယ်”

ထိုနေ့က မိသားစုစုံလင်စွာဖြင့် ထမင်းဝိုင်းမှာ စိုပြေနေသည်။ တကယ်ပဲ မမတစ်ယောက် ထမင်းစားကောင်းလေ၏။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့က ဝမ်းသာနေသည်။

“သမီးဒီမှာရှိတုန်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါကွယ်၊ စားချင်တာရှိရင် မာမိကိုပြောနော်”

“သမီးအတွက် ဒုက္ခမခံပါနဲ့ မာမိရယ်”

မမစကားကြောင့် မာမိတို့ မျက်နှာပျက်လေ၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီး၊ မာမိတို့အဖို့ သမီးတွေကို ပြုစုရတာ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သုခပါ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးတို့ ကျန်းမာပျော်ရွှင်နေရင် ဒက်ဒီမာမိတို့ ကျေနပ်တာပဲကွယ်”

ဒက်ဒီကပါဝင်ပြောတော့ မမမျက်ရည်ပဲလေ၏။

“လှိုင်းက မာမိတို့စေတနာကို နားမလည်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမိပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“မမကလဲ မာမိက မမလာရင် တစ်နေ့တစ်မျိုးချက်ကျွေးဖို့ ဟင်းတွေတောင် စာရင်းလုပ်ထားရတာ၊ အစောကြီး

ကတည်းကပဲ”

နှိုင်းပြောတော့ မမပြုံးလေ၏။

“နှိုင်းကကော မမအတွက် ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲ”

“အဟင်း စီစဉ်ထားတာပေါ့၊ မမလာရင် နှိုင်းကိုယ်တိုင် ဆွယ်တာထိုးပေးဖို့ ဆွယ်တာထိုးနည်းသင်ထားတယ်လေ”

“အို တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နှိုင်းလက်ရာဆိုလျှင် လှမှာပါပဲကွယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုကို မာမိတို့ ကျေနပ်စွာ ကြည့်သည်။

“အပြင်ထွက်လို့ ဒီကောင်မလေး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ကျွေးရင် လှိုင်း မစားနဲ့နော်”

မာမိသတိပေးသည်။ နှိုင်းမျက်နှာလေးပျက်ကာ...

“ဟင် မာမိကလဲ၊ မမကို နှိုင်းကစားကောင်းတာတွေပဲ ကျွေးမှာပါနော်”

“အဟင်း ဟုတ်ပါတယ် မာမိရဲ့၊ နှိုင်းလည်း အားလုံး နားလည်နေတဲ့အရွယ်ပဲ၊ လှိုင်းတော့ နှိုင်းကိုယ့်တယ်”

“ဟေး ဒါမှ နှိုင်းရဲ့မမကွ”

“အို ဒီကလေး”

မမပါးပြင်ကို နှိုင်း ဖျတ်ခနဲနှမ်းလိုက်၏။ မမကကြည်နူး
ပြုံးဖြင့်ပြောသည်။

“သူ ဒီလိုအမြဲတမ်းပဲ သမီးကြီးရ”

“နှိုင်းက ကလေးပဲကိုး”

“အဟင်း ဟင်း ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ အိမ်မှာ နှိုင်းက
အငယ်ဆုံး ကလေးလေးပါ”

ထိုနောက် အားလုံးပျော်ရွှင်စွာ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။
သေချာတာကတော့ ဒီရယ်သံများ မကြာခင်ပျောက်ဆုံးသွားမည်ဟု
မသိခဲ့ခြင်းပါ။

“နှိုင်း”

“မမ”

ညဘက်အိပ်ရာဝင်တော့ နှိုင်းနှင့် တစ်ခန်းတည်း မမအိပ်
သည်။ အရင်ကလို ညီအစ်မနှစ်ယောက် လွတ်လပ်သောဘဝကို
ပြန်ရောက်သွားသလိုလိုပါပဲ။

“နှိုင်းလေးက အရင်ကထက် ပိုလှလာလိုက်တာကွယ်၊
ပြောပါဦး ဒီလောက်လှတဲ့ နှိုင်းလေးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေရှိနေပြီ
လားဟင်”

မမမေးမှ မောင့်ကိုသတိရ၏။ မောင်ကမမနှင့် တွေ့ချင်
နေတာပဲ။ နှိုင်း ရှက်ပြီးလေးဖြင့်...

“မာမိတို့ကိုတော့ အသိမပေးရသေးပါဘူး မမ၊ နှိုင်းမှာ
ချစ်သူရှိပါတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာအလုပ် လုပ်လဲဟင်”

နှိုင်းအတွက် စိုးရိမ်စွာ လှိုင်းမေးမိ၏။ နှိုင်းတစ်ချက်ရယ် လိုက်သည်။

“အဟင်း မမမေးခွန်းတွေ အရမ်းများသွားပြီ၊ သူ့နာမည် က ဇောင်းဒကဲ့၊ မိဘတွေက သူဌေးတွေပဲ သူက တစ်ဦးတည်း သောသား၊ ဆရာဝန်ကွဲ့ယူထားပေမယ့် အဲဒါမလုပ်ဘူး”

“ဟင် ဒါဆို သူက ဘာလုပ်တာလဲ နှိုင်း”

မေးနေသော မမ၏မျက်ဝန်းမှာ နှိုင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်ကို တွေ့ရတော့ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချမိသည်။

“စာရေးတယ်”

“ဟောတော်”

ဆရာဝန်တစ်ယောက်က စာရေးတယ်ဆိုတော့ လှိုင်း အံ့သြသွား၏။ ဇောင်းဒက ဆရာဝန်အလုပ်ကို လုံးဝပစ်ပယ်ပြီး တော့လေ...

“ဇောင်းရဲ့မိဘတွေကလည်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ သူ့ကို လက်မခံ ဘူး၊ အခု သူအိမ်ကဆင်းလာရတယ် မမ”

“ဟင် ဒီလိုလား”

“လှိုင်းကြားရသလောက် နှိုင်း၏ချစ်သူသည် ကိုယ်ယုံကြည် ရာကိုလုပ်တတ်သော တစ်ဇွတ်ထိုးသမားလေးပဲ။

“သူက မမနဲ့လည်းတွေ့ချင်နေတယ်”

“တွေ့ရတာပေါ့ကွယ်၊ နှိုင်းက မာမီတို့ကို ဒါကြောင့် မပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ သူ့ကို မမဆွေးနွေးကြည့်ပေးပါ၊ သူက နှိုင်းနဲ့လက်ထပ်ချင်ပြီလို့ပြောတယ်”

“ဪ”

သည်အရေးက လှိုင်းပါဝင်မှဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက် လိုက်၏။ နှိုင်း၏ချစ်သူကို ဘာအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လှိုင်းတွေ့ရ ပါမည်။

“ဒါဆို မနက်ဖြန်တွေ့ဖို့ သူ့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

“အေးပါကွယ်”

နှိုင်းက ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြော၏။ ဪ နှိုင်း တစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ အရွယ်ပင်ရောက်နေပါလားဟု လှိုင်း တွေးလိုက်သည်။

ဖုန်းဆက်ပြီး နှိုင်းပြန်ရောက်လာ၏။

“စောင်းက မမရောက်လာပြီဆိုလို့ ဝမ်းသာနေတာ”

“ကြည့်ရတာ မမကို တော်တော်အားကိုးပုံပဲ ဟုတ်လား

နှိုင်း”

အပြုံးလေးဖြင့် လှိုင်းမေးတော့ နှိုင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဟင်း ဟုတ်တယ် မမ၊ မမရောက်လာရင် နှိုင်းတို့ ကိစ္စ အဆင်ပြေမယ်လို့ သူထင်နေတယ်”

“တကယ်ဆို မာမိတို့ကလည်း နားလည်မှုရှိတဲ့သူတွေပဲ နှိုင်း၊ နှိုင်းတို့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလည်း လက်ခံမှာပါ”

သည်တော့ နှိုင်းခေါင်းလေးခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး မမ၊ စောင်းဘက်က အဆင်သင့် မဖြစ်ဘဲ မာမိတို့ကို နှိုင်း မပြောချင်ဘူး”

“တကယ်လို့ နှိုင်းတို့ကိစ္စမှာ မာမိတို့ သဘောမတူခဲ့ရင် ရော”

ထိုအမေးကြောင့် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ နှိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံပင်။

“အလကားပြောတာပါကွယ့်၊ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေး

ထားတာပဲ”

“နှိုင်း လက်ထပ်မယ့်လူက မာမိတို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ လည်း လိုပါတယ်မမ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မမနဲ့တွေ့ပေးတာပါ”

လူကြီးတွေအတွက် ထည့်စဉ်းစားပေးတော့ နှိုင်းကို လှိုင်း ချီးကျူးမိရသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ရပါပြီကွယ်၊ မမနဲ့တွေ့မှတော့ နှိုင်း တို့ကိစ္စ အဆင်ပြေမှာပါ”

“အဟင်း ဒါကြောင့် မမကိုအားကိုးတာ”
လှိုင်းကိုယ်လေးကိုဖက်၍ နှိုင်း ပြုံးရွှင်စွာပြောသည်။ လှိုင်း ပြုံးကာ...

“စောင်းကို တော်တော်ချစ်လား နှိုင်း”

“အင် မမကလဲ”

ရှက်သွေးမျက်နှာလေးဖြင့် နှိုင်းခေါင်းငုံ့သွားသည်။ နှိုင်း လက်လေးကို လှိုင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“လောကမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကို လက်ထပ်တာ အကောင်းဆုံးပါကွယ့်၊ ဒါမှ ပျော်ရွှင်ရမှာ မဟုတ်လား”

“မမရော ဦးဗညားတော်နဲ့ လက်ထပ်ရတာ ပျော်လား”

ဟင်၊ အဟင်း ပျော်မှာပါ၊ ဦးဗညားတော်က မမချစ်တဲ့လူပဲ”

နှိုင်းကတစ်ယောက်တည်းမေးပြီး တစ်ယောက်တည်း
ဖြေ၏။ လှိုင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်မို့လို့သာ ဒီအချိန်ထိ မမသည်းခံ
နိုင်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်”

“ဟင် သည်းခံခဲ့တယ်ဟုတ်လား မမ”

လှိုင်း မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း နားမလည်သလိုမေး၏။
လှိုင်း ဖြေးညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် နှိုင်း၊ တကယ်တော့ မောင်က သိပ်ကို
အလုပ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်လေ၊ မောင့်ရဲ့အိမ်ပြန်ချိန်တွေကို မမ
အမြဲစောင့်မျှော်ခဲ့ရတယ်၊ မမအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့တာလည်း
ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ နားလည်ပေးရတယ် နှိုင်း၊ အဟင်း အေးစက်တဲ့
ထမင်းပွဲကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း အကြိမ်ကြိမ် စားခဲ့ရတယ်
လေ”

ပထမဆုံးအကြိမ် မမထံမှ ခံစားချက်များကို နှိုင်းကြားဖူး
ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တမ်း နှိုင်း သိထားတာက မမတစ်ယောက်
ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ရ၍ ပျော်ရွှင်နေသည်ဟုပင်။

“မမ မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူနေလို့ စိတ်
ချမ်းသာပါတယ်၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာကတော့ အဟင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ခံ
စားမှုပေါ် မူတည်တာလေ၊ တကယ်လို့ ဒီနေရာမှာ မမ မချစ်တဲ့
လူဆိုရင် ၁၇၇အတွက်နဲ့မှ ဒီလောက်သည်းခံနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“နှိုင်းကတော့ မမကို ဦးဗညားတော် ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်
ထင်ခဲ့တာ”

“အဟင်း ဂရုစိုက်ပါတယ် နှိုင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက
အလုပ်ပိုအရေးကြီးတယ်လေ”

“ကဲ ကဲ အခု မမ နှိုင်းတို့ဆီရောက်ပြီပဲ၊ မမကို နှိုင်းနဲ့
မာမီတို့ ဝိုင်းဂရုစိုက်မှာပေါ့”

“ဒီစကားနဲ့တင် အားရှိသွားပါပြီကွယ်၊ နှိုင်းတို့နဲ့တွေ့ရ
တာ မမ အားရှိသွားပါပြီ”

မိသားစု၏အေးမြသော မေတ္တာကြောင့် တကယ်ပဲ လှိုင်း
စိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့သွားရ၏။

ညီမနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း ညည့်နက်မှ အိပ်ပျော်
သွားကြသည်။ မောင်နှင့်တုန်းက တစ်ရေးနိုးတတ်သော လှိုင်း

ယခုတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လို့။

နှိုင်းမှာသာ မောင့်အကြောင်းတွေးကာ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်။ မမနှင့်တွေ့လျှင် မောင့်ကို သဘာကျပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းရသည်။

“မမ ဗိုက်ထဲမှာ အမြွှာလေးရှိတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာလေးတွေလဲ မမ”

မအိပ်ခင် မမဗိုက်ကိုကြည့်၍ နှိုင်းမေးကြည့်ခြင်းပါ။

မမပြုံးကာ...

“အဟင်း သားလေးတွေ နှိုင်း”

“ဦးဗညားတော် ဝမ်းသာနေမှာပဲနော် မမ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အစကထဲက သူက သားသမီး သိပ်လို့ ချင်တာ၊ ခုလို အမွှာဆိုတော့ သူ့ထက် ဝမ်းသာတဲ့လူ မရှိဘူး”

“ဒါနဲ့များ မမရယ်၊ တစ်ခါတည်း မလိုက်ခဲ့ဘူး”

“ဪ သူလာမှာပါ”

ဦးဗညားတော်အပေါ် မမ၏ယုံကြည်မှုက ပိုတယ်ဟု နှိုင်း ထင်သည်။ အမှန်ပြောရလျှင် နှိုင်းအနေဖြင့် ဦးဗညားတော်ကို မတွေ့ရတာကြာခဲ့ပြီ။

အမြဲတမ်း အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့်ရှုပ်တတ်သော ဦးဗညား တော်ကို ရန်ကုန်ရောက်စဉ်ကလည်း နှိုင်းတို့ ကောင်းကောင်းမတွေ့ခဲ့ ရပါ။

ဇောင်းလည်း ဦးဗညားတော်လို လူတစ်ယောက်ဆို လျှင်...

ဟင်း သက်မလေးတစ်ချက် နှိုင်း ချလိုက်မိ၏။

“ဇောင်း ဒါ နှိုင်းမမ လှိုင်းတဲ့ မနေ့ကရောက်တာ”

ပြောထားသည့်အတိုင်း ဒီနေ့ မမနှင့်ဇောင်းကို ပေးတွေ့
ဖြစ်၏။ ဇောင်းက မမကို လှိုက်လှဲစွာပြုံးပြရင်း...

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော် ဇောင်းဒ
ပါ”

“အေးကွယ် မမကလဲ မောင်လေးနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
ပါတယ်”

ထင်မြင်တာတာထက်ပို၍ ဇောင်းက ယဉ်ကျေးပွင့်လင်း
သော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း လှိုင်းသိလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က မမနဲ့တွေ့ရတာ ပိုဝမ်းသာပါတယ်၊ နှိုင်း
က ကျွန်တော်တို့အကြောင်း မမကို ပြောပြထားမယ်ထင်ပါတယ်”

“အဟင်း ပြောပြပါတယ်ကွယ်၊ မမက လူငယ်တွေရဲ့

သဘောထားကို နားလည်ပါတယ်”

“ထိုစကားကြောင့် ဇောင်း မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။
နှိုင်းကိုလည်း အပြုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

“ကြည့်စမ်း မမဟာကျွန်တော်ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး
သဘောထားပြည့်တဲ့သူပဲနော် နှိုင်း”

“အဟင်း ဒါကြောင့် ဇောင်းကို နှိုင်းပြောတယ်မဟုတ်
လား၊ မမလာရင် အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါလို့”

နှိုင်းက မမလက်မှောင်းကိုဖက်၍ ဂုဏ်ယူစွာပြော၏။
လှိုင်းမျက်စိထဲမှာတော့ နှိုင်းနှင့်ဇောင်းကို လိုက်ဖက်တယ်ဟု မြင်
သည်။

“မမကို ကျွန်တော်နေ့လယ်စာ လိုက်ကျွေးပါရစေ”

“ရပါတယ်ကွယ်”

လှိုင်း အားနာဟန်ဖြင့်ပြောတော့ နှိုင်းက...

“မမ အားမနာနဲ့၊ ဇောင်းက သူဌေး”

“အဟွန်း ကျွန်တော်ကို အားမနာပါနဲ့ မမ၊ တစ်နေ့ကပဲ
ကျွန်တော် စာမူခရထားလို့ပါ”

သဘောကောင်းသော လူငယ်လေးဇောင်းကို လှိုင်းက

ခင်မင်မိ၏။

“နောက်တစ်ခါ မမပြန်ကျွေးမယ်နော်”

“ဟာ မလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ မမက ဧည့်သည်ပဲ၊ ကျွန်တော် နဲ့နှိုင်းက အိမ်ရှင်၊ ဒီတော့၊ ကျွန်တော်တို့က ဧည့်ခံရမှာပေါ့၊ မဟုတ် ဘူးလား နှိုင်း”

ဇောင်းက နှိုင်းကိုအပြုံးဖြင့် လှမ်းမေး၏။ နှိုင်းခေါင်းညိတ် ကာ...

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ မမကို နှိုင်းတို့က ပြုစုရမယ်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးရယ်”

သည်လိုကလေးတွေနှင့် မနေရတာကြာပြီမို့ လှိုင်းကိုယ် တိုင် ပျော်မိ၏။

ဇောင်းက စာရေးသာကောင်းတာမဟုတ်။ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုလည်းကောင်း၏။ နှိုင်း ဇောင်းတို့နှင့်အတူ လှိုင်းမှာ တောင်သမန်အင်း စစ်ကိုင်း၊ ပြင်ဦးလွင်၊ မန္တလေးတောင်စသည်ဖြင့် နေရာစုံစွာ လျှောက်လည်ကြ၏။

နေ့စဉ်လိုလို အပြင်ရောက်နေသော လှိုင်းနှင့်နှိုင်းကို မာမိ

က-

“ဘယ်တွေများ ဒီလောက်တောင်လျှောက်လည်နေကြ တာလဲ နှိုင်း၊ လှိုင်းက မပေါ့မပါးနဲ့ အနားယူရမယ်လေ”

“အဟင်း လှိုင်းကိုယ်တိုင် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လည် ချင်လို့ပါ မာမိ”

သည်တော့ မာမိဆက်မဆုတ် လှိုင်းကိုကြင်နာစွာကြည့်၏။

“မာမိက သမီးပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါကွယ်”

“ကားနဲ့သွားတာပဲ မာမိ၊ ရပါတယ်”

“အေးလေ မာမိကလဲ၊ နှိုင်းက မမကို ပင်ပန်းတဲ့နေရာ တွေ ခေါ်သွားပါ့မလား”

အခွင့်ရတုန်း နှိုင်းကဝင်ပြော၏။ ဇောင်းနှင့်လျှောက်လည် တာမှန်းသိလျှင် မာမိ စိတ်ဆိုးမည်ထင်သည်။

“မမ မပြန်ခင် မင်းတို့ကိစ္စကို ပြောခဲ့ပါမယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်တော့ မမပဲအားကိုးတယ်၊ နှိုင်းက သတ္တိမရှိ ဘူး”

သည်တော့ ဇောင်းကို နှိုင်းမျက်စောင်းထိုး၏။

“ဇောင်းနော် နှိုင်းသတ္တိမရှိလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဇောင်းကြောင့်”

“ဟောဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို တကယ်ဆို၊ နှိုင်းချစ်သူကဆရာဝန် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လို့ ပြောရမှာ၊ ခုတော့ ဇောင်းက ဆရာဝန်ဘဝကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

မမရှေ့ရောက်မှ နှိုင်းရင်ထဲက စကားတွေထုတ်ပြောမိ၏။

“မောင်လေးကို မမက တစ်ခုပြောချင်နေတာ၊ ဝါသနာ ဆိုတာကို မမလည်းနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်လေးယူ ထားတဲ့ ဆရာဝန်ဘွဲ့ဟာလည်း အလကားဂုဏ်တပ်ဖို့မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆေးပညာနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ အကျိုးပြုဖို့မဟုတ် လား”

ညင်သာစွာ လှိုင်းပြောတော့ ဇောင်းငိုငိုသွား၏။ ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်၏တန်ဖိုးကို မမပြောမှ ပိုသိလာသလိုပါပဲ။

“ကျွန်တော်လည်း နှိုင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ပြောင်းလဲဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ် မမ”

“ဟင် တကယ်လားဇောင်း”

နှိုင်းက ဝမ်းသာအားရဝင်မေး၏။ ဇောင်းပြုံး၍ ခေါင်း ညှိတ်သည်။

“နှိုင်းဆန္ဒကို တို့လိုက်လျောမှာပါ”

“အို မောင်ရယ်၊ ဒီစကားနဲ့တင် နှိုင်းပျော်ပါပြီ”

ကြည်ရွှင်နေသော ညီမငယ်နှိုင်းကိုကြည့်၍ လှိုင်းရင်ထဲ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရ၏။

စိတ်ထဲကလည်း ဖျတ်ခနဲ မောင့်ကို သတိရမိ၏။ ဗညား တော်ဆိုတဲ့မောင်တစ်ယောက် လှိုင်း၏စိတ်ကို မြင်နိုင်ရင် ဘယ် လောက်ကောင်းမလဲ။

“မင်းတို့ ဒီလိုအဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် မမ ဝမ်းသာ တယ်ကွယ်၊ မမ မပြန်ခင် မင်းတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို လုပ်ပေးသွားမယ်”

“ဟာ တကယ် တကယ်လား၊ မမ”

ဇောင်းက ဝမ်းသာစွာမေးလိုက်၏။ နှိုင်းမှာ မမ၏နားလည် မှုကြောင့် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

“တကယ်ပေါ့ ဇောင်း၊ မင်းတို့လည်း လက်ထပ်ဖို့ အရွယ် ရောက်ပြီပဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့နှိုင်းတော့ မမကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဟင်း ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒီကပြန်ရင် မာမိတို့ကို မင်း အကြောင်းပြောပြလိုက်တော့မယ်”

တကယ်တမ်း မာမိတို့ကိုပြောမည်ဆိုတော့ နှိုင်းရင်ခုန် သွားရ၏။ အစကထဲက နီးစပ်ဖို့စဉ်းစားနေသော ဇောင်းကတော့ ပျော်မဆုံးပေ။

“မမကို ဒါတွေအားကိုးရတာ၊ နှိုင်း မပျော်ဘူးလား ဟင်”

“အဟင်း ပျော်ပါတယ်ဇောင်း၊ ဒါပဲနော် နှိုင်းကို စိတ် ချမ်းသာအောင် ထားရမယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ထိုညနေ အိမ်ပြန်လာတော့...

“မမ မာမိတို့ကို နှိုင်းတို့အကြောင်း တကယ်ပြောလိုက် တော့မှာလားဟင်”

“ဒါပေါ့ နှိုင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှိုင်းမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း လှိုင်းမေးလိုက်၏။

“နှိုင်းစဉ်းစားတာကတော့ အခု၊ မာမိတို့မှာ မမအတွက် စိတ်ပူနေတော့၊ နှိုင်းကြောင့် နောက်ထပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် မမမွေးဖွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေမှ ပြောပါလားဟင်”

လူကြီးတွေဘက်မှ နှိုင်း ဒီလိုတွေးပေးတာကိုပဲ ‘လှိုင်း အံ့ဩရ၏။

“နှိုင်းရယ် ညီမ ဒီလောက်သိတတ်ရင်၊ ဘဝကို ရင်ဆိုင် ဖို့ မမစိတ်အေးရပါပြီ”

“အဟင်း မမ အချိုးကျူးလွန်တာပါနော်”

“အို မလွန်ပါဘူးကွယ်၊ မှန်တာပြောရရင် မမက နှိုင်း ကို အမြဲတမ်း ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုလိုလေးနက် တဲ့ အတွေးမျိုးရှိတော့ ဝမ်းသာစရာမဟုတ်လား”

“မမ ညီမပဲ၊ ဘယ်ခေမလဲနော်၊ အဟင်း ဟင်း”

ဖြူနုသောမမ၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်လျက် နှိုင်း ရယ်လိုက်၏။ လှိုင်းက ပြုံးရုံသာပါပဲ။

○ ○ ○

“ဦးဗညားတော် ဦးဗညားတော် နှိုင်းဒီမှာ”

ခရီးသည်များကြားမှ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဦးဗညားတော် သည် အရင်ကထက် အနည်းငယ် ကိုယ်ခန္ဓာပြည့်လာတာကလွဲ၍ ခန့်ငြားချောမောဆဲပါ။

“ဟေ့ နှိုင်း”

“ဦးဗညားတော်”

သည်နေ့ လေဆိပ်သို့ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း လာကြိုခြင်းဖြစ်၏။ မနေ့ကပဲ မမတစ်ယောက် ဗိုက်နာ၍ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ဦးဗညားတော်ကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ နှိုင်း၊ လှိုင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီမနက်အထိတော့ မမွေးသေးဘူး ဦးဗညားတော်၊

ဒက်ဒီနဲ့မာမီ မမအနားမှာစောင့်နေတယ်”

“အဟွန်း ဒါဆို လှိုင်း၊ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေတာပဲဖြစ်မယ်”

ပေါ့ပါးစွာပဲ ဦးဗညားတော်ရယ်၏။ မမ၏အချစ်ကို ဦးဗညားတော် သေချာစွာ ယုံကြည်ထားပုံပင်။

“မမအတွက် ဘာပါလဲ ဦးဗညားကော်”

“အဟွန်း ဟောဒီမှာလေ”

“အို ဒီပန်းစည်းပဲလား”

ဦးဗညားတော်၏လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“အဟွန်း မင်းဘာသိလဲ ချာတိတ်၊ လှိုင်းကို ဒီလိုပန်းစည်းနဲ့ ကိုယ်ချောခဲ့ပေါင်းများပြီ၊ ဒီပန်းစည်းမြင်ရင် လှိုင်းပြီးသွားတာပဲကွ”

“ဟင် မမအကြောင်းကို ဦးဗညားတော် နောကြေအောင် သိတာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား၊ ဒါပေါ့ကွာ ကဲ သွားစို့”

ကားကို နှိုင်းကိုယ်တိုင် မောင်းခဲ့၏။ ဦးဗညားတော်က နှိုင်းဘေးမှာ။ ထိုစဉ် ခွေးနက်တစ်ကောင်က နှိုင်း၏ကားရှေ့မှ

ရုတ်တရက်ဖြတ်တာမို့...

“အမေ့”

“ဟာ”

“ကျွီ”

အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်နိုင်ခဲ့၏။ နှိုင်းသက်ပြင်းချလိုက်
နိုင်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ နှိုင်းရယ်၊ အချိန်မီပဲ”

ဦးဗညားတော်က စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြောသည်။ နှိုင်းစိတ်ထဲ
ထင်နေခဲ့ဖြစ်သွား၏။

ဒါ အတိတ်နမိတ် တစ်ခုလား။

“ဦးဗညားတော်”

“ဟင်”

“ဟို မမ မမများ တစ်ခုခု”

“ဟေ့ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ၊ မင်း ကားမောင်း

ဖို့မဖြစ်ရင် ကိုယ်မောင်းမယ်”

“အို နေပါစေ၊ နှိုင်းပဲမောင်းပါ့မယ်”

သည်လမ်းတွေကို ဦးဗညားတော်မောင်းဖူးတာမှ မဟုတ်

ဘဲ။ ထိုကြောင့် နှိုင်းပဲမောင်းခဲ့၏။

ထိုစဉ်...

“ကလင် ကလင်”

နှိုင်းလက်ကိုင်ဖုန်းသံမြည်လာသည်။

“ဦးဗညားတော် ကိုင်လိုက်ပါ”

“အိုကေ”

ကားမောင်းနေတာမို့ နှိုင်း ဖုန်းမကိုင်ဘဲ ဦးဗညားတော်
ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟဲလို”

“မောင်ဗညားတော် မင်းရောက်ပြီလား”

“ဟာ ဒက်ဒီ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ခုပဲ လှိုင်းဆီလာနေ

ပါပြီ”

“အေး အေး ဒါ ဒါဆို ဒက်ဒီတို့စောင့်နေမယ်”

ဒက်ဒီဖုန်းချသွားသည်။ နှိုင်းကလှည့်၍...

“ဘာတဲ့လဲ ဦးဗညားတော်”

“ဪ ကိုယ်ရောက်ပြီလား၊ မေးတာပါ နှိုင်း”

“မမ သတင်းရော”

“ကိုယ့်တို့ရောက်မှပြောမယ်ထင်တယ်၊ လှိုင်းက ကိုယ့်ကို
စိတ်ကောက်နေပုံပဲ၊ ဖုန်းတောင်မပြောဘူး အဟွန်း”

ဦးဗညားတော်စိတ်ထဲ မမကိုရောက်မှ ချော့လိုက်မည်ဟု
အားခဲပုံ။ နှိုင်းအမြန်ဆုံး မမကို တွေ့ချင်နေမိသည်။

ဆေးရုံသို့ရောက်တာနှင့် မမ၏အခန်းသို့ နှိုင်း ပြေးတက်
ခဲ့၏။

“ချာတိတ် ကိုယ့်ကိုစောင့်ဦး”

နောက်မှ ဦးဗညားတော်က အပြေးအလွှားလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီ မာမီ”

“နှိုင်း”

မျက်နှာမကောင်းသော မိဘတွေကို နှိုင်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးဗညားတော်ပါ ရောက်ပါသည်။

“လှိုင်း လှိုင်းကော၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမီ”

“မောင်ဗညားတော်”

“ဗျာ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက ဦးဗညားတော်ကို ကြေကွဲဟန်ဖြင့်ကြည့်၏။

နှိုင်းမျက်နှာပျက်သွားလျက်...

“မမ မမမွေးပြီလားဟင်”

“သမီးသွားပြီး ခွဲစိတ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ရတယ်ကွယ်၊
စောစောကပဲ၊ စောစောကလေးတင်ပဲ အမြွှာသားနှစ်ယောက်ကို
မွေးခဲ့ပါပြီကွယ်”

“ဗျာ သား သားတွေ”

သားဆိုသောအသံကြောင့် ဦးဗညားတော်မျက်နှာ ဝင်း
လက်သွားပြီးမှ...

“ဒါ ဒါနဲ့ လှိုင်းကော”

“အဟင့် ဟင့် သမီးကြီး သမီးကြီး”

“မာမီ မမ မမ”

“သူ့သားတွေအတွက်၊ သမီးကြီး အသက်ပေးသွားရပြီ
ကွယ်”

“ဗျာ လှိုင်း”

“မမ”

ဦးဗညားတော်နှင့် နှိုင်းတို့ မမရှိရာသို့ လူယက်ပြေးဝင်ခဲ့၏။
အဝတ်ဖြူအုပ်ထားသော မမ၏အလောင်းက နှိုင်းရင်ကို ဆို့နှင့်
စေသွားသည်။

“မမ မမ နှိုင်းတို့အလာကို မစောင့်တော့ဘူးလားဟင်၊
အဟင့် ဟင့်၊ မမရယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို နှိုင်း ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်
တော့ဘဲ မမရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ချရင်း ငိုမိ၏။

“လှိုင်း လှိုင်း၊ မောင့်ကို တစ်ခုခုတောင် မပြောခဲ့တော့
ဘူးလားကွာ”

နှိုင်းနောက်မှာ ဦးဗညားတော်၏ ကြေကွဲထိခိုက်သံ ဒီ
တော့မှ နှိုင်းလှည့်ကြည့်မိသည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မျက်ရည်ကို
မြင်လိုက်ရတော့ နှိုင်း စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

ရှင်အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းခဲ့ပြီ ဦးဗညားတော်။
ထိုစဉ်...

“အဲ့ အဲ့”

“ဟင် ကလေး”

ဒက်ဒီနှင့်မာမိက ကလေးတစ်ယောက်စီကို ပွေ့ချီထား
သည်။ ဦးဗညားတော်က ကလေးငယ်တွေကို တစ်လှည့်စီငုံကြည့်
ကာ...

“သား သားတို့”

“မမ မမရယ်၊ သားတွေကို ဘယ်သူနို့တိုက်မှာလဲ၊
အဟင့် ဟင့်”

ဝမ်းနည်းမှု၊ ကြေကွဲနာကျင်မှုတို့က နှိုင်းတို့မိသားစုအတွက်
ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင်ပင်။ မမရယ် ဒီလောက်အချိန်တိုအတွင်း
မှာ နှိုင်းတို့မိသားစုထဲက စောစော ဘာကြောင့်ခွဲထွက်သွားရတာ
လဲရှင်။

“သမီးကြီးအတွက် ဒက်ဒီနဲ့မာမိ သိပ်ကိုစိတ်ထိခိုက်ရပါ
တယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သေသူထက် ဟော့ဒီရှင်နေတဲ့ ကလေးတွေ
အတွက် ဒက်ဒီတို့ ပိုစဉ်းစားကြရမယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် မာမိမြေးလေးတွေလောက် သနား
စရာကောင်းတာမရှိဘူး”

တစ်ဖက်ကဆုံးပါးသွားတဲ့သမီး၊ တစ်ဖက်က မိခင်မဲ့မြေး
လေးတွေ။ သူတို့အားလုံးအတွက် ရင်နာလို့မဆုံးပါ။

ဦးဗညားတော်...

ယခုချိန်ထိ စကားတစ်လုံးမျှမပြော။ အံတင်းတင်းကြိတ်
လျက် ဆိတ်ငြိမ်နေသော ဦးဗညားတော်ကို နှိုင်း စိုးရိမ်စွာခေါ်မိ

သည်။

“လှိုင်းရက်စက်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်သားတွေကို ဘာ အပြစ်ရှိလို့ ဒီလောက် စောစောခွဲသွားရတာလဲကွာ”

“အဟင့် ဟင့်၊ ဦးဗညားတော်ရယ်၊ မမ မမကို နှိုင်း သနားလိုက်တာ”

စိုရွဲသောမျက်ရည်များဖြင့် မမ၏လှပသောရုပ်ကို နှိုင်းငေး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သေသွားတာတောင် အလှမပျက်တဲ့ မမပါ လား။

“မမအတွက် ယူလာတဲ့ပန်းကိုပေးလိုက်ပါ၊ ဦးဗညား တော်”

နှိုင်းသတိပေးတော့ ဦးဗညားတော်ကယူလာသော နှင်းဆီ ပန်းစည်းကို မမရင်ဘတ်ပေါ် သင်သာစွာတင်ပေးလိုက်၏။

“နောင်ဘဝမှာလည်း မင်းရဲ့ဘဝ ဒီပန်းလေးတွေလို လှပ ပါစေလှိုင်းရယ်”

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဗညားတော်က ချစ်ဇနီးလှိုင်းအတွက် တိုးတိတ်စွာ ဆုတောင်းပေးလိုက်၏။

○ ○ ○

စိုးမိုး - စာပေ

မမ၏မျှာပနသို့ ဇောင်းလိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များ

ကြားမှ မျက်နှာမကောင်းသော ဇောင်းကို နှိုင်း ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

သေချာတာကတော့ မမအတွက် ဇောင်းလည်းဝမ်းနည်း နေမှာပါပဲ။

“နှိုင်း”

“ဇောင်း”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းစွာကြည့်မိကြ ၏။

“မမ မမအတွက် ကိုယ်သိပ်ကို စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းရ ပါတယ်ကွယ်”

“ဇောင်းရယ် အဟင့် ဟင့်”

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇောင်းရင်ခွင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ နှိုင်း

စိုးမိုး - စာပေ

ငိုလိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် တခြားသူတွေနှင့်လေ။ မမအတွက်
စိတ်ထိခိုက်နေကြသည့် ဒက်ဒီမာမီနှင့် ဦးဗညားတော်...

အားလုံး၏မျက်နှာမှာ ရှိုင်းမှုလျက် ဆွေးမြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်...

“အူဝဲ အူဝဲ”

“အို သားတို့”

အမြွှာနှစ်ယောက်၏ ငိုသံက မမအတွက် ထိခိုက်ဝမ်းနည်း
နေသော သူများရဲ့နားထဲ သံရည်ပူလို ပူလောင်လာ၏။

နှိုင်း ဘယ်လိုမှမနေနိုင်စွာ အားလုံးကို ကျောခိုင်းလျက်
အမြွှာနှစ်ယောက်ထံ ပြေးခဲ့သည်။

“ကလေး ကလေးတို့ရယ်”

နာနီ၏လက်ထဲမှာ အမြွှာနှစ်ယောက်ကို နှိုင်း ညင်သာစွာ
ပွေ့ချိုယဲ့လိုက်သည်။ ထိုနောက် မိခင်နို့မရှိတာမို့ နို့ဗူးများကို
တစ်ယောက်ဆီသို့ တိုက်မိ၏။

“မြေးလေး မြေးလေးတို့ရယ်”

နှိုင်းနောက်ပါးမှရောက်လာသော ဒက်ဒီနှင့်မာမီ။
ထိုနောက် ကလေးများကို ကြေကွဲထိခိုက်သည့် မျက်ဝန်းဖြင့် တိတ်

ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသော ဦးဗညားတော်...

“သားတို့ရယ် မင်းတို့အတွက် ဒက်ဒီ ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ”

အမိမဲ့ကလေးနှစ်ယောက်၏ အနာဂတ်သည် ရေရာမှု
မရှိသလိုပါပဲ။ အမြွှာနှစ်ယောက်ကငိုလေ ဗညားတော်ရင်ထဲ လှိုင်း
ကို သတိရ၍ စိတ်ထိခိုက်လေပါပဲ။

“လှိုင်းရယ် မောင်နဲ့သားတွေကို ဘာကြောင့်ပစ်သွားရ
တာလဲ”

သည်လိုအချိန်မှာရှိနေလျှင် မိသားစုစုံလင်စွာဖြင့် ဘယ်
လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

ယခုတော့...

“မောင်ဗညားတော်ဟာ သမီးကြီးအတွက် စိတ်ထိခိုက်
လွန်းလို့ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့မှ စကား
ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဆုံးစွန် အမြွှာနှစ်ယောက်ကိုတောင်
သူ ဂရုမစိုက်နိုင်သလိုဖြစ်နေတယ်လေ”

ဦးဗညားတော်သည် မမဆုံးပါးခြင်းအတွက် စိတ်နှလုံး
အတော်ထိခိုက်သွားဟန်ပင်။ အမြဲတမ်း သွက်လက်ခဲ့သော လူ

တစ်ယောက် လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားတာ ရင်နာစရာမဟုတ်လား။

ဒါကို သတိထားမိသော ဒက်ဒီက နှိုင်းတို့မိသားစုဆုံစဉ် ပြောလာသည်။ မာမိက မျက်ရည်များကျရင်း-

“သမီးကြီးအတွက် ကျွန်မတို့လည်း ခံစားရတာပါပဲ ဒက်ဒီကြီးရယ်၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့မြေးလေးတွေအတွက်”

ထိုစကားမှာ မာမိရင်နှင့်သွားဟန်ဖြင့် ရပ်သွား၏။ နှိုင်း ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေပြီ။

“အေး မာမိကြီးနဲ့ သမီးလေးနှိုင်းတို့ကို ခေါ်လိုက်တာ၊ မြေးလေးတွေ အနာဂတ်အတွက် ဆွေးနွေးဖို့ပဲကွယ့်”

ဒက်ဒီက ယောက်ျားရင့်မကြီးမို့ မမအတွက် ဝမ်းနည်း စိတ်ကို မျှသိပ်လျက် ရှေ့ရေးကိုပြောလာ၏။

“ဘာများလဲ ဒက်ဒီ”

“သမီးလေးကို ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော လိုက်ပါရှင်”

နှိုင်းမေးလာတော့ မာမိက အကျိုးအကြောင်းသိထားဟန် ဖြင့် ဒက်ဒီကို တိုက်တွန်း၏။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး သမီး၊ ဒက်ဒီတို့မိသားစု

လေးယောက်မှာ ခုဆိုသမီးကြီး လှိုင်း မရှိတော့ဘူး၊ အဲ သမီးကြီး ကိုယ်စား ဒက်ဒီတို့အတွက် မြေးနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ဒက်ဒီ”

တူငယ်ဖြစ်သော အမွှာနှစ်ယောက်အတွက် နှိုင်းကိုယ်တိုင် အစဉ်အမြဲ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။

“တကယ်တော့ လှိုင်းဟာ၊ ဒီကလေးတွေကို ဒက်ဒီတို့ လက်မှာ စိတ်ချစွာထားပြီး လူလောကကြီးထဲက ထွက်သွားတာပဲ၊ ဒီတော့ ဒက်ဒီတို့ကလည်း သမီးကြီးရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ဆက်သက် ထိန်းသိမ်းရမယ် နှိုင်း”

ဒက်ဒီက နှိုင်း မျက်နှာကိုသေချာကြည့်ပြီး လေးနက်စွာ ပြောလာ၏။

“ဒက်ဒီ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲဟင်”

“ပြောမှာပါ သမီး၊ အစကတော့ သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးကို ဒက်ဒီနဲ့မာမိဟာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်နော်”

“နှိုင်းသိပါတယ် ဒက်ဒီ”

“အေးကွယ် ခုတော့ ဒက်ဒီတို့အားလုံးဟာ ကိုယ့်အတွက် ထက် မြေးလေးတွေမျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ မမထားခဲ့တဲ့ နှိုင်းရဲ့တူလေးတွေကို နှိုင်း အသက်ရှိနေသရွေ့ မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး”

နှိုင်း၏ထိုစကားကြောင့် ဒက်ဒီနှင့်မာမီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“သမီးလေးရယ်၊ လှိုင်းဟာ ခုဆို မာမီတို့နားမှာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် သမီးလေးရဲ့စကားကြောင့် သိပ်ကိုကျေနပ်မှာပါ”

မာမီက နှိုင်းပခုံးလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း အားရဟန်ဖြင့် ပြော၏။ ဒက်ဒီက...

“ဒီလိုစိတ်ထားတဲ့ သမီးကို ဒက်ဒီချီးကျူးပါတယ်ကွယ်၊ ဒါဆို ဒက်ဒီပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောတော့မယ်၊ မောင်ဗညားတော်ဟာ အားတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ မကြာခင်ပြန်ရတော့မယ်၊ အဲဒီအခါ သူ့ရဲ့သားတွေကို ပြန်ခေါ်သွားမှာပဲ”

“အို ကလေးတွေက ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ ဒက်ဒီ”

နှိုင်းပြောတော့ ဒက်ဒီခေါင်းခါရမ်းသည်။ မာမီက နှိုင်းကို ကရုဏာဖြင့်ကြည့်၏။

“ကလေးတွေက ဘယ်လောက်ပဲငယ်ပါစေ၊ မောင်ဗညားတော်က သူ့သားတွေကို ထားခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး နှိုင်း”

“ဟင် ဒီလိုဆိုရင် နှိုင်းတို့တူလေးတွေနဲ့ ခွဲရမှာလားမာမီ”

မမနှင့်ခွဲပြီးလိုမှမကြာခင် ယခုတစ်ခါ ကလေးတွေနဲ့ ခွဲရမည်ဆိုတော့ နှိုင်းရင်ထဲ ဘယ်လိုမှမခံနိုင်သလိုဖြစ်သွား၏။

“မြေးလေးတွေကို လှိုင်းကမွေးခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်၊ တကယ်တမ်း သက်ဆိုင်တာက မောင်ဗညားတော်လေးသမီး”

“အို သူက အဖေဆိုပေမယ့် နှိုင်းတူလေးတွေကို မထည့်နိုင်ဘူး မာမီ၊ ပြောပါဦး ဒက်ဒီနဲ့မာမီတို့ကရော သူနဲ့ ကလေးတွေကို စိတ်ချလို့လားဟင်”

နှိုင်းသည်မေးရင်း ဒက်ဒီနှင့်မာမီမျက်နှာကို တစ်ယောက်စီကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်စိတ်ချပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီတို့ တားခွင့်မရှိဘူးလေ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မြေးလေးတွေကို တကယ်တမ်း စိတ်ချချင်တယ်၊ လှိုင်းရဲ့ယုံကြည်မှုကို မပျောက်ပျက်စေခြင်းဘူးဆိုရင်တော့၊ နှိုင်းက မောင်ဗညားတော်ကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ”

“ရှင်”

မထင်မှတ်သော ဒက်ဒီ၏စကားကြောင့် နှိုင်း အံ့သြထိတ်

လန့်သွားသည်။ သေချာတယ်။ ဒါဟာ နှိုင်းတွေးထားတဲ့ ကိစ္စမှ
မဟုတ်ဘဲ။

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ မြေးလေးတွေရဲ့ရှေ့ရေးကိုကြည့်ပြီး
မောင်ဗညားတော်ကို သမီးလက်ထပ်စေချင်တယ်။ မှန်တာပြောရရင်
မောင်ဗညားတော်က လူလတ်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ အသက်သုံးဆယ့်
ရှစ်နှစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်
ခြင်းကိုလည်း ပြုနိုင်တယ်လေ၊ မောင်ဗညားတော်သာ သူစိမ်း
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရင် မာမီတို့မြေးလေးတွေဟာ
အလိုလိုနေရင်း မိထွေးလက်ထဲရောက်”

“အို”

စိတ်ထိခိုက်သွားသော မာမီက စကားမဆက်နိုင်သလို
နှိုင်းမှာလည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးရှိလာနိုင်ပါလားဟု ယခုမှတွေးမိလျက်
ကလေးတွေအတွက် ရင်ထဲပူလောင်လာရသည်။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မမရဲ့ကလေးတွေကို ဘယ့်အတွက်
နဲ့မှ မိထွေးလက်ထဲ မရောက်စေရဘူး”

ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါယမ်းရင်း နှိုင်း မခံနိုင်သလို
ပြောလိုက်၏။ ဒက်ဒီနှင့်မာမီက နှိုင်းကို ကြင်နာစွာကြည့်လျက်...

“ဒါဟာ အမှန်ဆုံးအတွေးတစ်ခုပေါ့ကွယ်၊ ဒက်ဒီတို့က
သမီးကို ဘာလုပ်ဖို့ မတိုက်တွန်းချင်ဘူး၊ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ
သမီးဘာသာစဉ်းစားပါ၊ ကဲ မာမီကြီး သမီးအနားယူပါစေ”

ဒက်ဒီနှင့်မာမီထွက်ခွာသွားတော့ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း
အတွေးများနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မမရယ် မမ...

နှိုင်း ဘာလုပ်ရမလဲရှင်...

◊ . ◊ ◊

စာချုပ်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးနေသော နှိုင်း၏လက်
တို့သည် စက်ရုပ်တစ်ခုလို ရွေ့လျားနေသည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ စိတ်
ချမ်းသာမှုနှင့် တူငယ်လေးနှစ်ယောက်၏ရှေ့ရေးအတွက် အချစ်ဆုံး
မမ၏ မျက်နှာကိုထောက်ထား၍ ယနေ့ ဦးဗညားတော်ကို နှိုင်း
လက်ထပ်ခဲ့ပြီ။

ဦးဗညားတော်ကို နှိုင်းလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆို
တော့...

“သာဓု သာဓု သာဓုပါသမီးလေးရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒက်ဒီ
တို့မိသားစုဟာ အားလုံးမပြုမကွဲ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တစ်သက်လုံး
တည်ရှိသွားမှာပဲ”

ဒက်ဒီက ကျေနပ်စွာဆိုသလို မာမိကလည်း...

“သမီးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တမလွန်က လှိုင်းကလည်း

အများကြီး ကျေနပ်မှာပါကွယ်၊ အထူးသဖြင့် မြေးလေးတွေရဲ့
အနာဂတ် ရင်အေးသွားရလို့ မာမိ ဝမ်းသာနိုင်ပါပြီ”

ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါး၏ရင်ထဲ အေးမြသွားပြီဆိုတော့
နှိုင်းဆုံးဖြတ်ချက် မှန်တယ်လို့ထင်ခဲ့၏။

“နှိုင်း ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလည်း တမလွန်က မမ
အတွက်နဲ့ သားတို့အတွက်ပါ မာမိ”

“ဒါပေါ့ကွယ် ခုချိန်ကစပြီး သားတို့ရဲ့မာမိဟာ သမီး
လေး နှိုင်းပဲ”

“အို မာမိရယ်”

တကယ်တော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှိုင်း၏နှလုံးသားနှင့်ရင်း
လိုက်ရခြင်းပါ။

ဇောင်းကတော့ နှိုင်း၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နားလည်မည်
မဟုတ်။ အချစ်ဆုံးကို ကျောခိုင်း၍ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေသူများ
ဘက်မှ နှိုင်း ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်လိုက်ခြင်းဟာ မမှားနိုင်ပါ။

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စမှာ နှိုင်းဘက်ကတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒက်ဒီ
နဲ့မာမိ ဦးဗညားတော်ဘက်ကကော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လဲဟင်”

ယနေ့ချိန်ထိ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဦးဗညား

တော်နှင့် နှိုင်းတို့မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားမပြောမိကြသေးပါ။ နှိုင်း
မေးတော့ ဒက်ဒီက...

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့သမီး၊ သမီးကြီးကြောင့် စိတ်ထိ
ခိုက်နေရတဲ့ မောင်ဗညားတော်ဟာ ကလေးတွေရှေ့ရေးအတွက်
ဒက်ဒီတို့ကောင်းသလို စီစဉ်ဖို့ အပ်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး မောင်ဗညားတော်က ပညာတတ်လူ
ကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ သူကလေးတွေရဲ့ရှေ့ရေးအတွက်
သမီးနဲ့သာ အသင့်တော်ဆုံးလို့ သိထားတဲ့လူမျိုးပါ”

သည်တော့လည်း လူကြီးမိဘများ၏စီစဉ်မှုဖြင့် ဦးဗညား
တော်နှင့်နှိုင်းတို့ တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ တိတ်ဆိတ်စွာ
လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

နှိုင်းဘက်မှ တိတ်ဆိတ်နေသလို အသည်းကွဲသမားကြီး
ဦးဗညားတော်ဘက်မှလည်း စကားတစ်ခွန်းမှမဆို။ စာချုပ်ပေါ်
တွင် ကိုယ်စီလက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ကြခြင်းပါ။

“သာဓု သာဓု သာဓု၊ ဒီလင်ဒီမယား ဒီသားတွေနဲ့
အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေကွယ်”

တရားရုံးမှ လက်ထပ်၍ပြန်လာပြီးနောက် အိမ်မှာဒက်ဒီ

နဲ့မာမိကို နှိုင်းတို့ကန်တော့ကြသည်။

ဒက်ဒီမာမိတို့၏ မျက်နှာက ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဒီလိုပါပဲ၊
ဦးဗညားတော်နှင့် နှိုင်းတို့၏မျက်နှာတွေကလည်း မကောင်းနိုင်ပါ။

“မောင်ဗညားတော် ဘယ်နေပြန်မလဲ”

ငြိမ်သက်နေမှုကို ဒက်ဒီက ဖြည့်လောသည်။ သည်တော့
မှ တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသော ဦးဗညားတော် အသံထွက်
ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်တော်လည်း လှိုင်းကိစ္စနဲ့ ဒီရောက်နေတာကြာပြီ
ဆိုတော့၊ အလုပ်တွေအားလုံးကို ပစ်ထားခဲ့တာမို့၊ မနက်ဖြန်ပဲ စီစဉ်
ထားပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

ဦးဗညားတော် ဒီလောက်မြန်စွာ ပြန်လိမ့်မည်ဟု နှိုင်း
မထင်ထား၍ အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မောင်ဗညားတော်လည်း အလုပ်
တွေပစ်ထားတာကြာပြီပဲ၊ ကဲ သမီးနှိုင်းက အဝတ်အစားတွေ သွား
သိမ်းတော့ကွယ်”

“ရှင်၊ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့မာမိ”

လူကြီးတွေရှေ့မှ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် နှိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ဘာကို ဝမ်းနည်းမိမှန်းမသိဘဲ နှိုင်းပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ အလိုလိုကျစီးလာခဲ့၏။

ဪ ယခုတော့ နှိုင်းသည် အရင်ကလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မပိုင်တော့ပါလား။

မမရယ်...

သားတို့ရယ်...

နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသော အခြားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များကြားမှ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိ၏။

နှိုင်းအသည်းနှလုံးတွေ ဘယ်လောက်ပဲနာကျင်ပါစေ။ ဒီကလေးတွေမျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်တို့ထင်လျှင်ပဲ နေ့ကျနပ်ရမည် မဟုတ်လား။

“နှိုင်း”

“ဟင် ဦးဗညာတော်”

အခန်းဝမှာ ကြေကွဲသောမျက်နှာဖြင့် ဦးဗညာတော်ပေါ်လာ၏။ ယခုချိန်ထိ သူ့ရင်ထဲ မမအတွက် မဖြေနိုင်သေးတာပေါ်လွင်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှိုင်း”

“အို ဒါက”

ကြည့်ပါဦး လက်ထပ်ပြီးကာစ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး တစ်ယောက်တို့ရဲ့ စကားတွေဟာ အေးစက်ခြောက်သွေ့လှပါလား။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်နိုင်ပါတယ် နှိုင်း၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ်လည်းနှိုင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာဟာ သားတို့အတွက်”

“အို”

ကလေးတွေကြောင့် ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆို ပေမယ့် သူနှုတ်များက ဒီလိုပြောလာတော့ နှိုင်းစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားမိရ၏။

“ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ထားတယ်ဆိုပြီး၊ မင်း ဘာမှ စိတ်မကျဉ်းကြပ်ပါနဲ့ နှိုင်း၊ လွတ်လပ်သလိုသာနေပါ”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အမိန့်ပေးသလို သူ့အပြောကြောင့် နှိုင်း ယောင်ရမ်းခေါင်းညိတ်မိ၏။ သူက အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။

နှိုင်းရင်တို့ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေစဉ်...

“သားတို့ အိပ်နေတာလား နှိုင်း”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

သူက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသော ကလေးတွေကို ငဲ့စိုက်ကြည့်သည်။ နှိုင်းက သူ့နားမှာ ခပ်တောင့်တောင့်လေးရပ်နေမိ၏။

“သိပ်ကို သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးတွေပဲ”

သူ၏ ဘီးတိုးသံကြောင့် နှိုင်းရင်ထဲလည်း ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

အသေချာဆုံးက ဒီအချိန်မှာ သူနှင့်နှိုင်းတို့ မမကို ပြင်းထန်စွာ သတိရနေတာပါပဲ။

ခဏနေတော့ သူနေရာမှခွာကာ-

“မနက်ဖြန်အတွက် ကိုယ်လေယာဉ်လက်မှတ်စီစဉ်ပြီးပြီ”

“ဒီည ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

နှိုင်း ဘာမှမပြောနိုင်ခင် သူကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။ ဒါဟာ နှိုင်း လက်ထပ်လိုက်သည့် သတို့သားတစ်ယောက်တဲ့

လား။

ဖျတ်ခနဲ မချိသလို နှိုင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ နှိုင်းအဖြစ်က အိပ်မက်လိုပါပဲ။

ဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံးလက်ထပ်ပွဲကို ဧည့်ပရိသတ်စုံလင်စွာနှင့် ကျင်းပရလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သော နှိုင်း...

ကိုယ့်ချစ်သူနှင့်အတူလက်တွဲကာ ဘဝခရီးလမ်းကို နှစ်ကိုယ်တူကြည်ဖြူပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းဖို့ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှ ယခုတော့လေ...

အေးစက်ခြောက်သွေ့သော မင်္ဂလာပွဲဖြင့် နှိုင်းဘဝ ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

“အင့် အင့်”

“အို ကလေးတို့”

နှိုင်းအသံကြား၍ထင် ကလေးများ အသံတိတ်သွား၏။ နှိုင်းက အသင့်ဖျော်ထားသော နို့ဗူးလေးများတိုက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ နှိုင်းရင်ထဲ နွေးထွေးမှုကလွဲ၍ ဘာမှ မရှိပေ။

“မြေးလေးတွေကို နို့တိုက်နေတာလား သမီး”

“မာမိ”

အနားသို့ မာမိရောက်လာသည်။ ထိုနောက် ကလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်၏။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မာမိမြေးလေးတွေ၊ သမီးလက်တွေကို ဒီလိုစိတ်ချလက်ချ ထည့်လိုက်ရတာ ဝမ်းအသာဆုံးပဲကွယ်”

“မာမိတို့ကော နှိုင်းတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

အားငယ်သလို နှိုင်းခေါ်တော့ မာမိပြုံး၍ ခေါင်းခါရ၏။

“နောက်တော့ လာမှာပေါ့ကွယ်၊ လောလောဆယ်လောတော့ သမီးကြီးခေါင်းချသွားတဲ့ ဒီနေရာမှာ မာမိတို့နေဦးမယ်”

“ရန်ကုန်ကတိုက်ကလည်း မမရဲ့အိမ်ပါပဲ မာမိ”

“အဟင်း ဒါပေမယ့် မတူဘူးလေ၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမိက ကိုယ့်ဇာတိ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ တစ်သက်လုံးခေါင်းချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ သမီး”

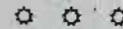
နှိုင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဒက်ဒီနဲ့မာမိတို့ ပျော်ရာမှာ နေပါစေတော့လေ။

“နှိုင်းပဲ မာမိတို့ဆီ မကြာခဏလာခဲ့ပါ့မယ်”

“မောင်ဗညားတော်ဟာ အလုပ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ နှိုင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွယ်၊ မြေးလေးတွေကိုသာ သေချာစောင့်ရှောက်ပါ”

“စိတ်ချပါ မာမိရယ်”

မမ၏ရင်သွေးများသည် နှိုင်း၏သားတွေပဲ မဟုတ်လား။ သည့်အတွက် နှိုင်း၏ဘဝကိုတောင် ပေးဆပ်ခဲ့ပြီလေ။

ကားဆင်ဝင်အောက်ရပ်တာနှင့် မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့်
တိတ်ဆိတ်စွာကြိုဆိုနေကြသည့် အလုပ်သမားများကိုတွေ့ရ၏။

ဒါ မမနေခဲ့တဲ့အိမ်ပါလား။ ခန့်ငြားထည်ဝါမှုတွေနှင့်
ပြည့်စုံနေသော တိုက်ကြီးမှာ အရှင်မလေး မမကတော့ မရှိလေပြီ။

“မမရယ်”

အရင်ကနှိုင်းတို့လာလျှင် အပြီးဖြင့် ဆီးကြိုတတ်သော
မမကို သတိရလျက် ဝမ်းနည်းမိရသည်။

ဦးဗညားတော်ကိုကြည့်လိုက်တော့...

“အို”

တစ်လမ်းလုံးလူနေမှုပျက်ရှိလေသောသူသည် ယခုတော့
မျက်နှာမကောင်းဖြစ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ တိုက်ကြီးထဲသို့
တစ်ယောက်တည်းဝင်သွား၏။

“မမလေးကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုဆိုပါတယ်”
အလုပ်သမားများက နှိုင်းကို တိုးတိတ်စွာ နှုတ်ဆက်ကြ
သည်။ နှိုင်းမှာ ခေါင်းသာ တစ်ချက်ညိတ်နိုင်ပြီး...

“ရှင်တို့အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရ၏။ အမြွှာနှစ်ယောက်ကိုတော့ အထူး
သူနာပြုလေးနှစ်ယောက်က ပွေ့ချီခေါ်လာသည်။

“ကလေးတွေကို ဘယ်မှာသိပ်မလဲ မမလေး”

“ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့”

တကယ်တော့ မမ၏အိမ်ကြီးသည် နှိုင်းအတွက် စိမ်းမနေ
ပါ။ အရင်ကရောက်ဖူးခဲ့တာကြောင့် အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်မှာ
ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ နှိုင်းသိထား၏။

ထို့ကြောင့် နှိုင်း ဦးဆောင်၍ အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့သည်။

ဦးဗညားတော်...

သူဘယ်ရောက်နေလဲ...

လောလောဆယ် ကလေးနှစ်ယောက်ကိစ္စက နှိုင်းအတွက်
အရေးပြီကြီး၏။

“ဟင် ဦးဗညားတော်”

အပေါ်ထပ်ရှိ မမ၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ မမှိတ်သုန်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ငေးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ နှိုင်းရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

နှိုင်းကိုယ်ချင်းစာပါသည်။

သည်အချိန်မှာ ဦးဗညားတော်ရင်ထဲ မမအတွက် ဘယ်လောက်ခံစားနေရမလဲဆိုတာ...

သို့သော် လက်ရှိမှာ ဒီတိုက်ကြီး၏ အရှင်သခင်သည် ဦးဗညားတော်မို့...

“ဦးဗညားတော်”

“ဟင်”

နှိုင်းခေါ်သံကြောင့် သူဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကြည့်လာ၏။ ဦးဗညားတော်၏ကြေကွဲသော မျက်ဝန်းများကို တွေ့လိုက်ရတော့ နှိုင်းစိတ်ထဲ ထိခိုက်သွား၏။

“ကလေးတွေအတွက် အခန်းကို”

“နှိုင်းကောင်းသလိုစီစဉ်ပါ။ ကိုယ် ကုမ္ပဏီသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အလုပ်တွေ ပစ်ထားတာကြာပြီ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

သူက နှိုင်းရှေ့မှထွက်သွားပြီ။ နှိုင်းတို့အိပ်ခန်းနှင့်ကပ် လျက်အခန်းမှာပဲ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ပြင်ခိုင်းလိုက်ရ၏။

အထူးပြု ဆရာမတွေရှိတယ်ဆိုပေမယ့် နှိုင်းအနေနဲ့လည်း ညဘက်ပါ အချိန်မရွေး သားတို့ကို ကြည့်နိုင်သည်မဟုတ်လား။

“ကလေးတွေကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ပါ။ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်မကိုပြောပါ”

ဆရာမနှစ်ယောက်ကို နှိုင်းမှာထားလိုက်၏။ ယခုဆို နှိုင်းသည် ကလေးတွေ၏ မိခင်သာမဟုတ်တော့ဘဲ ဦးဗညားတော်၏ ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အိမ်မှုကိစ္စတာဝန်တွေ စီမံရတော့မည်ဖြစ်၏။

တစ်ချက်လေးမှမနားဘဲ အလုပ်ရှိရာထွက်သွားသော သူ့အတွက် အပြန်မှာအဆင်သင့်စားဖို့ ထမင်းပြုပြင်ရမည်။

“အိမ်မှာ ဘာတွေချက်ထားလဲ”

မမလက်ထက်က အလုပ်သမားအားလုံး နှိုင်းနှင့်မစိမ်းပါ။

“သူဌေးက မမှာထားလို့ ဘာမှချက်မထားပါဘူး မမလေး”

“အို ခက်တာပဲ၊ ဒါဆို ကျွန်မစာရင်းရေးပေးလိုက်မယ်”

ဈေးသွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှန်တာပြောရလျှင် ဦးဗညားတော် ဘာတွေကြိုက်တတ်မှန်း နှိုင်းမသိပါ။ ထို့ကြောင့် နှိုင်းစိတ်ထဲ ကောင်းမည်ထင်သော ဟင်းတွေသာ ရွေးချက်ရသည်။

“မမစိတ်ကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ၊ ဦးဗညားတော် တော်တော်မျက်နှာချောင်ကျသွားတယ်၊ ဟိုမှာလည်း အစာကောင်းကောင်းမစားဘူး”

ထိုအတွေးဖြင့် နှိုင်းက မမောနိုင်စွာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ချက်ပေမယ့်-

ညဘက်မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဦးဗညားတော်ကို အေးစက်သော ထမင်းပိုင်းကြီးဖြင့် နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေမိ၏။

“နှိုင်းအနေနဲ့ မိခင်ကောင်းဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ငါ့သမီးအကောင်းဆုံး ကြိုးစားစေချင်တယ်ကွယ်”

သည်ကိုလာခါနီး မာမိက စိတ်မချစွာမှာ၏။

“စိတ်ချပါ မာမိ၊ နှိုင်းကြောင့် မာမိတို့ မျက်နှာမပျက်စေရပါဘူး”

စိုးမိုး - စာပေ

အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီးမှတော့ နှိုင်း အကောင်းဆုံးနေသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ယခုလည်း ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားနှင့် သူ့ကို စောင့်နေပေမယ့်...

“မမလေး ထမင်းစားချိန်လွန်နေပြီ၊ သူဌေးကိုမစောင့်ဘဲ အရင်စားထားလိုက်ပါလားဟင်”

“အို နေပါစေ၊ ကျွန်မ စောင့်ပါ့မယ်”

နှိုင်းကို ပူပန်သောဆရာမလေးက သက်ပြင်းချ၍ထွက်သွား၏။

ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်နောက်ကျနေရတာလဲ ဦးဗညားတော်...

မှန်တာပြောရလျှင် မနက်ကထဲက ဘာမှမစားရသေးတာကြောင့် နှိုင်းဆာနေပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ဇနီးတစ်ယောက်ဟာ ခင်ပွန်းနဲ့အတူ လက်ဆုံစားသင့်တယ်ဟု တွေးမိခြင်းပါ။

ထိုစဉ်...

“ကလင် ကလင်”

စိုးမိုး - စာပေ

ဖုန်းသံကြောင့် နှိုင်းကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ကျုပ်ပါ နှိုင်း”

“ဪ ဦးဗညားတော်၊ ရှင် ပြန်မလာသေးဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာ”

သူ့အသံကြားတာနှင့် နှိုင်း ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်သည်။
သူက ငြိမ်နားထောင်ပြီးမှ...

“ဆောရီးပဲ နှိုင်း၊ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွေပုံနေလို့၊ ကျုပ် ဒီည ပြန်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကို မင်း စောင့်မနေပါနဲ့၊ ဒါပဲ ဟုတ်လား”

“အို”

နှိုင်းဆီက ဘာမှမပြောနိုင်ခင် သူဖုန်းချသွားသည်။ လက်ထဲကဖုန်းကို နှိုင်းညင်သာစွာ ပြန်ချလိုက်၏။

“မမလေး ထမင်းပွဲ”

“သိမ်းလိုက်ပါတော့”

ထိုမျှသာပြောပြီး ကလေးတွေရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ နှိုင်း တက်လာခဲ့သည်။

သားတို့ရယ်...

မင်းတို့ဒက်ဒီကို မာမီ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။

အပြစ်မဲ့သော ကလေးတွေကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လို့...

ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း အခန်းသို့ပြန်ခဲ့၏။ ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းကြီးထဲမှာ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း။

“မမ”

အရင်က ဒါ ဦးဗညားတော်နှင့်မမတို့နေခဲ့သောအခန်း၊ ယခုတော့ မမနေရာမှာ နှိုင်းရောက်နေပြီ။

အသစ်စက်စက် သတို့သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိ အထီးကျန်ဆန်လျက်နဲ့လေ။

“သူက သိပ်အလုပ်များတယ် နှိုင်း၊ ဒီတော့ မမက သူ့အပေါ် နားလည်ပေးရတယ်၊ အဟင်း ဒါကလည်း သူ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့်လေ”

ရုတ်တရက် မမ၏စကားသံကို နှိုင်း ပြန်ကြားမိတော့ သက်ပြင်းကျိတ်ချမိရသည်။

ဟင်း နှိုင်းလည်း မမလိုပဲ ဦးဗညားတော်ကို နားလည်...

ပေးပါ့မယ်ရှင်။

တစ်ယောက်တည်း ကတိတွေပေးမိတာက နှိုင်း။

တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလျက် ဦးဗညားတော်ထံ နှိုင်း
ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

သူ့အသံက ခပ်အက်အက်...

“နှိုင်းပါ”

“ဪ ပြော”

“ဟိုလေ ဦးဗညားတော်ရဲ့ ညစာအတွက်”

“အဟွန်း ကျုပ်အတွက်မပူပါနဲ့ နှိုင်း၊ မင်းသာ ကိုယ့်ကို
ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ ဝှဒ်နိုက်”

သည်တစ်ကြိမ်လည်း သူ့ဘက်က ဖုန်းအရင်ချပြန်၏။

ဟင်း ကျွန်မဟာ ရှင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်
ဆိုတာ သတိမှရရဲ့လား ဦးဗညားတော်ရယ်။

◊ ◊ ◊

ဦးဗညားတော်နှင့် နှိုင်းတို့၏အိမ်ထောင်ရေးက အေးစက်
ခြောက်သွေ့ခြင်းတို့ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေသလိုပါပဲ...

မမအတွက် နှစ်ယောက်လုံး ခံစားရတာမှန်ပေမယ့် နှိုင်း
သည် ကလေးနှစ်ယောက်၏ကိစ္စဖြင့် နေ့စဉ်ရှုပ်ထွေး အချိန်ကုန်ခဲ့
သလို...

ဦးဗညားတော်သည်လည်း အလုပ်ကို အကြောင်းပြလျက်
မိုးချုပ်တစ်နေ့ကုန် အပြင်မှာရှိနေတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်အိမ်တည်းမို့ နှစ်ယောက်သားမျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မိလျှင်...

“ကလေးတွေနေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနဲ့ကလေးတွေအတွက် လိုအပ်တာသုံးစွဲ ဘီရိုထဲမှာ

ပိုက်ဆံအပြည့်ထည့်ပေးထားတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

သည်လောက်နှင့်ပဲ သူမတို့စကားပိုင်း အဆုံးသတ်၏။

ထို့ထက်ပို၍ ပြောစရာ ဘာမှမရှိသလိုပင်။

ဦးဗညားတော်အနေဖြင့် နှိုင်းနှင့်ကလေးတို့၏ဘဝကို ပိုက်ဆံလုံလောက်စွာပေးထားရုံဖြင့် ပြီးပြည့်စုံတယ်ဟု ယူဆထား ပုံရသည်။

မမ လက်ထက်တုန်းကကော သူဒီလိုပဲလား။ အနည်းဆုံး တော့ မမဟာ သူချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် နှိုင်းထက်စာ လျှင် ပိုဂရုစိုက်ခံရမှာပါ။

အို ဒီအတွေးက မမကို နှိုင်းမနာလိုဖြစ်နေတာလား။ ဟင့်အင်း။ မမအပေါ်မှာ နှိုင်း ဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိခဲ့ပါ။

“ဧည့်ခံပွဲတချို့ကို ကျုပ်နဲ့အတူ မင်းတက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအတွက် အသင့်ပြင်ထားပါ”

မဖြစ်မနေဧည့်ခံပွဲများတွင် နှိုင်းကို သူခေါ်သွားတတ်၏။ သူဇနီးအဖြစ် နှိုင်းပွဲတက်ရသည့်အခါတိုင်း...

“ဟာ ဦးဗညားတော် ဘယ်ကချာတိတ်ခေါ်လာတာလဲ

ဗျ”

ငယ်ရွယ်သော နှိုင်းကို သူ့မိတ်ဆွေတွေကစတတ်၏။ သူမျက်နှာပျက်သွားသလားဟု နှိုင်း အကဲခတ်သည်။

“သားနှစ်ယောက်အတွက် ယောက္ခမတွေက လက်ထပ် ပေးခဲ့တာဗျ၊ လှိုင်းညီမလေ”

“အင်း ရုပ်ကတော့ ခပ်ဆင်ဆင်ပေမယ့်၊ လှိုင်းလိုတော့ ရင့်ကျက်တဲ့ပုံစံမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အင်းလေ အသက်ကလည်း ဒီ လောက်ငယ်တာကိုး”

ထိုအခါမျိုးတွင် နှိုင်းသာမျက်နှာပျက်ရ၏။ မမ၏နေရာမှာ နှိုင်းအစားမဝင်နိုင်သလိုပါပဲ...

နှိုင်းဝတ်ထားသော အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးကို ငုံ့ကြည့် မိ၏။ ကျောလယ်ရှိ လှိုင်းတွန့်ဆံ့နွယ်များဖြန့်ချလျက် နှိုင်းပုံစံက ပို၍နုငယ်နေသယောင်။

မမတစ်ယောက် ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ နှိုင်းလိုမဝတ်မှာတော့သေချာ ၏။ မမကို မိရန်အတွက် နှိုင်းပုံစံပြောင်းရမည်ထင်။

“ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ စကားကြောင့် မင်းစိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့ နှိုင်း”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ လိုအပ်ချက်တွေ အများကြီးရှိနေ တယ်မဟုတ်လား ဦးဗညားတော်”

နှိုင်းကအားငယ်စွာပြောမိတော့ သူခေါင်းခါရမ်းသည်။

“လူတိုင်းမှာ သူလိုအပ်ချက်နဲ့သူပါ။ ဘယ်သူမှ ပြီးပြည့် စုံတဲ့လူမရှိဘူး နှိုင်း၊ ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

သူဘယ်လိုပဲပြောပါစေ နှိုင်းကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ရမည်။ ကလေးတွေလည်း တဖြည်းဖြည်းကြီးလာပြီ။

နှိုင်းကို “မာမီ” ဟုပင်ခေါ်တတ်လာတာကြောင့် သူတို့ လေးတွေနားက ပို၍မခွာနိုင်ပေ။

ကလေးတွေနားမှာ နှိုင်းရှိ၍လားမသိ။ သူက သာမန် သာ ဂရုစိုက်၏။ အလုပ်မသွားခင် ကလေးများအခန်းထဲဝင်၍ တစ်ချက်စီနမ်း နှုတ်ဆက်ရုံဖြင့် သူတာဝန်ကျေပြီ။

ညသူပြန်လာချိန်မှာ ကလေးတွေအိပ်ပျော်နေပြီ။ သူက တစ်ချက်ဝင်ကြည့်ရုံသာ။ သူအပြန်ကိုစောင့်တတ်သော နှိုင်းမှာ...

“သိပ်မိုးချုပ်တာပဲ” ဟု တစ်ခွန်းမပြောမီအောင် ကြိုးစား နေရသည်။

“ကျုပ်ကိုစောင့်ပြီး ထမင်းစားတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ နှိုင်း၊

ကျုပ်က အလုပ်များတော့ အိမ်ပြန်ချိန်မှန်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘာ သာ စားနှင့်ပါ”

ထိုစကားက နှိုင်း၏ရင်ကို ဘယ်လိုဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ သူမသိ။ ဒါဟာလည်း သူ့အနေဖြင့် နှိုင်းအပေါ် နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်၍ပါ။

“နှိုင်းက သိပ်လှတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုလည်းရှိတယ်၊ နှိုင်း လိုမိန်းကလေးတိုင်းကို ဘယ်ယောက်ျားကမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

နှိုင်းကျောင်းတက်စဉ်က သူငယ်ချင်းတွေအားကျစွာ ပြော ခဲ့သောစကားကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

အဟင်း ခုတော့ နှိုင်းလက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်းက လောက ကြီးမှာ နှိုင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်ဟုပင် ထင်ပုံမရပါ။

ကဲ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ ဘယ်လောက်များ ဆန့်ကျင် နေလဲ။

“မမရယ် သားတို့ရှိနေလို့သာ နှိုင်းရဲ့ဘဝဟာ မငြီးငွေ့ တာပါ၊ ဦးဗညားတော်လို နှိုင်းအပေါ် အေးစက်လျစ်လျူရှုတဲ့ ပုံစံနဲ့ဆိုရင်၊ ဒီလောက်ထိနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ မမ၏ ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့တွင် နှိုင်း
တစ်ယောက်တည်း တိုင်တည်နေမိတတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် မမ၏မျက်လုံးများက အသက်ဝင်လာ
ဟန်ဖြင့်...

“ဆက်ပြီးသည်းခံလိုက်ပါ၊ တစ်နေ့ နှိုင်းကို သူနားလည်
လာမှာပါကွယ်”

ဟု အားပေးနေသယောင်။ မမ၏ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း
နှိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးဝင်လာသည်။

ဟုတ်တယ်...

နှိုင်းရဲ့ပုံကို မမလိုပြောင်းလိုက်လျှင်...

အို ဒါကို နှိုင်းဘာကြောင့် မေ့ခဲ့တာလဲ။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နှိုင်းသည် သူ့ထံဖုန်းဆက်လိုက်

၏။

“ဟဲလို”

“နှိုင်းပါ ကို”

သူ့ကို ဦးဗညားတော်ဟု ခေါ်နေခြင်းဖြင့် နှိုင်းနှင့်ပို၍
အနေစိမ်းအောင် ဖုန်းတီးသလိုဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုကြောင့် “ကို”ဟု အားခဲစွာခေါ်တော့ သူ့ဘက်မှ အသံ
ဖျတ်ခနဲ တိတ်သွားသည်။ နောက်မှ...

“ဘာကိစ္စလဲ နှိုင်း”

“ဟို ဟို နေ့လယ်ပြန်လာမှာလားဟင်”

“အင်း”

သူ့အသံက စိတ်မပါသလို ဇနီးတစ်ယောက်အနေဖြင့်
ခင်ပွန်းကို နေ့လယ်အိမ်ပြန်ထမင်းစားရန် ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့လိုတယ်ဟု
နှိုင်း ယုံကြည်၏။

“ဒါဆို နှိုင်းစောင့်နေမယ်နော်၊ ဒါပဲ ကို”

ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေမည်ပြောလျှင် သူ ကြိုက်မည်မထင်
တာကြောင့် အလွတ်သဘောပြောမိသည်။ ထိုနောက် နှိုင်းက အရင်
ဖုန်းချခဲ့၏။

သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ပြီးတာနှင့် နှိုင်းအလုပ်များတော့သည်။

ဟင်းတွေအားလုံး သူ့အကြိုက်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်သလို
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သန့်ရှင်းပေးမယ့် ဒီနေ့ပို၍ အထူးဂရုစိုက်ကာ အိမ်
တစ်ခုလုံး လှပသန့်ရှင်းအောင် နှိုင်းကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်၏။

သူပြန်လာချိန်မှာ နှိုင်း ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးပြီ။

မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးပါးပါးနှင့်...

“ဟော့ ကိုပြန်လာပြီ”

နှိုင်းအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလိုက်၏။ သူက နှိုင်းကိုတစ်ချက်မျှ ကြည့်ကာ။

“နေ့လယ်က ဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲ နှိုင်း”

“ဪ အဟင်း၊ ကိုပြန်လာရင် ထမင်းပွဲအသင့်ပြင်ထားဖို့ မေးတာပါ။ ခဏနားလိုက်နော် ကို၊ နှိုင်း ဟင်းရေဇွေးခိုင်းလိုက်ဦး မယ်”

နှိုင်းလုပ်သမျှသူက ဘာမှမပြောပေ။ ထမင်းပွဲကို နှိုင်း အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်၏။

“ကို ထမင်းပွဲ အသင့်ဖြစ်ပြီ”

“အင်း”

သူနေရာမှထလာသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူနှင့်နှိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းစားမိတာပါပဲ။

“ဟင်းတွေအားလုံး ကိုအကြိုက်ချက်ထားတယ်”

တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေသောသူ့ကို အပြုံးလေးနှင့် နှိုင်းပြောပေမယ့်...

“ဒီဟင်းတွေ ကျုပ်ကြိုက်တတ်မှန်း မင်းဘယ်လိုသိလဲ နှိုင်း”

“အဟင်း ဟိုလေ မမရှိတုန်းက ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောဖူးတာတွေ ပြန်စဉ်းစားရင်း”

ရုတ်တရက် သူ နေရာမှထလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“နောက်တစ်ခါ မင်းကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေသာချက်ပါ။ ကျုပ် အတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့”

“ဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူထွက်သွား၏။ တစ်မနက်လုံး မောပန်းစွာ ချက်ပြုတ်ခဲ့သမျှ သူ၏စိမ်းကားမှုကြောင့် ရင်မှာ နာကျင်သွားရလေသည်။

ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်မှ ရှင် ဂရုစိုက်မှာလဲ ဦးဗညားတော်ရယ်။

◦ ◦ ◦

“ကျွန်မကို ဆံပင်ဖြောင့်ပေးပါ”

အလှပြင်ဆိုင်သို့ နှိုင်းပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။

မှန်ထဲမှာ လှိုင်းတွန့်ကောက်များနှင့် နှိုင်း၏ဆံပင်တို့က ကျောလယ်သို့ ခွေကျနေသည်။

“နှိုင်းက ဒီဆံပင်လေးနဲ့ သိပ်လိုက်တယ်၊ မခိုတယ့်လေးနဲ့ ချစ်စရာပဲ”

ရွှေညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ နှိုင်း၏ဆံနွယ်တို့ကို မမရှိစဉ်က တယုတယကိုင်၍ ချိုးကျူးခဲ့သည်။

မမ၏ဆံပင်ကတော့ နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းလျက် ပိုးသားကဲ့သို့ အိပ်ပျော့တောက်ပနေခဲ့၏။

“မမ ဆံပင်တွေက ပိုလှတယ်၊ မမနဲ့သိပ်လိုက်တာပဲ”

“အဟင်း မမပုံစံက ရိုးလွန်းပါတယ်ကွယ်၊ မမက

အသက်ကြီးလို့ ဒီပုံစံလာတာ”

“အို မမက အသက်မကြီးပါဘူး၊ ခုခေတ်မှာ အတော်များများက မမလိုဆံပင်ဖြောင့်တွေနဲ့ပါ၊ အဲဒီလို ဆံပင်ဖြောင့်တွေထဲမှာ မမက အလိုက်ဆုံးပဲ”

ထိုစဉ်က နှိုင်းပြောတော့ မမရယ် နေခဲ့၏။

“တကယ်တော့ မမက ဒီဆံပင်တွေကို မောင့်အကြိုက်ထားတာ မောင်ကဆံပင်ကောက်တာ မကြိုက်ဘူးနှိုင်း”

ဦးဗညားတော်၏ လျစ်လျူမှုများသည် နှိုင်း၏ဆံပင်တွေကြောင့်လည်း ပါမည်ဟုထင်ခဲ့၍ ယခုလာရောက်ပြင်ခြင်းပါ။

“ညီမ ဒီဆံပင်တွေကလည်း လှတာပဲ”

“အို ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မဆံပင်တွေကို ဖြောင့်သာပေးပါ”

“အင်းလေ ညီမသဘောပါ”

ဆိုင်ရှင်က နှိုင်း၏သဘောကို လိုက်လျော၍ အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ ဆံပင်ဖြောင့်ရတာ အချိန်အတော်ပေးရ၏။

“အို ညီမက ဦးဗညားတော်ရဲ့ဇနီး”

“ရှင် ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မကြီးတို့က”

နှိုင်းဆံပင်ဖြောင့်နေစဉ် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးဝင်လာ၏။

နှိုင်းကိုတွေ့တော့ အံ့သြဟန်နုတ်ဆက်သည်။

“အဟင်း မမတို့က လှိုင်းရှိစဉ်ကတည်းက၊ မိတ်ဆွေတွေ လေ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ညီမနဲ့ ဒီမှာလာတွေ့နေရတယ်ကွယ်”

“အင်းလေ ဪ ညီမက ဆံပင်လာဖြောင့်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဗညားတော်၏မိတ်ဆွေတွေနှင့် ဆုံတာကြောင့် နှိုင်း သက်ပြင်းကျိတ်ချမိသည်။

“လှိုင်းကတော့ အမြဲတမ်း ဆံပင်ဖြောင့်ထားတယ်၊ လှိုင်းနဲ့ လည်း သိပ်လိုက်တာပဲကွယ်၊ ဦးဗညားတော်ကလည်း လှိုင်းပုံစံ ကို အမြဲဂုဏ်ယူကျေနပ်ခဲ့တာ”

သည့်နေရာမှာလည်း မမ၏အကြောင်းတွေကြားရတော့ နှိုင်းစိတ်ထဲ မွန်းကြပ်သလို ခံစားမိ၏။

“လှိုင်းနဲ့တုန်းက အမြဲပျော်ရွှင်နေတဲ့ ဦးဗညားတော်ဟာ၊ ယခုနောက်ပိုင်း အမြဲတမ်း တည်တည်ကြီးနဲ့ ဘယ်မိတ်ဆွေနှင့်လည်း အဆက်အသံမလုပ်ချင်သလိုပဲ”

“အမှန်တော့ လှိုင်းကြောင့် သူခံစားနေရတာပဲဖြစ်မှာ ပေါ့၊ လှိုင်းနေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်တဲ့ပုံပဲ”

ထိုစကားကြောင့် နှိုင်း မျက်နှာပျက်သွားရ၏။ ကံဆိုးစွာ ဘာကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ လာဆုံနေရတာပါလိမ့်။

“ညီမက ဆံပင်လာဖြောင့်တာဆိုတော့ လှိုင်းနဲ့တူအောင် လို့လား”

“အို ဟင်အင်း”

နှိုင်းယောင်ရမ်း၍ ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏အပြုံးက နှိုင်းကို ပြောင်လောင်နေသလိုပါပဲ။

“မိန်းမတွေအတွက် ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို စိတ်မဝင်စားတာ ခံရအခက်ဆုံးပဲနော်”

“ရှင်”

“ဪ ညီမကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ ခံစားချက်ကိုပြောတာပါ”

ဒါပေမယ့် နှိုင်း၏အဖြစ်နှင့် လာရောက်တူနေတာပဲ။ ရုတ်တရက် ရှက်အားငယ်သလိုဖြစ်မိရ၏။

“ညီမက အသက်ငယ်ပြီး ရုပ်လေးကလှတော့ ချစ်သူရှိ

ခဲ့မှာပေါ့”

“အို ဒါက”

“အဟင်း ဒါပေမယ့် ဦးဗညားတော်ကို ညီမလက်ထပ် ခဲ့တာမှန်တယ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ မုဆိုးဖို့ဖြစ်ပါ စေ ဦးဗညားတော်လို ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ ခန့်ချောကြီးနားကို တခြားမိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ ကွယ်”

သည်လိုအရေးတွေမြင်၍ ဒက်ဒီနှင့်မာမီတို့က နှိုင်းကို ဦးဗညားတော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

“သိပ်ကိုလှသွားပြီ ညီမ”

“အို”

ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေနှင့် နှိုင်းသည် ဝင်း ဝါကြည်စင်သော အသားအရေဖြင့် ကျက်သရေရှိစွာ လှပနေပါ သည်။

“ညီမကလှတော့ ကောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြောင့်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဆံပင်နဲ့မဆို လိုက်တာကွယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ဆိုင်ရှင်ကို အပြုံးဖြင့်ပြောရင်း နှိုင်း ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက် သည်။

“အင်း ဆံပင်ကတော့တူသွားပြီ၊ အဝတ်အစားပဲကျန် တော့တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဦးဗညားတော်ကြိုက်တဲ့ ပုံစံဖြစ်သွားမှာ ပဲ”

နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တီးတိုးဝေဖန်နေ ကြ၏။ အဝတ်အစားများကို သတိပြုမိသည်။

စကဒါ၊ ဂါဝန်၊ ကွာတားဘောင်းဘီ၊ လုံချည်ဆို ရှေ့ခွဲ နောက်ခွဲ ထပ်ခွဲတွေသာဖြစ်နေပါလား။

အမှန်တော့ ဒီလိုဝတ်တာတွေဟာလည်း နှိုင်း၏အသက် အရွယ်နဲ့ဆိုလျှင် ခေတ်မလွန်ပါ။

သို့သော်

နှိုင်းမှာ မမလိုမြန်မာဆန်ဆန် ရင်ဖုံး ရင်စေ့အင်္ကျီနှင့် ဘာမှမခွဲမထားသော လုံချည်တို့ ရှိမနေပါ။

ဆံပင်တောင် ပုံစံပြောင်းလဲပြီမို့ အဝတ်အစားကိုလည်း နှိုင်း လိုက်ပြောင်းရပါမည်။

ထိုကြောင့် နှိုင်း၏ကားလေးကို ဗိုလ်ချုပ်ချေးသို့ ဦးတည်
လိုက်သည်။

အရောင်နု အရောင်ရင့်အင်္ကျီလုံချည်အားလုံးကို အကောင်း
ဆုံး စက်ချုပ်ဆိုင်တွင်အပ်စဉ်-

“ညီမလေး အသက်အရွယ်နဲ့ဆို ခေတ်မီမီလေးတွေချုပ်
ပါလားကွယ်၊ အခု ညီမအပ်တဲ့ဒီပုံလေးတွေက မြန်မာဆန်တယ်
ဆိုပေမယ့် ညီမနဲ့ဆို ရင့်နေမလားဘဲ”

စက်ချုပ်သမားက နှိုင်းကို အကြံပေးလာ၏။ နှိုင်း ခေါင်း
ခါရမ်းလိုက်ကာ...

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ အင်္ကျီတွေအားလုံး မြန်မာဆန်ဆန်
လေးတွေပဲ ချုပ်ပေးပါ၊ လုံချည်တွေအားလုံးလည်း ရိုးရိုးပါပဲ”

ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် နှိုင်းပြောတော့ စက်ချုပ်သူက
အံ့သြသလိုကြည့်၏။

ငယ်ရွယ်သောအသက်လေးနှင့်မလိုက်အောင် ယဉ်ကျေး
သူလေးပါလားဟုပင်။

“ကောင်းပါပြီ စိတ်ချပါကွယ်၊ ဒီခေတ်ထဲမှာတော့ ညီမ
က ချီးကျူးစရာပဲ၊ အများစုက ခေတ်မီနေကြတာလေ၊ တကယ်

တော့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေဟာ မြန်မာဆန်တဲ့ ဝတ်စုံလေးတွေနဲ့
လည်း လိုက်ပါတယ်”

နှိုင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။ နှိုင်း၏ပြောင်းလဲမှုကို
တခြားသူကြိုက်ဖို့ထက် တစ်စုံတစ်ယောက်က နှစ်သက်သဘော
ကျဖို့သာလိုပါသည်။

ထိုနေ့က အိမ်ကို စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာပြန်ခဲ့၏။ အိမ်
ရောက်တာနှင့် မမ၏ဓာတ်ပုံရှေ့ရပ်ကာ...

“နှိုင်း ဒီလိုပုံစံပြောင်းတာ မမနားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်
တယ် မဟုတ်လားဟင်”

မမက နှိုင်းကို နားလည်သလိုကြည့်နေပါ၏။ နှိုင်း
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း မမနားမှခွာခဲ့သည်။

ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် ရင်စေ့အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝမ်းဆက်လေး

မှာ နှိုင်း၏ဝင်းနှစ်သောအသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်ကာ နက်မှောင်
ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်များကို ဖြန့်ချလျက် မျက်နှာဝင်းဝင်းလေး
ထက်မှာ သနပ်ခါးမှုန်မှုန်လေးဖြင့် တကယ့်ကို မြန်မာဆန်ဆန်
နှင့် လှပယဉ်ကျေးနေသည်။

မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုကြည့်၍ အရင်ကနှင့်မတူ တည်ငြိမ်
လှပသော ကျက်သရေရှိနေသည့် ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေး။

ဒါဟာ မမလှိုင်းပုံစံပဲ။

နှိုင်းကို ဒီပုံစံနှင့် ဦးဗညားတော်မြင်လျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ။
မကြာခင် သူရောက်လာတော့မည်။ အတွေးနှင့်ပင် နှိုင်း ရင်တစ်ချက်
ခုန်သွားရ၏။

သည်နောက် အောက်ထပ်သို့ နှိုင်းဆင်းလာခဲ့၏။ မကြာ

ခင်...

“ကို ပြန်လာပြီ”

မျှော်နေတုန်း သူရောက်လာတာကြောင့် နှိုင်း အပြေး
လေး ထွက်ကြိုလိုက်မိသည်။

“ကို”

“ဟင်”

တံခါးဖွင့်ပေးကာ အပြေးလေးနှင့် ဆီးကြိုလိုက်သော
နှိုင်းကို သူကတစ်ချက်မမြင်ဘူးသလိုကြည့်၏။

“ကို ဒီနေ့ပြန်လာတာ စောတယ်နော်”

ရုတ်တရက်တိတ်ဆိတ်သွားမှုကို နှိုင်းမှ စတင်ချိုးဖောက်
စဉ်...

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ နှိုင်း”

“ရှင်”

“အခု မင်းရဲ့ပုံစံဘာဖြစ်နေလဲသိလား”

တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ သူမေးလာတာကြောင့် နှိုင်းမျက်နှာ
လေးပျက်သွား၏။

“နှိုင်း နှိုင်း ဘာဖြစ်နေလို့လဲကို”

“ဪ မင်းက ကိုယ့်ဘာသာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မသိဘူးဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်မင်းရဲ့ပုံစံကိုဖျောက်ပြီး လှိုင်းပုံစံ ကို လိုက်တုနေရတာလဲဟင်၊ မင်းသိထားဖို့က မင်းဘာသာမင်း ဘယ်လိုပုံစံပဲပြောင်းပါစေ၊ လှိုင်းဟာ လှိုင်းပဲ၊ မင်းကမင်းပဲ နှိုင်း”

“အို”

သည်လိုစကားမျိုး သူပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ ပုံစံ ပြောင်းလဲထားသော သူမကိုမြင်လျှင် သူ အံ့သြသွားမည်ဟုထင်ခဲ့ သမျှ ယခုတော့မှားပြီ။

“ငါ အမြဲတမ်းကြည့်နေတယ်၊ မင်းဟာ လှိုင်းကိုလိုက်ပြိုင် နေတယ်၊ အမြဲတမ်း လှိုင်းနဲ့လိုက်ယှဉ်ချင်နေတယ်၊ ဘာကြောင့် မင်းဒီလိုလုပ်ရတာလဲဟင်”

သူ့အမေးကြောင့် ရုတ်တရက် နှိုင်းမျက်နှာလေး နီသွား လျက် သူ့ကိုကြည့်မိ၏။

“ဘာကြောင့်လဲဟုတ်လား ဦးဗညားတော်၊ အဟင်း အဖြေကရှင်းနေတာပဲ၊ နှိုင်းဒီလိုလုပ်တာ လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ခံချင်လို့ပေါ့ ကို၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မပြောင်းလဲ

ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ တကယ်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မကိုမှ မဟုတ် ဘူး၊ မမကိုလည်း ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ မင်းဘာပြောတယ် နှိုင်း”

အိပ်မက်ကနိုးလာသူတစ်ယောက်လို သူမေးတော့ နှိုင်းရင် ထဲရှိတာတွေ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ အမှန်ကိုပြောတာ၊ မမရှိစဉ်တုန်းကလည်း ရှင့်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို အမြဲမျှော်လင့်ခဲ့မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က သက်ရှိလူကို ဂရုစိုက်ဖို့ထက်၊ သက်မဲ့အလုပ်တွေသာ ရှင့်ဘဝမှာ အရေးပါခဲ့ တယ်၊ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မမဟာ ရှင့်ကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှင်းနဲ့ပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတယ်၊ အခု ကျွန်မအလှည့် သက်မဲ့ အလုပ်တွေကိုသာ ဂရုစိုက်နေတဲ့ ရှင့်ကိုမျှော်ရှင်း ကျွန်မလည်း မမလိုပဲ အချိန်တွေကုန်ပြီး သေဆုံးရမှာပါပဲ ကို”

ပြောရင်း နှိုင်းအသံလေးများ တုန်ခါလာရ၏။ စကားဆုံး တာနှင့် နှိုင်းချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဖြူနုသော နှိုင်း၏ပါးပြင် ပေါ်သို့ မျက်ရည်စက်များ စီးကျလာတာ သူ မသိစေရ။

နှိုင်းထွက်သွားတဲ့အထိ နေရာမှာကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ခု လို ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာက ဗညားတော်။

သည်နေ့ နှိုင်း၏နှုတ်ဖျားမှ သူ ထင်မှတ်မထားသော စကားတွေကြားလိုက်ရ၏။

သေချာတာကတော့ နှိုင်းစကားတွေဟာ သူ့ရင်ကို တုန်လှုပ်စေတာပါပဲ။

“ရှင်က သက်မဲ့အလုပ်တွေကိုသာ ဂရုစိုက်နေတဲ့လူ၊ သက်ရှိလူကိုတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့တာမဟုတ်လား၊ မမ လည်း ရှင်ကို စောင့်မျှော်ရင်း အချိန်တွေကုန်ဆုံးပြီး အသက်ဆုံး ခဲ့ရတာပဲ”

လှိုင်း လှိုင်းရယ်။ မင်းတက်ယံပဲ နှိုင်းပြောသလို ကိုယ့် ကို စောင့်မျှော်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရတာလား...

သည်လိုသာအမှန်ဆိုရင် မောင့်ရင်ထဲ နာကျင်လို့မဆုံးပါ ဘူးကွယ်။

တကယ်တော့ မောင့်ရင်ထဲမှာ မင်းဟာ ခုချိန်ထိ နေရာ ယူဆဲပါ လှိုင်း။

ရင်ထဲကစကားတွေဆိုရင်း လှိုင်း၏ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့သို့ သူ ရပ်၍ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“ဟင့်အင်း မောင် လှိုင်းကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါဘူး၊ လှိုင်း

မောင့်ကို ဘယ်လောက်စောင့်ခဲ့ရတယ်မှတ်လဲဟင်၊ နောက်ဆုံး အချိန်ထိ မောင့်ကို လှိုင်းစောင့်ခဲ့တာပါ”

အသက်ဝင်လာသော လှိုင်းက သူ့ကို ခပ်မဲ့မေးပြီးကာ မကျေနပ်ချက်တွေ ပြောနေသယောင်...

သူခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ လှိုင်းကို မောင်ဂရုစိုက် ခဲ့ပါတယ်၊ လှိုင်းအတွက် အရာအားလုံးပြည့်စုံစေဖို့ မောင်ကြိုးစား ခဲ့တာပဲ”

“အဟင်း အခု အဲဒီသက်မဲ့အရာတွေနဲ့ မောင်ကျန်နေခဲ့ ပြီပဲ၊ မောင်ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

လှိုင်းက သူ့နားမှရပ်၍မေးလာ၏။ သူကြေကွဲစွာ လှိုင်းကို ကြည့်မိသည်။

“ခုတော့ အဲဒီအရာတွေဟာ မောင့်ဘဝအတွက် အရေး မကြီးတော့ပါဘူး လှိုင်းရယ်၊ လှိုင်းမရှိတဲ့ မောင့်ဘဝဟာ ဘယ် လောက်တောင် အထီးကျန်ခြောက်သွေ့နေလဲဆိုတာ သိလားဟင်၊ မောင့်ရင်ထဲ လှိုင်းကို ဘယ်လောက်လွမ်းနေရလဲ”

ထိုစကားကြောင့် လှိုင်းက ခေါင်းလေးမော့ကာရယ်၏။

“လှိုင်း လှိုင်း၊ မောင့်ကိုဘာကြောင့် လှောင်နေတာလဲဟင်”

“အဟင်း မောင်ဟာအမြဲတမ်း ကိုယ့်အနားမှာရှိတဲ့လူကို တန်ဖိုးမထားသူဘဲ၊ အခု မောင့်အနားမှာရှိနေတာ ဘယ်သူလဲ နှိုင်းလေ နှိုင်းကိုရော မောင်ဂရုစိုက်လို့လားဟင်၊ အဟင်း နှိုင်းလည်း လှိုင်းလိုပဲ မောင့်ကိုစောင့်ရင်း အထီးကျန်ဝေဒနာကို ခံစားနေရပြီ၊ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းလဲဟင်”

လှိုင်းက လက်ညှိုးထိုး၍ သူ့ကိုအပြစ်တင်နေပြီ။ သူ ခေါင်းခါရမ်းမိသည်။ သူ့ရင်ထဲကဝေဒနာတွေကို လှိုင်းသိအောင် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။

“မောင် နှိုင်းကို ပစ်ထားပါဘူး၊ သူ့ကို အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် မောင်ထားနေတာပဲ လှိုင်း”

“အဟင်း ဟင်း၊ မောင်က စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ ငွေကြေးပြည့်စုံတိုင်း ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီလို့ မှတ်ယူတတ်သူပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ လှိုင်းကိုလည်း မောင် စိန်ရွှေငွေရတနာတွေနဲ့ အလှူပယ်ထားခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကြားမှာ လှိုင်းရဲ့နှလုံးသားဟာ ဘယ်လောက် အထီးကျန်ခြောက်သွေ့ခဲ့လဲ

ဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမသား ဖြစ်စေ ခင်ပွန်းရဲ့အချစ်ကို လိုချင်ကြတာ သဘာဝပဲ၊ ဒါကို မောင် မေ့နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာလားဟင်၊ နှိုင်းကိုတော့ လှိုင်းလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့ မောင်”

“လှိုင်း”

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ လှိုင်း၏ရုပ်ပုံလွှာက ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်ဆစ်ဆစ်နာကျင်လျက် သူ အပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကားကို ကမူးရုံးထိုးမောင်း၍ လှိုင်းနှင့်ဝေးရာသို့လေ...

○ ○ ○

ဗညားတော်

သူ့ဘဝတွင် အချစ်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုလျှင်
“လှိုင်း”သာဖြစ်မည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ထိ အချစ်
ဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သော သူက လှပသိမ်မွေ့နူးညံ့သော
လှိုင်းနှင့် တွေ့သောအခါ နှလုံးသားအရည်ပျော်ရလေ၏။

“ဒါက မေခင်ရဲ့သတို့သမီးအရဲ့ လှိုင်းထက်သာတဲ့”

သူငယ်ချင်းမောင်မောင်၏မင်္ဂလာဆောင်မှာ “လှိုင်း”ကို
စတင်မြင်ဖူးခြင်း။ ဖြူနုသောအသားအရေ ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ
အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် လှပသည့်မျက်နှာလေးနှင့် လှိုင်းအား သူ
တစ်ဇာတိအတွင်း ငေးစိုက်ကြည့်မိတဲ့အထိပါပဲ။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားထက် ပိုပါ
တယ် လှိုင်း”

တည်ငြိမ်တောက်ပသော သူ့မျက်ဝန်းတို့ကြောင့်ထင်။

လှိုင်း မျက်လွှာချသွား၏။ သေချာတယ် သူ့ဘဝမှာ ဒီလောက်ကျက်
သရေရှိ လှပတဲ့ မိန်းကလေးလေးမျိုး မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

“လှိုင်းကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေပြီ မောင်မောင်နဲ့မေခင်”

သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ သူ ဟန်မဆောင်ဘဲ ပွင့်လင်းစွာ
ဝန်ခံခဲ့၏။

“မင်းအနေနဲ့ လှိုင်းကိုစိတ်ဝင်စားတာ မဆန်းပါဘူး
ဗညားတော်၊ လှိုင်းကို မြင်တဲ့သူတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြတာပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်နောက်ကျပြီလား”

သူစိုးရိမ်စွာမေးတော့ မေခင်ပြုံးသည်။

“ရှင် ကံကောင်းပါတယ် ကိုဗညားတော်၊ လှိုင်းမှာ
ခုချိန်ထိ ချစ်သူမရှိသေးပါဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ မေခင်၊ ဒါ ကျွန်တော်အတွက် မင်္ဂလာ
သတင်းပဲ”

အပြုံးဖြင့် သူဝမ်းသာစွာပြောမိ၏။ နှိုင်းကို အကြိမ်ပေါင်း
များစွာတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ သူ့အကျင့်က လိုချင်တာ
တစ်ခုကို ရအောင် ယူခြင်းပင်။

“ကျွန်တော် လှိုင်းကိုချစ်တယ်”

ထိုစဉ်က နီမြန်းသွားသော လှိုင်း၏ရှက်မျက်နှာလေးကို
သူ ယနေ့ချိန်ထိ မမေ့နိုင်ပါ။

ဘဝမှာ လှိုင်းနှင့်သာ အတူနေရလျှင် သူ့ဘဝ ပြီးပြည့်စုံပြီ
ဟု ယူဆခဲ့၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါ လေယာဉ်ဖြင့် လှိုင်းဆီ ပန်းစည်း
ပို့ခဲ့သောသူကို နောက်ဆုံးမှာတော့...

“ဖွဲ့ကောင်းတဲ့ရှင်ကို ကျွန်မ အရှုံးပေးပါပြီ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် လှိုင်းကို အနိုင်မယူခဲ့ပါဘူး”

“ဦးဗညားတော် စကားသိပ်တတ်တာပဲ”

“ဒါတောင်မှ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ လှိုင်းမပြောသေး
ဘူးနော်”

သည်တော့ လှိုင်း၏မျက်စောင်းကို မြတ်နိုးစွာ သူရရှိခဲ့
၏။ လှိုင်းက...

“မောင်”

ဟုခေါ်လာသောအချိန်မှာ လောက၏သာယာမှုကို ခံစား
ရသည်။

“မောင်ကို ချစ်မိတဲ့အတွက် လှိုင်း ဘယ်တော့မှ နောင်
တမရပါစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ လှိုင်း၊ မောင့်ရဲ့အချစ်တွေအားလုံး လှိုင်းဆီမှာပဲ တစ်သက်လုံး ပေးအပ်ထားမှာပါ”

“မောင်ရယ်”

ကျယ်ပြန့်သော သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ယုံကြည်စွာဖြင့် လှိုင်းခိုဝင်မိလာခဲ့သည်။ အိစက်သော လှိုင်းကိုယ်လေးအား သူ မြတ်နိုးစွာ တွယ်ဖက်ရင်း

“မောင့်ဘဝမှာ လှိုင်းသာ အချစ်ဆုံးပါကွယ်”

ထိုကတိကို တည်ကြည်စွာပဲ သူစောင့်ထိန်းခဲ့ပါသည်။ လှိုင်းနှင့် လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာ သူ အလုပ်ကို ပို၍ကြိုးစားခဲ့၏။

သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပြီးပြည့်စုံအောင်ထားဖို့ပါပဲ”

လှိုင်းနှုတ်ဖျားက လိုချင်တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိစေရဟုပင်။

“လှိုင်း ဘာလိုချင်လည်း ဘာလုပ်ချင်လည်း လှိုင်းစိတ်ချမ်းသာတာ အားလုံးလုပ်နော်၊ မောင့်အတွက်က လှိုင်းစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ”

“လှိုင်းကို ဒီလောက်ထိ ချစ်သလားမောင်”

သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်လို တစ်ဖျပ်ဖျပ် လက်သောမျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် လှိုင်းမေးလာတော့ အပြုံးဖြင့် သူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့၏။

“မောင့်မိန်းမ သူများတွေနဲ့ယှဉ်ရင် အမြဲတမ်း အထက်ကပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမယ့် မောင်သိထားဖို့က လှိုင်းဟာ ဂုဏ်ပကာသနကို မက်တဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ လှိုင်းအတွက် အဓိက စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါပဲ”

သူ့ကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာလေးဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောစဉ်က လှိုင်း ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နှင့် ပြောတာလဲဟု မစဉ်းစားမိပေ။

“မောင့်မိန်းမ ငြိမ်းချမ်းတာကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်ကိုက လှိုင်းကို သူများထက် သာစေချင်တာ”

“အခုလည်း ပြည့်စုံနေတာပါပဲ မောင်ရယ်”

မှန်တာ ပြောရလျှင် လှိုင်းက လိမ္မာသော ဇနီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူများ မိန်းမတွေလို သိန်းသုံးရာတန် စိန်နားကပ် ပန်ချင်တယ်မောင် ဟုလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပါ။ နောက်

ဆုံး သူက လှိုင်းအတွက် ပစ္စည်းနှင့် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာရင် တောင်မှ

“အို မောင်ရယ် လှိုင်းမှာ အပြည့်အစုံရှိပါတယ်၊ ဘာ လို့ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဝယ်လာတာလဲ”

ဟု ပြောတတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုး။ လှိုင်းက ရောင့်ရဲ နိုင်လေ သူက ပိုဆင်ချင်လေ ပို၍ လှိုင်းအား ပေးဆပ်ချင်လေ ဖြစ်မိ၏။

“ပြန်တာ မိုးသိပ်ချုပ်တာပဲ မောင်ရယ်”

သူညဉ့်နက်ပြန်လာတဲ့အထိ လှိုင်းက စိတ်ရှည်စွာ စောင့် တတ်၏။

“စာရင်းတွေ စစ်နေလို့ပါ လှိုင်း၊ ဘာလို့ မောင့်ကိုစောင့် နေတာလဲ လှိုင်း အိပ်ရေးပျက်မှာပေါ့ကွာ”

“အို မောင်ပြန်မရောက်သေးဘဲ လှိုင်း ဘယ်လိုအိပ်ပျော် နိုင်မှာလဲ၊ မောင့်ကိုမြင်မှ လှိုင်းရင်အေးရတာ”

“ဒါကြောင့် မောင့်မိန်းမကို မောင်သိပ်ချစ်နေရတာဗျ”

အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ နောက်ကျနေပါစေ၊ လှိုင်းဆီ ကိုတော့ သူရောက်အောင် ပြန်မြဲပါ။

“မဖြစ်မနေသာ ခရီးထွက်မယ်၊ မောင် ဘယ်လောက် တောင် လှိုင်းကို လွမ်းလည်းသိလား”

ရင်ခွင်ထဲမှ လှိုင်းကိုယ်လေးကို မြတ်နိုးစွာဖက်ရင်း မျက်နှာလှလှလေးအား စိုက်ကြည့်ရင်း မေးမိသည်။

“လှိုင်းလည်း မောင့်ကို လွမ်းတာပါပဲကွယ်”

“တကယ်လား လှိုင်း”

“လှိုင်းရယ်”

ပြန်တွေးလိုက်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ လှိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချိုမြိန်နူးညံ့မှုတွေ အမြဲအသစ်ဖြစ်တတ်၏။

“မောင်”

“လှိုင်း”

“တစ်ခါ တစ်ခါမှာ မောင်ဟာ လှိုင်းအနားမှာ ရှိပေမယ့် အဝေးရောက်နေသလို ခံစားရတယ်”

“အဟွန်း လှိုင်းရယ် ဒီလောက် တစ်အိမ်တည်း အတူနေ တာကိုများကွာ”

လှိုင်းသာ သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်သည်။ ထိုစဉ်က လှိုင်း ၏ မျက်ဝန်းတွေကို သူ အကဲခတ်တတ်ဖို့ ကောင်း၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ တစ်အိမ်တည်း အတူနေတာ တောင်မှ မောင်နဲ့လှိုင်းက ဝေးသလိုခံစားရတာလေ၊ အဲဒါ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတာ မောင်သိလားဟင်”

“ပြောပါဦး လှိုင်း”

“မောင်က အလုပ်ကိုပဲ ဂရုစိုက်နေတော့လေ”

“လှိုင်းအတွက် မောင်ကြိုးစားနေတာပါကွယ်”

ယောက်ျားကောင်းမှန်လျှင် အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်၍ ဇနီး မယားအား ကောင်းမွန်စွာ ထားနိုင်လျှင် သူ တာဝန်ကျေပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။

လှိုင်းတွင် သားလေးရှိနေပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါ ကမ္ဘာအပေါ်တွင် သူသာအပျော်ဆုံး ဖြစ်ရ၏။ လှိုင်းနှင့် အိမ်ထောင် ကျပြီး ကလေးယူဖို့ အသင့်ပြင်ထားပေမယ့် ကံကြမ္မာက ချက်ချင်း မပေးခဲ့ပါ။

အိမ်ထောင်သက် နှစ်အတော်ကြာမှ ရလာသော ရင်သွေး မို့ သူဝမ်းသာမှုက မဖော်ပြတတ်။

“ကိုယ့်ရင်သွေးလေး လွယ်ပေးတဲ့ လှိုင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲဗျာ”

ဖြူနုသော လှိုင်း၏လက်ဖျားလေးများကို ဆုပ်ကိုင်၍ သူပြောတော့

“ဒီလို စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ မောင်၊ ခုယ့်၊ မောင့်ရဲ့ ရင်သွေးကို လှိုင်းကလည်း လိုချင်ခဲ့တာပါ”

“လှိုင်းရယ်”

သူ အလုပ်သွားလျှင် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်
တက်သော လှိုင်းအတွက် အဖော်ပိုလိုအပ်မည်ပေါ့။

“အမ္ဘလေ” ဟု သိလိုက်ရသောအချိန်တွင်

“မောင်တော့ အရင်ကထက် အလုပ်ကို နှစ်ဆလိုကြိုးစား
ရမယ်”

သူပြောတော့ လှိုင်းမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ
ကို သတိမပြုမိခဲ့လိုက်ပေ။

“အလုပ်ကြိုးစားတာ ကောင်းပေမယ့်၊ ခုလည်းပြည့်စုံ
တာပါပဲ မောင်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ လှိုင်း၊ သားတို့ရဲ့ ရှေ့ရေး ရှိသေး
တယ်လေ”

သည်တော့ လှိုင်းမှာ သက်ပြင်းသာ ကျိတ်ချခဲ့၏။ ဘာ
ကြောင့်များ သူ့ဘဝထဲမှာ အလုပ်သာ ကြီးစိုးနေပါလိမ့်ဟု တွေးခဲ့
မည်ထင်၏။

“လှိုင်းရေ ... မောင် စင်္ကာပူသွားရမှာမို့ အဝတ်အစား

တွေ ပိုခိုင်းလိုက်ပါ”

“အို ရုတ်တရက်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် လှိုင်း၊ အရေးပေါ် ကိစ္စလေ”

ဤသို့ဖြင့် လှိုင်းကိုထား၍ နိုင်ငံခြားခရီးတွေ သူမကြာ
ခဏ ထွက်ရ၏။

“လှိုင်း လို၊ နဲ့မလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မောင်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာပဲ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ် လှိုင်း၊ လှိုင်း လိုက်လည်း အချိန်
က သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပင်ပန်းရုံပဲရှိမယ်”

မှန်တာပြောရလျှင် သူ့အတွက် လှိုင်းအိမ်မှာရှိနေလျှင်
ကျေနပ်၏။ သူ့ပြန်လာလို့ လှိုင်းမျက်နှာမြင်ရလျှင် အမောပြေရ
သည် မဟုတ်လား။

သို့သော် ခရီးက တစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း လှိုင်းအတွက်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းကတော့ မမေ့ပေ။

“ဒီမှာ လှိုင်းအတွက် ဟိုနိုင်ငံက အကောင်းဆုံးပစ္စည်း
တွေ”

အထည်ဆန်းများ၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ်မှအစ အားလုံး
ဝယ်လာတတ်သော သူ့ကို လှိုင်း တည်ငြိမ်စွာကြည့်ပြီး

“ဘာကြောင့် အပင်ပန်းခံပြီး ဝယ်လာရတာလဲ မောင်၊
လှိုင်းက အိမ်ထဲမှာပဲ အနေများတာ၊ ဒါတွေ ဘယ်နေရာ သွားသုံး
ရမှာလဲဟင်”

“အဟွန်း၊ မောင့်မိန်းမက တယ်ရီးတာကိုး၊ ဘယ်မှဝတ်
စရာမရှိရင် အိမ်နေရင်း ဝတ်ပစ်ဗျာ”

“အို၊ ဒီလောက်အကောင်းစားတွေကို”

နှမြောဟန်ပြသော လှိုင်းကို သူက ပြုံးကြည့်သည်။ လှိုင်း
ကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ထွေးဖက်ရင်း -

“မောင့်အတွက်ကတော့ မောင့်မိန်းမလှနေရင် ကျေနပ်
ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဆို လှိုင်းက မောင့်အတွက် အလှပြရုပ်လေးလား
ဟင်”

အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လှိုင်းမေးခဲ့သည်။

“အရုပ်တော့ အရုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သက်မဲ့မဟုတ်ဘူး၊

သက်ရှိ အရုပ်လေး”

“အို”

ထိုအချိန် သူနှစ်ဦးစုံစဉ်က လှိုင်းထံမှ အေးစက်သော တုံ့
ပြန်မှုသာ ရရှိခဲ့သည်။

“မောင်”

“လှိုင်း”

“လှိုင်း အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို ပူဆာခြင်းပါ။ သူပြုံးကာ

“လှိုင်းရယ်၊ မောင်လိုက်ပို့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်
အလုပ်တွေက များလေတော့”

“ဟင်အင်း မောင်၊ လှိုင်းပြန်မယ်ဆိုတာ မောင့်ကို ပို့
ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လှိုင်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်မှာပါ”

“ဟာ ..မဟုတ်တာ၊ မောင် လှိုင်းကို စိတ်မချပါဘူး
ဗျာ”

အိမ်ပြန်လာလို့မှ လှိုင်းကို မတွေ့ရရင် သူ နေတတ်မှာ
မဟုတ်တာကြောင့် တားခြင်းပါ။

“ဘာမှ စိတ်မချစရာမရှိဘူး မောင်၊ လှိုင်း ပြန်မှာ လေယာဉ်နဲ့ပဲ၊ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေး တစ်ခဏချောက်တာ၊ ဟိုမှာ မာမီတို့ နှိုင်းတို့ လာကြိုနေလိမ့်မယ်”

သည်တစ်ခါတော့ လှိုင်းက သူ့ကို ဆန့်ကျင်၍ ဖြစ်ချင် သော ဆန္ဒကိုပြောလိုက်၏။

“လှိုင်း တကယ်ပဲ ပြန်ချင်တာလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မာမီတို့ဆီ လှိုင်း ပြန်မရောက်တာ ကြာပြီပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒီးဖွားဖို့က ရှိသေးတယ်လေ”

“အဲဒါလည်း မာမီတို့ဆီမှာပဲ မွေးမယ် မောင်”

ထိုစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာပျက်ချင်သွားရ၏။ အမှန် တော့ လှိုင်းကို သူ မျက်စိရှေ့မှာပဲ ရှိစေချင်တာ သို့သော် လှိုင်း က ဆန္ဒပြင်းနေလေတော့ သူအလိုလိုက်ဖို့သာရှိ၏။

“ဒီရက်ပိုင်းတော့ မောင် ခရီးတွေ ထွက်စရာရှိတယ်၊ မောင်ပြန်လာမှပဲ”

“အို ဟင့်အင်း၊ မောင့်ဘာသာခရီးသွားတာပဲ၊ လှိုင်းပြန်

တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ မနက်ပြန်ပဲ လှိုင်းပြန်တော့မယ်”

“ဟင်း ကောင်းပြီလေ၊ လှိုင်း ဒီလောက်ဆန္ဒရှိတာ မောင် မတားတော့ပါဘူး၊ မောင်ကတော့ ခရီးကပြန်လာမှပဲ လှိုင်းဆီ လိုက်လာနိုင်မယ်”

“ရပါတယ် မောင်”

ဤသို့ဖြင့် လှိုင်း မန္တလေးသို့ပြန်သွားလေ၏။ ဒါဟာ လှိုင်းနဲ့သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းခရီး ဆိုတာသာ ကြို သိခဲ့ရင် တားမည်မှာ အမှန်ပါ။

ယခုတော့ လှိုင်းရယ်။

လှိုင်းတစ်ယောက် မိသားစုထဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာရှိနေလိမ့် မည်ဟု သူ ယုံကြည်စိတ်ချလျက် ခရီးတွေ ထွက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရောက်တဲ့နေရာ လှိုင်းနှင့် ဖုန်းဆက်စကားပြော၏။

“မောင့်ဘာသာ အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်ပါ၊ လှိုင်း အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီမှာ မာမီတို့ကလည်း လှိုင်းကို ဂရုစိုက်ကြ ပါတယ်”

“ဒီလိုဆို မောင်အလုပ်တွေ လက်စသတ်လိုက်မယ်နော် လှိုင်း၊ ဒါမှ လှိုင်းဆီ လိုက်လာရင် မောင်စိတ်ဖြောင့်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်”

သူ့ရင်ထဲ လှိုင်းအတွက် နည်းနည်းလေးမှ ပူပန်ခြင်း မရှိဘဲ အဆက်မပြတ်ခရီးတွေ ထွက်လိုက်တာ လှိုင်း၏ မာမိတို့ ဖုန်းဆက်လာမှ ရပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“လှိုင်း မီးဖွားတော့မယ် မောင်ဗညားတော်၊ အမြန်လိုက် လာပါ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

သည်အချိန်ထိ သူ့ရင်ထဲ လှိုင်းဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်လိမ့်မည် ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ လေဆိပ်မှာ နှိုင်းလာကြိုတာကိုပင် သာမန်လောက် ထင်ကာ

“မင်းအစ်မအတွက် ပန်းစည်း ဝယ်သွားရမယ်၊ လှိုင်းက ပန်းသိပ်ကြိုက်တာ” ဟု အပြုံးဖြင့်ပြောခဲ့သမျှ လှိုင်းဆီရောက် ချိန်မှာ -

“လှိုင်းဆုံးပါးသွားပြီ” ဆိုသော သတင်းက သူ့အတွက် မယုံနိုင်စရာဖြစ်ခဲ့၏။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ချာလည်သွား သလိုပါပဲ။

“အမွှာသားလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ

ပဲ”

မိခင်မရှိတော့သော ကလေးတွေ၏ ငိုသံက သူ့ရင်ထဲ မီးလိုပူလောင်စေသည်။

“လှိုင်း လှိုင်းရယ်၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မင်း မရှိဘဲ မောင်နဲ့ သားတွေ ဘယ်လို ရပ်တည်ရမှာလဲ”

ကြေကွဲစွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေသော လှိုင်းကို စိုက်ကြည့်မိ ခဲ့၏။

“ကလေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးက ရင်လေးစရာပဲ”

ဒီအရွယ်ဟာ မိခင်ရင်ခွင်မှာ ရှိနေရမယ့်အချိန်ပဲ၊ လူကြီး တွေက သားလေးများအတွက် စိတ်ပူပန်ကြပြီ၊ သူကတော့ ဘာ တစ်ခုမှ မပြောနိုင်။

နောက်ဆုံး သားလေးများအတွက် လူကြီးတွေ၏ စီစဉ်မှု ဖြင့် သူနှင့်နှိုင်းတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

နှိုင်းကို လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲရှိတာက လှိုင်း၊ ရန်ကုန်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့အတွက်ပိုဆိုး၏။

အရာအားလုံး လှိုင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာတွေ ထင်ဟပ်နေသည်။

“မင်းကို မောင်ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး လှိုင်းရယ်”

ထိုစိတ်ဖြင့် အလုပ်ထဲမှာသာ အချိန်ကုန်လျက် အိမ်ပြန်ဖို့
အမြဲတမ်း ဝန်လေးခဲ့ရ၏။ သူ သိနေတာက နှိုင်းသည် လှိုင်း
မဟုတ်ပေ။

○ ○ ○

လှိုင်းကိုမမေ့နိုင်သမျှ နှိုင်းအပေါ် လျစ်လျူရှုခဲ့သလို ဖြစ်မိ
တာအမှန်။ ကလေးတွေကို နှိုင်းနှင့် စိတ်ချစွာထား၍ မကြာခဏ
သူ ခရီးတွေထွက်ခဲ့၏။

နှိုင်းနှင့်ကလေးတွေအတွက် ငွေအပြည့်ထားပေးသည်။
ငယ်ရွယ်လွန်းသော နှိုင်းကို ဇနီးတစ်ယောက်လို သူ
မမြင်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ဒီလောက် ငယ်ငယ်နုနုလေးရထားတာ ခင်ဗျား
ကံကောင်းတာပဲ ဦးဗညားတော်”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ နှိုင်းကို ကျုပ်က ကလေးတစ်ယောက်
ထက် ပိုမမြင်ဘူးဗျ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားက လှိုင်းကိုပဲ အစွဲအလမ်းကြီးနေတာ
ကိုး၊ လှိုင်းက မဟာဆန်ဆန်လှသလို နှိုင်းကလည်း ပျိုမျစ်နုနယ်

မှုတွေနဲ့ အလွန်ချစ်စရာကောင်းတာနော်”

မိတ်ဆွေတွေက နှိုင်းအကြောင်းပြောလာလျှင်တော့ သူက မလှုပ်မယှက်နေမိ၏။ နှိုင်းအပေါ် ဇနီးတစ်ယောက်ရယ်လို့ သူ ဘယ်လိုမှခံစား၍မရ။

အချိန်တွေကြာလာတာနှင့်အမျှ နှိုင်းဘက်မှ ပြောင်းလဲမှု များ ဖြစ်လာ၏။

“ကိုအကြိုက် ဟင်းတွေ နှိုင်းချက်ထားတယ်”

သူပြန်လာလျှင် နှိုင်းမှ အပြုံးဖြင့်ဆီးကြိုတတ်ပေမယ့် သူ မြင်နေမိတာက လှိုင်းကိုသာ။

“ဒီနေ့ မောင်ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ချက်ထားတယ် သိလား”

“အဟွန်း...ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မောင့်မိန်းမကို မောင် ပိုချစ်ရတာဗျ”

“အို”

ဖြူနုအိတွေးသော လှိုင်းကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူကာ ညင်သာ စွာ နမ်းခဲ့တာတွေ...

“ကို...ထမင်းစားမကောင်းဘူးလားဟင်၊ နှိုင်းချက်တဲ့

ဟင်းတွေ မကြိုက်လို့လား”

တစ်ယောက်တည်း အတိတ်ထဲမှာ နစ်မြောနေသော သူက နှိုင်းအသံကြားမှ သတိပြန်ဝင်လာ၏။

“နောက်တစ်ခါ မင်းကြိုက်တာပဲချက်ပါ နှိုင်း”

ထိုမျှပြောပြီး စားပွဲမှထလာခဲ့တာတွေ၊ နှိုင်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မည်ဟု သူ မစဉ်းစားမိခဲ့ပေ။

တစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်ဟာ သူ့အတွက် ခဏလေးနှင့် ကုန်ခဲ့၏။ ကလေးတွေက နှိုင်း၏ပြုစုကောင်းမှုကြောင့် အတော် ကြီးထွားလာခဲ့ကြသည်။

“ကိုကိုနဲ့ညီညီ”

နှိုင်းက ထိုသို့ပဲ ကလေးတွေကို ခေါ်ခဲ့သည်။ မိနစ်ခြား အမြဲညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူနှင့်နှိုင်းကို မှတ်မိလျက် ရယ်ပြ နေတတ်ပြီ။

“သားတွေက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ ကို၊ အပြင် ခေါ်သွားတိုင်း သူတို့ကို မြင်တဲ့လူတိုင်းက ချစ်ကြတယ်”

ညဘက် သူပြန်လာ၍ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးများကို

“ဟုတ်တယ် ကို၊ နာနီနှစ်ယောက်က တွန်းလှည်းနဲ့

လိုက်တယ်လေ၊ ကလေးတွေက အပြင်ရောက်ရင် ပိုပျော်တယ်”

“ဪ”

နှိုင်းပြောသမျှလောက်သာ သူနားထောင်ပြီး စာကြည့်ခန်း
ဝင်ခဲ့၏။

နှိုင်း၏သက်ပြင်းချသံကို နောက်မှကြားပေမယ့် ဂရုမပြု
ခဲ့ပါ။

သူ၏ လျှစ်လျူမှုကို မခံနိုင်သော နှိုင်းက နောက်ဆုံး
ဆံပင်ပုံစံနှင့် အဝတ်အစားမှအစ ပုံစံပြောင်းခဲ့၏။

နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်ရှည်များနှင့် အစိမ်းနု
ရောင် ရင်စေ့အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးဖြင့် လှပနေသည့် နှိုင်းအား
ရုတ်တရက် သူမျက်စိထဲမြင်လိုက်မိတာက လှိုင်း...

“ဒီနေ့ ကိုပြန်လာတာ စောတယ်နော်”

သူ့လက်ထဲမှ အိတ်ကိုလှမ်းယူရင်း နှိုင်းအပြုံးလေးဖြင့်
ပြောလာချိန်...

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ နှိုင်း၊ ဘာကြောင့် မင်းပုံစံနဲ့
မင်းမနေဘဲ လှိုင်းနဲ့လိုက်တုနေရတာလဲ၊ ဒီမှာ မင်း ဘယ်လောက်
ပဲ ပုံစံပြောင်းပါစေ နှိုင်းဟာနှိုင်း၊ လှိုင်းဟာလှိုင်းပဲ”

ဝေါက်ကွဲစွာ သူပြောမိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က နာကျင်သွား
သော နှိုင်း၏ပုံစံလေးကို သူ မေ့လျော့မရခဲ့ပါ။

“ရှင်ဟာ အသည်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဦးဗညား
တော်၊ ရှင့်အနားရှိတဲ့ သက်ရှိတွေထက် သက်မဲ့အရာတွေကိုပဲ
ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ မဟာလည်း ရှင့်ကိုစောင့်မျှော်ရင်း အသီးကျန်ခဲ့ရ
တယ်၊ အခု ကျွန်မအလှည့်...၊ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို စောင့်မျှော်ရင်း
ဘဝကုန်ဆုံးရမှာပါပဲ”

နှိုင်းကလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ထဲရှိတာ ဖွင့်ဟခဲ့
၏။ သူ အမှန်နှင့်အမှားကို မခွဲတတ်တော့။ လှိုင်းကို သတိရနေ
ခဲ့တာ အမှားလား။ နှိုင်းကို လျစ်လျူမိခဲ့တာ အမှားလား။

သေချာတာကတော့ သူ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အပြေ
တစ်ခု လိုအပ်နေပြီ။

“မေ့သင့်မေ့ထိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မေ့သင့်မေ့ထိုက်တဲ့လူ
ကို မေ့ရမှာ မဆန်းပါဘူး ဗညားတော်၊ နှိုင်းကို အနားမှာထား
ပြီး မင်းက လှိုင်းကိုသတိရနေတာဟာ အမှားယွင်းဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ငါ လှိုင်းကို သတိမရတော့ဘူးလား”

“သတိရတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုနဲ့လေ၊ လှိုင်း

ကို ဂရုမစိုက်မိခဲ့လို့ မင်း နောင်တတွေနဲ့ ခံစားနေရတာ၊ အခု နှိုင်းအလှည့်... နှိုင်းကိုလည်း လှိုင်းလိုပဲ မင်းခံစားစေချင်တာ လား”

“ဟင့်အင်း...နှိုင်း ငါ့ကြောင့်ခံစားရမှာစိုးလို့ တမင် ဝေးဝေးနေခဲ့တာ”

သူနှင့်ပတ်သက်၍ လှိုင်း စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာကို သိလေပြီ၊ ထို့ကြောင့် နှိုင်းကို လှိုင်းလိုမခံစားစေလို။

“အဲတာကိုက မင်းမှားနေတာ ဗညားတော်၊ မင်းစဉ်းစား ကြည့်စမ်း...နှိုင်းဟာ အပျိုစင်ဘဝနဲ့ မင်းလို မုဆိုးဖို ကလေး နှစ်ယောက်အဖေကို လက်ထပ်ခဲ့တာ...”

ဒါကိုပဲ မင်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ လျစ်လျူရှုတယ်ဆိုတော့ နှိုင်းရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ...

ဒီကိုလိုက်လာတာဟာ နှိုင်းအနေနဲ့ မင်းကို အားကိုး ယုံကြည်လို့ပဲ ဗညားတော်၊ မင်းက ဂရုမစိုက်တော့ နှိုင်း ဘယ် လောက်အထီးကျန် ခြောက်သွေ့နေမလဲ”

မောင်မောင် ရန်ကုန်ရောက်နေခိုက် သူ ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်မိ၏။ သူနှင့် လှိုင်း၊ နှိုင်းတို့အကြောင်းကို မောင်မောင်နဲ့

မေခင် အသိဆုံးပါ။

“ဒါဆို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မောင့်မောင်”

“ဗညားတော်...မင်းဟာ စီးပွားရေးမှာ တော်သလောက် အချစ်ရေးမှာ သုညအဆင့်ပဲကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လှိုင်းနဲ့ နှိုင်း ခံစားရတာ”

မောင်မောင် ဝေဖန်တော့ သူ ငိုငိုသွား၏။ ချစ်သူအတွက် လိုအပ်ဆန္ဒအားလုံးပြည့်ဖို့ သူ ငွေရှာခဲ့တာပဲ။

“ငါ သူတို့ကို အပြည့်စုံဆုံး ထားခဲ့ပါတယ် မောင်မောင်”

“မိန်းမတွေဟာ အပေါ်ယံအမြင်မှာ ဂုဏ်ပကာသနကို မက်မောတတ်ကြပေမယ့် တကယ်တမ်း သူတို့တန်ဖိုးထားတာက အချစ်ပဲကွ...”

ကိုယ့်ခင်ပွန်းက ကိုယ့်ကိုချစ်တာလောက် ဂရုစိုက်တာ လောက် သူတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတာ...ဘာမှမရှိဘူး ဗညားတော်”

“ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့နှိုင်းက ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ် ဘူးလေ၊ ကလေးတွေကြောင့်သာ လူကြီးတွေအလိုကျ လက်ထပ် ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ မောင်မောင်”

လှိုင်းနှင့်တုန်းက ချစ်ပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှိုင်းနဲ့ကျတော့ အစိမ်းသက်သက်...အထူးသဖြင့် သူ့မျက်စိထဲ
နှိုင်းကို ကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်နေမိ၏။

“ဘာအတွက်ကြောင့်ပဲ လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဖြစ်စေ အခု
မင်းနဲ့နှိုင်းဟာ ဘုရားဝင်ဇနီးမောင်နှံ...၊ နှိုင်းဟာ မင်းရဲ့ဇနီး၊ မင်းရဲ့
မယားပဲ ဗညားတော်...”

ဒီတော့ ဇနီးတွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်ခင်ပွန်းဆီက အချစ်
ကိုတော့ မျှော်လင့်မှာပဲကွ”

“နှိုင်းကောလား မောင်မောင်”

ထိုအမေးကြောင့် မောင်မောင်က စိတ်မရှည်သလို ကြည့်
၏။

“ထိပ်ဆုံးက နှိုင်းပါဝင်တာပေါ့ ဗညားတော်၊ မင်းဆီက
ကြင်နာမှုကို လိုချင်လို့သာ နှိုင်းဟာ ပုံစံပြောင်းပစ်ခဲ့တာပဲ”

“သူ ဘယ်လိုပုံစံပြောင်းလိုက်လဲဆိုတာ မင်းသိလား
မောင်မောင်”

“သိတယ်...မင်းရောက်စက ပြောခဲ့သလို နှိုင်းဟာ
ဘာကြောင့် လှိုင်းနဲ့တူချင်ရတာလဲဆိုတာလေ၊ မင်းက လှိုင်းကို
ချစ်ခဲ့တာ နှိုင်းသိတယ်၊ ဒီတော့ လှိုင်းလိုပုံစံပြောင်းရင် မင်းရဲ့

အချစ်ကို ရမလားလို့ နှိုင်းမျှော်လင့်ပြီး ပုံစံပြောင်းပစ်တာပဲ”

“ဟင်...ငါ့ရဲ့အချစ် ဟုတ်လား မောင်မောင်”

သည်အခိုက် မောင်မောင်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်၏။
ထို့နောက်....

“မင်း...နှိုင်းကို မချစ်ဘူးလား ဗညားတော်”

ဟု မေးလိုက်ခိုက် သူ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားရလေ
သည်။

○ ○ ○

ထိုညက မောင်မောင်နှင့်ပင် သူ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။
မနက်ကျတော့ ကုမ္ပဏီသို့ ဆက်သွားခဲ့၏။ နှိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး
သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးများနေ၏။ ထိုစဉ်...

“တီ...တီ”

လက်ကိုင်ဖုန်းသံ မြည်လာတာကြောင့် သူကိုင်လိုက်
တော့...

“ဟဲ့လို”

“နှိုင်းပါ...ဦးဗညားထော်”

မနေ့ညကနှင့်မတူဘဲ နှိုင်းအသံမှာ အတော်တည်ငြိမ်
အေးဆေးနေ၏။

“ပြောပါ နှိုင်း”

“ကျွန်မ ကလေးနှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး မန္တလေးပြန်ပြီ

ဦးဗညားတော်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ မရှိပေမယ့်လည်း ဦးဗညားတော်အတွက် အဆင်
ပြေမှာပါ။ ဒါပါပဲ”

“နှိုင်း...နှိုင်း”

သို့သော် နှိုင်းက ဖုန်းချသွားလေပြီ။ သူ့သာ ဖုန်းထပ်
ခေါ်လိုက်၏။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါ။ ဖြင့်”

နှိုင်းက ဖုန်းတစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်ခြင်းပါလား။ သူ
အပေါ် နှိုင်း စိတ်နာသွားတာပဲဖြစ်မည်။

“ဘာတွေ့ငိုင်းနေတာလဲ ဗညားတော်”

“ဪ...မောင်မောင်...လာ”

နေ့လယ်စာအတွက် မောင်မောင်ကို ချိန်းခဲ့၏။ မျက်နှာ
မကောင်းသော သူ့ကို မောင်မောင်ကြည့်သည်။

“နှိုင်း ခုပဲ ဖုန်းဆက်တယ် မောင်မောင်၊ သားတွေကို
ခေါ်ပြီး မန္တလေး ပြန်သွားပြီတဲ့”

“ဟာ...ဒါ...မင်းကို စိတ်ကောက်သွားတာပဲ ဗညားတော်၊

ချက်ချင်းလိုက်မှဖြစ်မယ်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ မောင်မောင် မျက်မှောင်
ကြွတ်ကာ...

“ဘာလဲ...မင်းက မလိုက်နိုင်ဘူးလား ဗညားတော်”

“မဟုတ်ဘူး...မနက်ဖြန် ငါ နိုင်ငံခြားကိုသွားရမယ်
မောင်မောင်”

“ဒါဆို နှိုင်းက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဗညားတော်”

သူက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ကြည်လင်သော
မျက်နှာဖြင့်...

“ညက မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ငါစဉ်းစားခဲ့တယ်
မောင်မောင်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါဟာ လက်ရှိဘဝကို
မေ့နေသူပဲ၊ တကယ်တော့ နှိုင်းကို ငါ ပစ်ထားသင့်ဘူး...

ခုဆို ကလေးတွေရဲ့မာမီဟာ နှိုင်းသာဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်
နိုင်ငံခြားကပြန်လာရင် နှိုင်းအပေါ် ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်
နဲ့ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ထိုစကားကြောင့် မောင်မောင် ဝမ်းသာစွာပြုံး၏။

“မင်း အချိန်မီအမြင်မှန်ရလာတာပဲ ဗညားတော်၊

တကယ်တော့ မင်းနဲ့နှိုင်းဟာ အင်မတန်လိုက်ဖက်ပြီး ချစ်စရာ
ကောင်းတဲ့ မိသားစုပါ၊ မင်းတို့မိသားစုအတွက် ငါ ဝမ်းသာစွာ
ကြိုဆိုပါတယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်မောင်”

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် သူစိတ်တို့ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား
ရသည်။ လတ်တလော အခြေအနေတော့ နှိုင်းလည်း မိဘတွေ
နှင့်အတူ အနားယူပါစေဦး၊ နိုင်ငံခြားက သူပြန်လာချိန်မှာ အံ့သြ
စရာကောင်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို နှိုင်း ဆုံရမှာပါ။

“ကိုယ့်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ နှိုင်းအတွက် အံ့မခန်း
ဖြစ်စေရပါမယ်ကွယ်၊ နှိုင်းအတွက် လူသစ် စိတ်သစ်နဲ့ ချစ်တဲ့
ခင်ပွန်းအဖြစ် *ကို* ပြန်လာမှာပါ”

သူရင်ထဲမှ တိုးတိတ်စွာပြောမိ၏။ တစ်ယောက်တည်း
အနာဂတ်အတွက် ကျေနပ်စွာပြုံးမိသည်။

“သားတို့အပေါ်မှာလည်း ဂရုစိုက်တဲ့ ဒက်ဒီ၊ ကြင်နာ
တတ်တဲ့ဒက်ဒီအဖြစ် နှိုင်း မြင်ရမှာပါကွယ်”

နွေးထွေးသော မေတ္တာများနှင့် သားနှစ်ယောက်အပေါ်
ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် သူ ဂရုစိုက်တော့မည်ဖြစ်၏။

နောက်နေ့မှာ နိုင်ငံခြားသွားခါနီး နှိုင်းထံ ဖုန်းဆက်လိုက်
သည်။

“နှိုင်း”

“ပြောပါ...ဦးဗညားတော်”

“အဟွန်း...ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် နာမည်တပ်ခေါ်နေ
ရတာလဲ နှိုင်း”

“အို...ဒါက...”

ရုတ်တရက် နှိုင်းဘက်မှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူ
တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်ကာ...

“ကိုယ်...အခု လေဆိပ်ရောက်နေပြီ နှိုင်း”

“ဟင်...ဘာအတွက်လဲ”

“အဟွန်း...ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားရမယ်
နှိုင်း၊ သိပ်တော့မကြာပါဘူး၊ အဲဒီကပြန်လာရင် နှိုင်းအတွက်
အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ကိုယ်ယူလာခဲ့မယ်”

“အို...မလိုပါဘူး၊ ဦးဗညားတော်သာ ကိုယ့်ဘာသာ
ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

ဇနီးတစ်ယောက်၏ဝတ္တရားဖြင့် နှိုင်း မှာနေရပေမယ့်

တကယ်တမ်း ရင်ထဲ နာကျင်သလိုပါပဲ။

• သည်လိုအခြေအနေမှာ သူ တကယ်တမ်း လာသင့်တာ
က နှိုင်းဆီကိုမဟုတ်လား။

ယခုတော့ နှိုင်းနှင့်သားတွေ ပြန်သွားတာတောင်မှ သူက
ခရီးထွက်ဦးမည်တဲ့။ ကံ...ဘယ်လောက်စိမ်းကားလဲ။

“ကိုယ့်အပေါ် ဂရုစိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
နှိုင်း”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ဦးဗညားတော်၊ ဒါက ဇနီး
တစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားပဲ”

“အဟွန်း...ဟုတ်ပြီလေ၊ ကိုယ်ကလည်း ခင်ပွန်း
တစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားအရ နှိုင်းဆီ ခရီးထွက်ကြောင်း ပြောတာ
ပါ၊ ဒါနဲ့ သားတို့ကော နေကောင်းရဲ့လား နှိုင်း”

“ကောင်းပါတယ်...သူတို့အဘိုးနဲ့အဘွား လက်ထဲမှာ
သိပ်ပျော်နေကြပါတယ် ဦးဗညားတော်”

တစ်နှစ်ကြာပြီးမှ ပြန်တွေ့ရသော ကလေးများအား အဘိုး
နှင့်အဘွားက ချစ်၍မဆုံးအောင်ပါ။

“ဒက်ဒီနဲ့မာမီတို့ကိုလည်း သတိရကြောင်း ပြောပေး

ပါ နှိုင်း၊ ကဲ...ကိုယ် လေယာဉ်ပေါ်တက်တော့မယ်..ဘိုင်”

“ဘိုင်”

ဖုန်းချပြီးနောက် နှိုင်း သက်ပြင်းလေးချလိုက်၏။ မာမီ အနားရောက်လာသည်။

“မောင်ဗညားတော်လား နှိုင်း”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ခုပဲ နိုင်ငံခြားကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားပြီ”

“ဪ”

ရုတ်တရက် မာမီလည်း ငေးငိုင်းသွားပြီးမှ ချက်ချင်း ပြုံးလိုက်ရင်း...

“သူ့ခမျာလည်း အလုပ်က တယ်များတာကိုး၊ ဒီလို အလုပ်ကြိုးစားတာဟာလည်း သမီးနဲ့ သားနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သမီးကပဲ အစစအရာရာ နားလည်ပေးပါ ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...မာမီ”

မာမီတို့အမြင်မှာတော့ တစ်နှစ်ကျော်မှပြန်တွေ့ရတဲ့ သူတို့ သမီးဟာ အရင်ကထက် ပိုလှလာပြီး အရည်အသွေးကောင်းလှ

သော စိန်များကြောင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်နှင့် တောက်ပနေသည် မဟုတ်လား။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း အထူးဂရုစိုက်မှုကြောင့် ဖြူမွှေးတုတ်ခဲကာ တစ်နေ့ကို သုံးစုံထက်မနည်း ကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားများ လဲနိုင်ခြင်းကပဲ အမြဲသစ်လွင်လှပ ချစ်စရာ ကောင်းနေ၏။

“အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သူမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ကို ကြည့်ရုံနဲ့သိသာတယ်၊ မယားနဲ့ ကလေးတွေ အရောင် တောက်တောက်ပပဖြစ်နေရင် ဒီယောက်ျား အရည်အချင်းရှိလို့ပဲ...”

ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မယားနဲ့ကလေးတွေ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဘဝနဲ့ အရောင်မှိန်ဖျော့နေရင် ဒါဟာ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ယောက်ျား ဖြစ်လို့ပဲကွယ်”

နှိုင်းနှင့်ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး မာမီက ထိုသို့ပြောခဲ့ သည်။

“ဦးဗညားတော်က မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို ပြည့်စုံအောင် ထက် ပိုအောင်ထားနိုင်ပါတယ် မာမီ၊ တစ်နေ့...တစ်နေ့ သူ့အာရုံ

ထဲမှာ အလုပ်ပဲရှိတယ်”

“ဒါ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အလုပ်မလုပ်တဲ့ ယောက်ျား
မျိုးနဲ့သာတွေ့ရင် မာမိသမီးနဲ့ မြေးတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့”

“အို...မာမိတို့သမက်က အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ
သူများထက်ကို လောဘကြီးပါတယ်နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ နှိုင်းပြော
တော့ မာမိပြုံး၏။ နှိုင်း ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ လူကြီးဖြစ်တဲ့
မာမိ မသိဘဲနေမလား။

ဒါပေမဲ့.....

“ဇနီးကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်ခင်ပွန်းအပေါ် နားလည်ပေး
တတ်ရတယ်ကွယ့်”

တည်ရှိပြီးသော အိမ်ထောင်ရေးအား ဆက်လက်တည်တဲ့
အောင် မာမိက ထိုသို့သာ ဆုံးမခဲ့လေ၏။

○ ○ ○

“နှိုင်း”

“ဟင်....ဇောင်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဇောင်းကိုတွေ့လိုက်ရတော့ နှိုင်း များစွာ
အံ့သြသွား၏။ ဇောင်းက နှိုင်းကို ဆွေးမြည့်ရီဝေစွာကြည့်သည်။

“နှိုင်း...နှိုင်း တစ်ယောက်တည်းလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇောင်း၊ ဇောင်းကော”

နှိုင်းအမေးကြောင့် ဇောင်း ခပ်မဲ့မဲပြုံး၏။ ဇောင်းအပြုံးကို
နှိုင်း မခံနိုင်သလိုပါပဲ။

“ကိုယ်ကတော့ ခုထိတစ်ယောက်တည်းပါ နှိုင်း”

“အို”

“ကိုယ်တို့ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောကြရအောင် နှိုင်း”

“အို...ဟင့်အင်း...နှိုင်း...နှိုင်းမှာ အချိန်မရှိလို့”

တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ရဖူးသော လူတစ်ယောက်မို့ ခုလို
ငြင်းလိုက်ရတာ စိတ်ထဲမကောင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ နှိုင်းသည် အရင်လို လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်
မဟုတ်တော့ပေ။

“ဒီလောက် အကြာကြီးနေမှ ကိုယ့်နှိုင်း ပြန်တွေ့ရတာ
ပါဗျာ၊ ကိုယ့်အတွက် အချိန်နည်းနည်းလောက်တော့ နှိုင်း ပေးသင့်
ပါတယ်”

တောင်းပန်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဇောင်းပြောလာတော့
နှိုင်း သက်ပြင်းကြိတ်ချမိရ၏။

“ကောင်းပြီလေ...နာရီဝက်လောက်တော့ နှိုင်းမှာအချိန်
ရပါတယ်”

“အဟွန်း...ကိုယ့်အတွက်က အဲဒီလောက်အချိန်လေး
လည်း တန်ဖိုးရှိပါတယ် နှိုင်း”

ဤသို့ဖြင့် နှိုင်းတို့နှစ်ယောက် မန္တလေးတောင်ခြေသို့
ရောက်ခဲ့သည်။ ခရေပင်များအုပ်ဆိုင်းနေသော လမ်းလေးမှာ
အတူလျှောက်မိ၏။

ကျပြန်နေသော ခရေပင်လေးတွေ...

“ဒီနေရာတွေကို နှိုင်း မှတ်မိပါတယ်နော်”

“အို...ဇောင်းရယ်”

အရင်ချစ်ခဲ့စဉ်က နှိုင်းနှင့်ဇောင်းတို့၏ ခြေရာများဖြစ်ခဲ့
သည့်နေရာတွေ...နှိုင်းအတွက် ခရေပန်းလေးတွေကို ဇောင်း
ကိုယ်တိုင် သီကုံးပေးခဲ့၏။ ယခုတော့ အလွမ်းခြေရာဖြစ်နေပြီ။

“အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ရက်ရက်
စက်စက် စွန့်ထားခဲ့ရတာလဲ နှိုင်း၊ နှိုင်းရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ကိုယ့်ရင်ကို
ဘယ်လောက်ထိခိုက်နာကျင်စေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်”

ဇောင်းက နှိုင်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင် မေးလာသည်။
ဇောင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ပြည့်နေသလိုပါပဲ။

နှိုင်း မျက်လွှာချလိုက်မိ၏။ ဦးဗညားတော်ကို လက်ထပ်
ခဲ့စဉ်က ဇောင်းအား တစ်ချက်မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပါ။ ကလေးတွေ
အတွက်သာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ခဲ့၏။

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြောပါဦး နှိုင်း”

တိတ်ဆိတ်နေရာမှ နှိုင်း မျက်တောင်ကော့များ ဖြည်းညင်း
စွာ ပင့်ကြည့်လာသည်။

“နှိုင်းရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ဇောင်းအပေါ်မှာ နာကျင်စေတယ် ဆိုရင် နှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းအတွက် ဇောင်းကို ထားခဲ့စေတဲ့ကိစ္စမှာ ခုချိန်ထိမမှားခဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ...နှိုင်း၊ ဦးဗညားတော်ဆိုတဲ့လူက သိပ်ကို ချမ်းသာလို့လားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် နှိုင်း မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွား ၏။

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ဇောင်း၊ သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့ တာ ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့်လို့ ဇောင်း ထင်နေသလားဟင်”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်နဲ့ မင်း ကိုယ့်ကို ထားခဲ့တာလဲ နှိုင်း”

ဇောင်းက နှိုင်း၏လုံးဝန်းကျစ်လျစ်သော ပခုံးလေး နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ခါ၍ မေးလိုက်သည်။ နှိုင်းက ဇောင်းလက်များ ကို ဖယ်ချမိ၏။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဇောင်း၊ ခွဲခွာကြရတဲ့အချိန်မှာ ဇောင်း တစ်ယောက်တည်း ခံစားခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ...ဒါဖြင့် နှိုင်းလည်း ခံစားခဲ့တယ်ပေါ့၊

အဟွန်း...ဦးဗညားတော် ရင်ခွင်ထဲကနေပြီး နှိုင်းရဲ့ခံစားချက်ကို ကိုယ် လုံးဝနားမလည်ဘူး”

နှိုင်း ဖျတ်ခနဲ ဇောင်းကိုကြည့်လိုက်၏။ ဇောင်း ထင်နေ တာက ဦးဗညားတော်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့၍ နှိုင်း သိပ်ပျော်နေတယ် ဟု....

ရုတ်တရက် နှိုင်း၏လှုပ်သော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ နှိုင်းအပေါ် ဇောင်း ထင်ချင်သလိုထင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းရင်ထဲက နာကျင်မှုဟာ ခုချိန်ထိပါပဲ”

“မင်း...မင်း မပျော်ဘူးလား နှိုင်း”

“အဟင်း...နှိုင်းအတွက် အပျော်ဆိုတာဘာလဲလို့ အတော်စဉ်းစားရမယ့်အဖြစ်ပါ ဇောင်း”

“ဟင်”

ယခုမှ လှုပ်သော နှိုင်း၏ မျက်နှာတွင် နာကျင်ရိပ်တို့ကို ဇောင်း တွေ့ရသည်။

“အခု နှိုင်းပြန်လာတာက...”

“မာမိတို့ဆီမှာ နှိုင်း အနားယူမလို့ပါ ဇောင်း”

ဇောင်း သက်ပြင်းချသည်။ နှိုင်းကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်၏။

“မင်း သိပ်ပင်ပန်းခဲ့လား နှိုင်း”

“လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာက ပိုပါတယ် ဇောင်း”

“ဒါကြောင့် မင်းရဲ့မျက်နှာလေး မကောင်းတာကိုး၊ ခုချိန်ကစပြီး မင်းပျော်ပျော်နေပါ နှိုင်း၊ ကိုယ်နဲ့တွေ့ပြီပဲ”

တောက်ပသောမျက်ဝန်းများဖြင့် နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ဇောင်း ပြောသည်။ သည်လိုအကြည့်မျိုးကို တစ်ချိန်က နှိုင်း ရင်ခုန်ခဲ့ဖူး တာ သတိရမိ၏။

“နှိုင်း ပြန်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နှိုင်း၊ ကိုယ်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်လေး ခဏ နေပါဦးလားကွယ်”

ဇောင်းတားတော့ နှိုင်းခြေလှမ်း တန်သွားသည်။ မှန်တာ ပြောရလျှင် ဒီလိုအချိန် နှိုင်းရင်ထဲ သိပ်ကိုအထီးကျန်ဆန်နေပါ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဇောင်းနှင့်ပြန်တွေ့ရတာကို နှိုင်းရင်ထဲ ဝမ်းသာသလိုလို...ဝမ်းနည်းသလိုလိုပါပဲ။

“ဇောင်းက နှိုင်းကို စိတ်နာနေတာမဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“အင်း...မှန်တာပြောရရင် ကိုယ့်အပေါ် အစိမ်းဖြတ် သွားတဲ့ နှိုင်းကို အစက နာကျင်မိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ ကြာလာတော့ နှိုင်းအပေါ် နာကျင်မှုတွေပျောက်ပြီး သတိရ တမ်းတစိတ်တွေပဲ ဖြစ်မိတယ်လေ”

“ဇောင်းရယ်”

နှိုင်းအပေါ်ချစ်သော ဇောင်းကို ထားခဲ့၍ ဝဋ်လည်တယ်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ၊ ဦးဗညားတော်သည် နှိုင်းအပေါ် လုံးဝ မကြင်နာခဲ့ပေ။

“ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ နှိုင်းကို ပြန်တွေ့ရတော့ ကိုယ့်ရင် ထဲ ဘယ်လောက်ထိတောင် ဝမ်းသာသွားလဲဆိုတာ နှိုင်း သိရဲ့ လား”

“နှိုင်းကတော့ ဇောင်းကိုတွေ့ရတာ အားနာတယ်ကွယ်”

နှိုင်းကြောင့် ဇောင်း ခံစားခဲ့တာသိ၍ စိတ်ရင်းမှန်ပင် ပြောခြင်းပါ။ ဇောင်းပြီး၍ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်အပေါ် နှိုင်း ထပ်ပြီးမစိမ်းကား ပါနဲ့လားဟင်”

“ဒါပေမဲ့ ဇောင်းရယ်....”

“ကိုယ်သိပါတယ် နှိုင်း၊ ကိုယ်တို့ပြန်ဆိုတာ ကံကြောင့်
မဟုတ်လားဟင်”

သည်လိုပြောရမည့်အဖြစ် ထင်၏။ နှိုင်းစိတ်ထဲ ဇောင်း
ကိုပြန်တွေ့ဖို့ မျှော်လင့်မထားပါ။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော် နှိုင်း”

“ဟို...နှိုင်း လာဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ဇောင်း”

ဇောင်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ပြီးမှ ပြုံးသည်။ နှိုင်းကို
ညှို့ငင်စွာကြည့်လျက်...

“နှိုင်းကို ကိုယ်စောင့်နေမှာပါ”

“နှိုင်း မလာဖြစ်ရင်ကော”

“ကိုယ်ကတော့ နှိုင်း မလာမချင်း စောင့်နေမယ်၊ ကိုယ်
သိတယ်...နှိုင်း ကိုယ့်အပေါ် ရက်စက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

စကားတတ်သော ဇောင်းကြောင့် နှိုင်း မျက်စောင်းလေး
ထိုးလိုက်၏။ ဇောင်း ပြုံးသည်။

“ကဲ...နှိုင်း ပြန်တော့မယ်”

“အိုကေ...ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အို...နေပါစေ၊ နှိုင်းဘာသာ ပြန်ပါ့မယ် ဇောင်း”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့နှိုင်းကို ကိုယ် စိတ်မချ
ပါဘူး”

ဇောင်းက နှိုင်း၏အိမ်နားထိ ဇွတ်လိုက်ပို့ပေးသည်။ နှိုင်း
ပြန်ရောက်တော့ ကလေးတွေ အိပ်နေပြီ။

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ နှိုင်း”

“ဟို...သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့နေလို့ပါ မာမီ”

“အင်း...မာမီ ထင်သားပဲ၊ မြေးလေးတွေတော့ ခုလေး
တင် အိပ်ပျော်သွားတယ် ‘သမီး’”

အိပ်ပျော်နေသော ကလေးတွေကို နှိုင်း ခပ်ဖွဖွလေး
နမ်းလိုက်၏။ သူတို့မျက်နှာလေးတွေက နှိုင်းရင်ကို အေးမြစေတာ
ငြင်းမရပေ။

“ဦးဗညားတော် ဖုန်းဆက်သေးလား မာမီ”

“မဆက်ဘူး နှိုင်း၊ အလုပ်များနေလို့ မဆက်ဖြစ်တာ
ထင်တယ်ကွယ့်”

“နှိုင်း အနားယူတော့မယ် မာမီ”

ဦးဗညားတော်နေရာမှာ ဇောင်းသာဆိုလျှင် နှိုင်းကို ဒီလို

ပစ်ထားပါမည်လား။

အို...နှိုင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေးရတာပါလိမ့်။

○ ○ ○

ဇောင်းကို ပြန်တွေ့ချိန်မှာ နှိုင်းစိတ်တွေ ပေါ့ပါးမိတာ အမှန်။ ဦးဗညားတော်နှင့်တုန်းက စိတ်ထဲ မွန်းကြပ်သလိုရှိသမျှ ခုတော့ ဘာကြောင့်လန်းဆန်းနေပါလိမ့်။

မနက်ကျတော့ ဇောင်း ချိန်းထားသော နေရာသို့သွားဖို့ နှိုင်း အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစား၏။

အို...ငါ သွားတွေမှာ ရိုးရိုးသားသားပဲ၊ ဘာကိုစိုးရိမ် စရာရှိလဲ။ နောက်တစ်ခုက ဇောင်းကို နှိုင်းကသာ စတင်ထား သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုအချိန်မှာ ဇောင်းကို မတင်းမာသင့်ဘူးဟု နှိုင်း ယူဆလျက်...

“မာမိ...သူငယ်ချင်းနဲ့ချိန်းထားလို့ နှိုင်း အပြင်သွား လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး...နောက်တော့မကျစေနဲ့ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့...မာမီ”

ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် နှိုင်း လှပစွာထွက်ခဲ့၏။ ဇောင်း

က ကြိုရောက်လျက် နှိုင်းကို စောင့်နေသည်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား ဇောင်း”

“မနက်မိုးလင်းကတည်းကပဲ နှိုင်း”

“ကြည့်စမ်း...အစောကြီးပါလားဟင်၊ နှိုင်းသာ ရောက်
မလာရင် ခက်မယ်”

ဝီရိယကောင်းလွန်းသော ဇောင်းကို မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

ဇောင်း ပြုံးကာ....

“နှိုင်း ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်က သေချာသိနေ
တယ်လေ”

“ဟင်း...တော်ပါ၊ ဒီက သနားလို့...”

“အဟွန်း...ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှိုင်း ရောက်လာတာ
ကိုယ်ဝမ်းသာတယ်”

နှိုင်း သက်ပြင်းလေးချလိုက်၏။ တကယ်တော့ ဇောင်း
ကို သနား၍သာ ရောက်အောင်လာခြင်းပါ။

“နှိုင်း အကြာကြီးနေလို့မဖြစ်ဘူး ဇောင်း”

“ဘာလဲ...ဦးဗညားတော် ရှိနေလို့လား နှိုင်း”

“ဟင့်အင်း...သူ ခရီးထွက်နေတယ်”

“ဒါနဲ့များ နှိုင်းရယ်၊ ခရီးထွက်နေတဲ့ ဦးဗညားတော်ကို
နှိုင်း လွမ်းနေမှာပေါ့နော်”

ဇောင်းအမေးကြောင့် နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ခနဲဖြစ်သွား
ရသည်။

ဦးဗညားတော်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ဆီက ဘာ
ကြင်နာမှုမှမရခဲ့တာပဲ။

တိတ်ဆိတ်နေသော နှိုင်းကို ဇောင်း အကဲခတ်၏။

“ပြောပါဦး နှိုင်း၊ ဦးဗညားတော်နဲ့နေရတာ နှိုင်း ပျော်
လားဟင်”

“ဇောင်းက ဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

နှိုင်း ပြန်မေးတော့ ဇောင်း ပခုံးတွန့်သည်။

“ကိုယ့်အထင်တော့ နှိုင်း မပျော်ဘူးလို့ဘဲ၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ နှိုင်းမျက်နှာမှာ အပျော်ရိပ်ကို ရှာမတွေ့ဘူးလေ”

“ဟင်း...ဟုတ်ပါတယ် ဇောင်း၊ တကယ်တော့
ဦးဗညားတော်ကို နှိုင်း လက်ထပ်ခဲ့ရတာ မာမီတို့တိုက်တွန်းလို့

ပါ”

“ဒါ...ဒါဆို နှိုင်းရဲ့ဆန္ဒ မပါခဲ့ဘူးပေါ့နော်”

မျှော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းများဖြင့် ဇောင်း မေး၏။ နှိုင်း
ခေါင်းလေးခါယမ်းသည်။

“ဘယ်လိုပါနိုင်မှာလဲ ဇောင်း၊ နှိုင်းမှာ ဇောင်းရှိနေခဲ့
တာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်က နှိုင်း မငြင်းဆန်နိုင်
အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“အခု ဦးဗညားတော်နဲ့ နှိုင်း အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“ဟင့်အင်း...တကယ်တော့ သူကလည်း နှိုင်းကို
လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ မမပဲရှိတယ်လေ၊ အဟင်း...
တကယ်တော့ ဒါလည်း သူ့အလွန်မဟုတ်ပါဘူး၊ မမက သူချစ်ရ
တဲ့ မိန်းမပဲ”

သည်စကားကိုပြောစဉ် နှိုင်း၏အပြုံးက မချိသလိုပါပဲ။
ဇောင်း ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ နှိုင်း၊ လက်ရှိမှာ နှိုင်းက
ဦးဗညားတော်ရဲ့ ဇနီးပဲလေ”

“အဲဒါက ရုပ်ပြပါ ဇောင်း၊ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ နှိုင်းမှ

မရှိတာ”

“ဒါဆို နှိုင်း ဘာအတွက် သူ့ဆက်နေမလဲဟင်၊ ဒီမှာ
နှိုင်း...ကိုယ်လေ မင်းကို ဘယ်လောက်တမ်းတခဲ့ရသလဲ သိလား၊
ကိုယ့်ရင်ခွင်ကို မင်းပြန်လာပါ နှိုင်း”

ရဲဝံ့စွာပင် ဇောင်းက နှိုင်းကို ခေါ်လေပြီ။ မျက်ရည်ရစ်ဝဲ
စွာဖြင့် နှိုင်း ကြည့်မိတာက ဇောင်း။

“နှိုင်းကို...နှိုင်းကို ချစ်နိုင်သေးလို့လား ဇောင်းရယ်”

“ဘာကြောင့်မချစ်နိုင်ရမှာလဲ နှိုင်း၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ နှိုင်း
တစ်ယောက်ပဲရှိခဲ့တာ”

“ဇောင်းရယ်”

နှိုင်းအပေါ် အချစ်မပြောင်းသည့် ဇောင်းအတွက် မျက်ရည်
ကျမိရ၏။

ဇောင်းက နှိုင်းပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ဦးဗညားတော်ကို ထားခဲ့ပါ နှိုင်း”

“ဟင်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နှိုင်းအတွက် ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့
ရက်တွေ များနေပြီ နှိုင်း”

“အဟင့်...ဟင့်...ဇောင်းရယ်”

လက်ထပ်ခဲ့သော ခင်ပွန်းက မကြင်နာဘဲ အချစ်ဟောင်း
က နှိုင်းကို ကြင်နာနေတာမို့ ဝမ်းနည်းရ၏။

“ခုချိန်ကစပြီး နှိုင်းရဲ့မျက်ရည်တွေ မကျပါနဲ့တော့ကွယ်၊
နှိုင်းအနားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲ”

ပြောရင်း ဇောင်းက နှိုင်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ဆွဲအယူ...

“အို...ဟင့်အင်း...ဒီ...ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဇောင်း”

“ဟင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်ထိ နှိုင်းဟာ ဦးဗညားတော်ရဲ့ ဇနီး
တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့သစ္စာကို စောင့်
ထိန်းရမယ်မဟုတ်လား ဇောင်း”

ဇောင်း သက်ပြင်းချ၏။ နှိုင်းကို နားမလည်သလိုကြည့်
သည်။

“အဆင်မပြေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို နှိုင်း ဘယ်
လောက်ထိ သည်းခံနိုင်မှာလဲဟင်၊ နှိုင်းကို တမ်းတနေတဲ့ ကိုယ့်
ကိုကော နှိုင်း မသနားဘူးလားကွာ”

“နှိုင်းကိုမေ့ပြီး ဇောင်း လက်ထပ်လိုက်ပါ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် နှိုင်း၊ အချစ်ဆိုတာကို မင်းက
ဘယ်လိုထင်နေလဲဟင် နှိုင်း၊ ဦးဗညားတော်က လှိုင်းကို ဘာ
ကြောင့်မမေ့နိုင်တာလဲဆိုတာ မင်းသိလား နှိုင်း၊ အဲဒါ အချစ်
ကြောင့်ပဲ”

“အို”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်လည်း အချစ်ကြောင့် နှိုင်းကို
မမေ့နိုင်ခဲ့တာလေ”

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ဇောင်းပြောတာ မှန်နေ၏။
ဦးဗညားတော်ရင်ထဲ မမကိုချစ်နေ၍ကြောင့်သာ နှိုင်းအပေါ် ဂရု
မစိုက်နိုင်ခဲ့။

ဇောင်းကလည်း နှိုင်းကိုချစ်နေလိုတဲ့။ မျက်တောင်ကော
ကြီးများ ပုတ်ခတ်လျက် မျက်ရည်များကို သိမ်းလိုက်၏။

“နှိုင်းကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ ဇောင်း”

“စဉ်းစားပါ နှိုင်း၊ ဒီကြားဝ ကိုယ်နဲ့နှိုင်း တွေ့ခွင့်
ရမယ်မဟုတ်လားဟင်”

“စဉ်းစားပြီးမှတွေ့ကြတာ ပိုကောင်းမယ် ဇောင်းရယ်”

ဇောင်း ခေါင်းခါယမ်း၏။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ဆုံစည်းတဲ့ နှိုင်းကို တစ်ခဏလေးမှ မခွဲချင်တော့ပါ။

“ကိုယ်ကတော့ နှိုင်းကို နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူး ဇောင်း၊ သူများတွေအမြင်မှာ နှိုင်းကို ဘာ ပြောကြမလဲဟင်”

“ဒါဆို နှိုင်း စဉ်းစားဖို့ ဘယ်လောက်အချိန်ယူမှာလဲ၊ ကိုယ် ကြာကြာမစောင့်နိုင်ဘူး”

တစ်ဖက်မှ ဇောင်း၏မိဘတွေက သူတို့သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ ပြောနေကြပြီ။ ဒါကို နှိုင်းအား အသိမပေးတော့။ အဓိက နှိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်သာ အရေး ကြီး၏။

“တစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ပေးပါ ဇောင်း”

“ကိုယ့်အတွက် အဖြေက....”

“အကောင်း၊ ဖြစ်အောင် နှိုင်း စဉ်းစားပါ့မယ်ကွယ်”

“ကောင်းပြီဇေ နှိုင်း၊ ကိုယ် နှိုင်းကိုယုံကြည်တယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း ကိုယ် နှိုင်းကို သတိရတဲ့စိတ်နဲ့ စောင့်နေပါ့မယ်”

“ဒါဆို နှိုင်း ပြန်တော့မယ်”

ဇောင်းကို လိုက်မပို့ခိုင်းတော့ဘဲ နှိုင်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့သည်။ အတွေးများစွာဖြင့် နှိုင်း ခေါင်းထဲမှာ ဦးဗညားတော် နှင့် ဇောင်းက လွန်ဆွဲနေ၏။

◊ ◊ ◊

တစ်ပတ်ဆိုသော ရက်တွေအတွင်းမှာ ဇောင်းနှင့်ပတ်သက်
၍ နှိုင်း သေသေချာချာ စဉ်းစား၏။ လက်ထပ်သွားသော နှိုင်းကို
စိတ်မနာဘဲ ပြန်လာဖို့ပြောတဲ့ ဇောင်း....

ဦးဗညားတော်ကတော့ အနားမှာရှိသော နှိုင်းကို တစ်ချက်
လေး ဂရုမစိုက်ခဲ့။ နှိုင်းဘက်မှ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေမယ့်
အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဒီပုံစံအတိုင်း ဆက်သွားရင် နှိုင်းလည်း မမလိုပဲ
သူ့ကိုစောင့်မျှော်ရင်း အချိန်ကုန်သွားနိုင်တယ်...”

နှိုင်းရှိနေတဲ့အတွက်လည်း ဦးဗညားတော် စိတ်ထဲ
ကျဉ်းကြပ်နေမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါ ဘာကြောင့် သူ့အနားမှာ ဇွတ်
တွယ်ကပ်နေမလဲ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဇောင်းကိုပဲ...”

နှိုင်း ခံစားခဲ့ရတာတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအဖြေက ဇောင်းဘက်မှာသာ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ သမီး၊ ဒီမှာ မြေးလေးတွေ
နိုးပြီ”

“မာ...မိ”

“အို...သားတို့”

တစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သော အမြွှာနှစ်ယောက်က နှိုင်းကို
ကောင်းကောင်းသိနေ၏။

“မာမိ” ဟူသော ခေါ်သံလေးတွေကြောင့် ရင်ထဲကြည်နူး
ရတာအမှန်။ သူတို့လေးတွေလည်း မကြာခင် နှစ်နှစ်ပြည့်တော့
မည်။

“နှိုင်းသွားတဲ့အခါ ဒီကလေးတွေနဲ့ ဦးဗညားတော်...
အို...သူတို့လည်း ကြီးနေကြပြီ၊ ဦးဗညားတော် လိုအပ်တာက
လည်း သူတို့ကိုပါပဲ”

သံယောဇဉ်ကြီးများကို ဇွတ်အတင်းဖြတ်ဖို့ နှိုင်း ကြိုးစား
ရမည်။

“မြေးလေးတွေက သိပ်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာ သမီးရဲ့၊
ဘာလေးပဲသင်သင် တစ်ခဏနဲ့ တတ်တယ်”

“အဟင်း...ကောင်းပါတယ် မာမိ၊ မာမိက သားတို့ကို ကောင်းကောင်းပြုစုတာကိုး”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ သမီးက အနီးကပ်ပြုစုခဲ့လို့သာ မာမိ မြေးလေးတွေ ကျန်းမာကြတာ၊ မောင်ဗညားတော်သာသိရင် ဝမ်းသာမှာ”

မာမိနှုတ်ဖျားမှ ‘ဗညားတော်’ ဆိုသော နာမည်ပါလာ တော့ နှိုင်း သက်ပြင်းကြိတ်ချ၏။

“ကလေးတွေကို မာမိပဲ ကြည့်ထားပေးပါဦး၊ သမီး အပြင်သွားစရာလေးရှိလို့...”

“အင်း...သမီးလည်း အိမ်ထဲမှာနေတာ ကြာပြီပဲ၊ သွား ပါကွယ်၊ မာမိ ကြည့်ထားပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မာမိ”

နှိုင်းက သားများကို တစ်ချက်စီနမ်းပြီး ထွက်ခဲ့၏။ ရေချိုးပြီးတာနှင့် အဝတ်အစားလဲ၊ အလှပြင်ပြီး ထွက်ခဲ့၏။

ဇောင်းဆီကိုလေ....

“နှိုင်း”

“ဇောင်း”

ချိန်းထားသောနေရာမှာ ဇောင်းက အသင့်စောင့်နေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ နှိုင်း၊ ကိုယ့်အတွက် လက်ဆောင်ကောင်း ပါတယ်မဟုတ်လား”

လှပသော နှိုင်း၏မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဇောင်း မေး သည်။

“အဟင်း...မပါဘူးဆိုရင်ကော ဇောင်း”

“ဒါဆို ဇောင်း အသည်းကွဲတာပေါ့ နှိုင်းရယ်”

“တော်ပါ...ဒီပုံစံလား ‘အသည်းကွဲမှာ’”

“ဟောဗျာ...တကယ်ပြောတာ နှိုင်း”

မှန်တာပြောရလျှင် ဇောင်းနှင့်တွေ့သည့်အချိန် နှိုင်း စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသလိုပါပဲ။

“ကဲ...ပြောပါဦး နှိုင်း၊ ကိုယ့်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်က”

“ဇောင်းကို သေချာစဉ်းစားစေချင်တယ်ကွယ်၊ နှိုင်းဟာ အရင်တုန်းကလို အဗျိုစင်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တမ်း ဇောင်းဘက်က လက်ခံနိုင်ရဲ့လားဆိုတာ”

လေးနက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ရင်း နှိုင်းပြော တော့....

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နှိုင်း၊ ဒါ ဇောင်းအချစ်ကို
အထင်သေးတာပဲ...”

နှိုင်း ဒီလောက်တောင်မယုံရင် အခုချက်ချင်း လက်ထပ်
ကြမလား”

“အို...ဇောင်း”

စိတ်မြန်စွာဖြင့် ဇောင်းက နှိုင်း၏လက်ကို ဆွဲ၍ခေါ်သည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ နှိုင်းဘက်က သတ္တိမရှိတာပါ
ဗျာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဇောင်း၊ ခုထက်ထိ ဦးဗညားတော်
နဲ့မှ နှိုင်းက ပြတ်သေးတာမဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လို့
မဖြစ်ဘူးလေ”

နှိုင်းပြောတာမှန်သည်မို့ ဇောင်း သက်ပြင်းချ၏။ တကယ်
တော့ နောက်တစ်ကြိမ် ခွဲဖို့ဆိုတာ ဇောင်းအတွက် ကြောက်နေ
သလိုပါပဲ။

“သူ...ဘယ်တော့လာမှာလဲ နှိုင်း”

“မသိသေးဘူး ဇောင်း”

“ဒါဆို သူပြန်လာတာနဲ့ နှိုင်း ညှိလိုက်လေ၊ ပြီးရင်

ကိုယ်ဆီဖုန်းဆက်၊ ကိုယ် ချက်ချင်းလာခေါ်မယ် နှိုင်း”

“ဇောင်းက တစ်ယောက်တည်းပြောပြီး အစီအစဉ်ချနေ၏။

“နှိုင်းဘက်က ရပြီထားဦး၊ ဇောင်းမိဘတွေကကော နှိုင်းနဲ့
သဘောတူမှာတဲ့လားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် ဇောင်း တိတ်သွား၏။ သေချာတယ်..
ဇောင်းဘက်မှာ ပြဿနာရှိနေပြီ။

“နှိုင်း မေးတာ ဖြေပါဦး ဇောင်း”

“ဒီမှာ နှိုင်း...ဘယ်သူတွေ ကန့်ကွက်ပါစေ၊ အဓိက
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပါ”

“ဘာလဲဟင်...ဇောင်းမိဘတွေက နှိုင်းနဲ့သဘောမတူ
နိုင်တာကို ဇောင်း သိနေလား”

ထိုအမေးကြောင့် ဇောင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ နှိုင်း
အကြည့်တို့က ဇောင်း၏မျက်နှာပေါ်မှ မလွှဲပေ။

“ဖြေပါ ဇောင်း”

“အဲဒီအဖြေကို သိရအောင် ကိုယ့်မိဘတွေဆီ သွားမှ
ဖြစ်မယ် နှိုင်း၊ ကိုယ်တို့ အတူသွားကြရအောင်”

“အို...ဟင်အင်း...နှိုင်းဘက်က ဘာမှမသေချာဘဲနဲ့

ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး ဇောင်း၊ ဒီလိုပဲ ဇောင်းဘက်ကလည်း
သေချာစေချင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ နှိုင်း ဘာအတွက်နဲ့မှ မမှားယွင်း
ချင်ဘူး ဇောင်း”

သည်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ခြင်းမှားယွင်းလျှင် နှိုင်း၏ ဘဝ
ပို၍နာကျင်မည်ဟု သိနေ၏။

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သေချာပါတယ် နှိုင်း”

“အဟင်း...လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ ဇောင်း တစ်ယောက်
တည်း သေချာရုံနဲ့ မပြီးပါဘူး ဇောင်း”

မဲ့ပြီးလေးဖြင့် နှိုင်းဆိုတော့ ဇောင်း ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

“ကိုယ်ကတော့ အချစ်မှာ ကာယကံရှင်ထက်ပိုပြီး
အရေးကြီးတာ မရှိဘူးထင်တာပဲ နှိုင်း၊ ခုဆို မင်းကိုယ်တိုင်
ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မိဘတွေ ရွေးချယ်ပေးတဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဟာ
အဆင်ပြေလို့လားဟင် နှိုင်း”

“ဟုတ်တယ်...ဦးဗညားတော်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ကျွန်မ
အတွက် အဆင်မပြေပေမယ့် အားလုံးအတွက် အဆင်ပြေတယ်၊
အဲဒီအတွက် ဖြေသာသေးတယ် ဇောင်း၊ ကဲ...ဇောင်းနဲ့ နှိုင်း
လက်ထပ်ပြီးရင်ကော အဓိကဖြစ်တဲ့ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်

အတွက်လည်း အဆင်မပြေ၊ ဆက်နွယ်နေတဲ့ လူတွေအတွက်လည်း
အဆင်မပြေ၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲဟင်”

ဇောင်းမိဘတွေဘက်မှ နှိုင်းကို သဘောမတူမှာ သေချာ
နေသလိုပါပဲ။

ဒါကလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိ။ နှိုင်းသည် လက်ထပ်
ပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ ကွာရှင်းပြီးတယ်ဆိုတာတောင်
တစ်ခုလပ်ဟူသောဘွဲ့ကို ဘယ်သူမှ မက်မောမှာမဟုတ်ပေ။

“ကာယကံရှင်တွေအတွက် ဘာကြောင့် အဆင်မပြေ
မှာလဲ နှိုင်း၊ ကိုယ်တို့က ချစ်နေကြတာပဲ၊ အချစ်ရှိရင် အားလုံး
ပြီးပြည့်စုံတယ် နှိုင်း”

“ဪ...ဒါဆို ကောင်းပြီလေ၊ သူပြန်လာတာနဲ့ ကျွန်မ
ကွာရှင်းခွင့်တောင်းမယ်၊ ဒါဆို ဇောင်း ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ကျေနပ်ဖို့ထက် နှိုင်း စိတ်ချမ်းသာဖို့လည်း
အဓိကမဟုတ်လား၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့နေရင် နှိုင်း စိတ်ချမ်းသာ
မယ်လေ”

ဇောင်းနှင့် နှိုင်းတို့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံသည်။ နှိုင်းဘဝမှာ
ချစ်တဲ့သူနဲ့ တစ်ခါလောက် အတူနေကြည့်ချင်စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်

လာသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

သည်တောမှ စောင်း မျက်နှာပြုံးသွားလျက် နှိုင်း၏
လက်ဖျားလေးများကို တယုတယ ဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“နှိုင်း”

“ဟင်...ဦးဗညားတော်”

အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် အပြုံးတို့ဖြင့် ကြိုနေသော
ဦးဗညားတော်ကို တွေ့လိုက်ရခိုက် နှိုင်း အံ့အားသင့်သွားရ၏။

“ကိုယ် ကြိုဖုန်းမဆက်ဘဲ ရုတ်တရက်ရောက်လာလို့
နှိုင်း အံ့ဩနေသလားဟင်”

နှိုင်းထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာရင်း သူမေးသည်။

နှိုင်း ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ...

“ရှင်...ရှင်ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ ဦးဗညား
တော်”

“ရှု...ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ နှိုင်း၊
တော်ကြာ မာမိတို့ကြားသွားလို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေ

ဘူး ထင်နေပါ့မယ်”

နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်၍ သူ တားဆီးရင်းပြောသည်။ နှိုင်းအဖို့ သူ့အပြုအမူတွေက အံ့သြစရာ။

“တကယ်လည်း ရှင်နဲ့ကျွန်မက....”

“ဟော...သမီး ပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ သမီးထွက်သွားပြီး မကြာဘူး မောင်ဗညားတော် ရောက်လာတာပဲကွယ့်၊ ရောက်တာနဲ့ သမီးကိုမေးလို့ အပြင်သွားတယ်ပြောတော့ သူ လိုက်ကြိုဦးမတဲ့လေ”

ဖျော်ရည်များကို မာမီက ကိုယ်တိုင်ယူလာလျက် ဦးဗညားတော် ရောက်လာခြင်းအတွက် ကျေနပ်ပြီးတို့ဖြင့် နှိုင်းကို ပြောပြနေ၏။

“ကိုယ်က နှိုင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စိတ်ပူလို့လေ၊ ပြောပါဦး...နှိုင်းက ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ”

ကြင်နာသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကာ သူမေးတော့ နှိုင်း မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက်....

“ဟို...ဟို...သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားတွေ့တာပါ ကို”

မာမီရှေ့မှာမို့ နှိုင်း ဟန်ဆောင်လိုက်ရ၏။ သူပြုံးကာ...

“အဟွန်း...ကိုယ်လည်းထင်ပါတယ်၊ နှိုင်းလည်း ဒီကိုရောက်တုန်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ...၊ ကိုယ်ရောက်တော့ သားတို့အိပ်နေပြီလေ၊ အဟွန်း...ကိုယ်နဲ့ခဏလေး ခွဲခွာခဲ့တဲ့အတွင်းမှာ သားတို့က ပိုထွားလာတယ် နှိုင်း”

“အမယ်လေး...ထွားရုံတင်မကဘူး၊ စကားတွေပါတတ်လာတယ် မောင်ဗညားတော်ရေ၊ မာမီ...ဒက်ဒီ ဆိုတာတော့ အပိုင်ခေါ်တတ်နေပြီကွယ့်”

မြေးများ၏ ချစ်စရာကောင်းပုံကို မာမီဂုဏ်ယူစွာပြောပြနေသမျှ သူ အပြုံးဖြင့် ကျေနပ်စွာနားထောင်သည်။

“သားတို့အတွက် မာမီနဲ့ နှိုင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ခြောက်...မာမီတို့အတွက် လက်ဆောင်တော့ပေးပြီးပြီ၊ နှိုင်းအတွက် ကိုယ်ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မာမီတို့အတွက် မောင်ဗညားတော်ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ မနည်းဘူး၊ ကလေးတွေအတွက် ကောပဲ၊ ကဲ...သမီးတို့ အေးအေးဆေးဆေး လက်ဆောင်တွေ ကြည့်ကြ၊ မြေးလေးတွေ အိပ်နေတုန်း မာမီ ညနေစာအတွက် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

မာမိထွက်သွားတော့ နှိုင်းနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“လာလေ...နှိုင်း၊ လက်ဆောင်တွေက နှိုင်း အခန်းထဲမှာ”

“နှိုင်း နောက်မှပဲ ကြည့်မယ်၊ မာမိကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်”

စောင်းနှင့်တွေ့လာခဲ့တာမို့ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ဝန်လေးနေ၏။

သူက နှိုင်းလက်ကိုဆွဲကာ....

“လာစမ်းပါ နှိုင်းရယ်၊ ကိုယ် နှိုင်းကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ဟို....နှိုင်း”

“ကျွတ်...အခန်းထဲရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ နှိုင်း”

ပြောရင်း နှိုင်းလက်ကိုဆွဲ၍ သူ အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့၏။ သည်တစ်ခေါက် သူပုံစံက နှိုင်းစိတ်ထဲ ထူးခြားနေသလိုပါပဲ။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ နှိုင်းအတွက် ကိုယ့်ရဲ့လက်ဆောင်တွေ”

“အို...အများကြီးပဲ”

လှပကောင်းမွန်စွာ နိုင်ငံခြားမှယူလာသော လက်ဆောင်များကိုတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိ၏။

“အဟင်း...တကယ်တော့ ကိုယ်က နှိုင်းကို ဒီထက်မက ပေးချင်တာပါ၊ ဒါက နှိုင်းအတွက် ကိုယ့်ရဲ့အထူးလက်ဆောင်”

“ဟင်”

အနက်ရောင် ကတ္တီပါဘူးလေးထဲမှာ အရည်အသွေးကောင်းလှသော ပတ္တမြားကို စိန်များ ဝန်းရံထားသည့် အသည်းပုံလော့ကက်သီးနှင့် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေး...

“ကိုယ်ဝတ်ပေးမယ် နှိုင်း”

“ရှင်”

ဆွဲကြိုးလေးကိုယူလျက် နှိုင်း၏လည်တိုင်ကျောကျောမှာ အပြုံးများဖြင့် သူ ဝတ်ဆင်ပေးလေသည်။

ဆွဲကြိုးဝတ်ပြီးချိန်မှာ နှိုင်း၏ကုပ်သားဝင်းဝင်းလေးကို သူတစ်ချက်နမ်းရှိုက်လိုက်စဉ်...

“အို”

“နှိုင်း...နှိုင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေမိပြီကွယ်”

“ဟင်”

သူက နှိုင်းကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်ယူ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရင်ချင်းအပ်လျက် ပြော၏။

ရုတ်တရက် သူ့နှုတ်ဖျားမှ “ချစ်တယ်” ဆိုသော စကားကြောင့် နှိုင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“နှိုင်း...ကိုကိုပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုထဲ ရောက်နေတဲ့ ကိုအတွက် နှိုးပေးလိုက်သလိုပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်တာနဲ့ နှိုင်းအပေါ် ကိုရဲ့အချစ်တွေအားလုံးကို အပြည့်အဝပေးဆပ်မယ်လို့”

မျက်လုံးဝိုင်းလေးများဖြင့် အံ့သြနေသော နှိုင်းကို ရွန်းလဲ့တောက်ပစွာကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးအား ဆွဲမောယူလျက် သူညင်သာစွာ ရှိကံနမ်းသည်။

သူ့အနမ်းများကြောင့် နှိုင်းရင်ထဲ တုန်လှုပ်သွား၏။ အရင်တုန်းကတော့ သူ့ထံမှ ဒီလိုအကြင်နာများကို နှိုင်းကြိတ်၍ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ယခုအခြေအနေမှာတော့.....

“ဟင်အင်း...မ...မဖြစ်ဘူး ကို”

“ဟင်”

“တကယ်တော့ ရှင်...ရှင်က နှိုင်းကိုမချစ်ပါဘူး၊ ရှင်ချစ်တာက မမကိုပါ ဦးဗညားတော်”

နှိုင်းက သူ့ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်၍ပြောတော့ သူ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“လှိုင်းကို ကိုယ်မေ့လိုက်ပြီ နှိုင်း၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အခုလက်ရှိ သက်ဆိုင်တာက နှိုင်း...၊ နှိုင်းကိုပဲ ကိုယ်ချစ်မယ်၊ မြတ်နိုးမယ်၊ ကိုဟာ အရင်က ဗညားတော် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှိုင်း သိစေချင်တယ်”

သူပြောရင်း နှိုင်းဆီ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာ၏။

“ကိုယ့်ဆီလာပါဦး နှိုင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့လျစ်လျူရှုမှုတွေကို နှိုင်းပဲ သတိပေးခဲ့တာလေ၊ ကိုယ့်အပေါ် နှိုင်းရဲ့ဆွဲဆောင်မှုက အောင်မြင်ပါတယ်၊ ပုံစံပြောင်းလိုက်တဲ့ နှိုင်းဟာ ကိုယ့်မျက်စိထဲက မထွက်ခဲ့ဘူး၊ နှိုင်းကို တစ်ချိန်လုံး သတိနေရခဲ့တယ်ကွယ်”

“ဆို”

အနီးကပ်ရောက်လာသော သူက နှိုင်း၏ကိုယ်လေးကို

ရင်ခွင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလျက် မွတ်သိပ်စွာနမ်းသည်။

သည်ထက် အချိန်တွေတုန်းကဆိုလျှင် သူ့ရဲ့အနမ်းတွေ က နှိုင်းကို လှုပ်ရှားစေမိမည်ထင်။

“နှိုင်း...နှိုင်းကိုလွှတ်ပါဦး၊ သားတို့ကို နှိုင်း သွားကြည့်”

“အဟွန်း...သားတို့ကို ဒီလောက်တောင်ချစ်လားဟင် နှိုင်း၊ ဒါဆို သားတို့ဒက်ဒီကိုကော နှိုင်း”

လူငယ်ဆန်ဆန် သူ့အမေးကြောင့် နှိုင်း မျက်နှာလေး နီသွားရ၏။ အမြဲတမ်း မျက်နှာတည်တည်ကြီးဖြင့် သူက ယခု တော့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ချိုမြဲနေရတာလဲ။

“ရှင်...ရှင် ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ ကို”

“ဟောဗျာ...ဘာကြောင့်ဒီလိုမေးရတာလဲ နှိုင်း”

“အို...ကျွန်မနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေလာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲဟင်၊ ရှင်..ဒီလို တစ်ခါမှ”

“အဟွန်း...နှိုင်းရယ် ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ နှိုင်းက ကိုယ့်ကို နှိုးလိုက်တာပါလို့၊ အဲဒီအတွက်လည်း နှိုင်းကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နှိုင်းနဲ့သားတို့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ကို အချိန်မီ သတိ

ရလာလို့လေ”

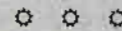
“ဒါဆို...ဦးဗညားတော် နိုင်ငံခြားက ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာရင် ဘာနဲ့မှမတူဘဲ ယူလာတဲ့လက်ဆောင်ဆိုတာက...”

“အဟွန်း...ကိုယ့်ရဲ့အချစ်တွေလေ၊ ဟောဒီအသည်း လေးက ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်စား နှိုင်းနှလုံးသားနဲ့ အမြဲ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေလိမ့်မယ် နှိုင်း”

ဖြူနုသော ရင်ညွန့်ပေါ်မှာ လှပသည့် အသည်းပုံလေး ကို သူ ဖွဖွတို့ထိရင်း ပြုံး၍ပြော၏။

“နောက်တစ်ခုပြောဖို့ မေ့နေတာက မင်း ပိုလှလာတယ် နှိုင်း”

ထို့နောက် နှိုင်း၏ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်ပေါ်သို့ တမ်းမက်သည့် အနမ်းများ...နှိုင်းသည် အိပ်မက်တစ်ခုထဲ ရောက် သွားခဲ့၏။

ရင်နှစ်သားချက်ရိုက်သံများ

၂၄၃

“ဒက်ဒီ”

သွေးကစကားပြောသည်ဆိုတာ မှန်လှ၏။ မည်မျှပင်
အနေဝေးပါစေ၊ အမြွှာတို့က ဦးဗညားတော်ကို တွေ့တာနှင့် ပြီး
ရွှင်ရယ်မော၍ မှတ်မိနေကြပြီ။

“ဒက်ဒီ”ဟုခေါ်သံက ဦးဗညားတော် ရင်ထဲ ကြည်နူး
ပီတိဖြစ်စေတာ ငြင်းမရပေ။

“သားတို့ရယ်...ခုချိန်ကစပြီး သားတို့ကို ဒက်ဒီ ဂရု
စိုက် ကြင်နာပါ့မယ်”

အမြွှာနှစ်ယောက်နှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး နှိုင်းကိုယ်တိုင်
ကြည်နူးသလို ခံစားရ၏။ သည်အဖေနှင့် သည်သားတွေ ခုလိုဖြစ်
ဖို့ နှိုင်း၏ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

“သားတွေက သိပ်ကိုသိနေပြီနော် နှိုင်း၊ အရမ်းလည်း

စိုးမိုး - စာပေ

ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ကြည့်ပါဦး...နှိုင်းထက် သူတို့ဒက်ဒီကို ပိုသိနေလိုက်
ကြတာနော်”

မနာလိုဟန်ဖြင့် နှိုင်းပြောတော့ သူပြုံး၏။ အမြွှာတွေက
နှိုင်းကို ရယ်ပြုံးပြကာ...

“မာမိ...မာမိ”

ဟုခေါ်တာကြောင့် အားလုံးသဘောကျကုန်သည်။

“ဒီကောင်တွေ သိပ်လည်တာပဲကွ”

“အဲဒါ ဦးဗညားတော်နဲ့တူလို့”

“ဟေ့...နှိုင်းက ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို ဒီလိုပြောရတာ
လဲကွ”

“အို...အရင်တုန်းကတော့ နှိုင်းတို့အပေါ် သိပ်စိမ်းကား
ပြီး ခုတော့ ဘာမှမသိသလိုနဲ့ ရင်းနှီးပြနေတာလေ”

နှိုင်း ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သူသိတော့ ပြုံး၏။ သူ
စိမ်းကားခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေကို နှိုင်း မကျေ့နပ်ခဲ့တာပဲ။

“အဟွန်း...အဲဒီအချိန်တွေကို အခု နှစ်ဆပေးဆပ်ပါ
မယ်ဆိုရင် နှိုင်း ကျေနပ်မလားဟင်”

စိုးမိုး - စာပေ

“အို...မသိဘူး”

မျက်ဝန်းစိုစိုကြီးများဖြင့် သူကြည့်ကာပြောတော့ ပန်းနု
ရောင်မျက်နှာလေးဖြင့် နှိုင်း ခေါင်းခါ၏။

“ကဲ...ကဲ...မာမီ မြေးတွေလည်း အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ”

သည်ကိုရောက်ကတည်းက အမြွှာနှစ်ယောက်မှာ မာမီ
တို့နှင့်အိပ်၏။ နှိုင်းက တစ်ယောက်တည်း.....

သို့သော် ယခုတော့.....

“မောင်ဗညားတော်လည်း ခရီးပန်းလာတော့ စောစော
အနားယူကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့...မာမီ”

သူတို့ အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့ကြသည်။ နှိုင်း အခန်းထဲ သူ
လိုက်ဝင်လာ၏။

“ဟင်...ဦးဗညားတော် အခန်းက”

“ဒီမှာပဲလေ”

“အို...မ...မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“အဟွန်း...ဘာကြောင့်မဟုတ်ရမှာလဲ နှိုင်း၊ ကိုယ့်ဇနီး
ရဲ့အခန်းဟာ ကိုယ့်အခန်းပဲပေါ့ဗျာ”

“အို”

သူကပြောရင်း အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၏။ နှိုင်း
မျက်နှာပျက်နေသည်။

ရန်ကုန်အိမ်မှာ သူနှင့်နှိုင်းတို့ တစ်ခန်းစီ နေခဲ့ကြတာပဲ။
ထိုစဉ်....

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် နှိုင်း ဖွင့်လိုက်တော့....

“မာမီ မေ့သွားလို့ကွယ်၊ ဒီမှာ အိပ်ရာခင်းအသစ်တွေ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

အဝါနှင့် အစိမ်းပွင့်ခက်များပါသော အိပ်ရာခင်းအသစ်
များမှာ နှိုင်းလက်ထဲ လှပစွာရှိနေ၏။ မာမီထွက်သွားတော့ နှိုင်း
အိပ်ရာခင်းများ လဲလိုက်သည်။

“အတော်လှတဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေပါလား နှိုင်း”

“ရှင်...ဟို...”

ရေချိုးခန်းမှထွက်လာသော သူက နှိုင်းနား လာရပ်သည်။
ရေချိုးပြီးကာစမို့ သူ့ထဲမှ ဖျော့တော့လတ်ဆတ်သောရနံ့က နှိုင်းထံ
ဝေဝဲလာ၏။ နှိုင်း ရင်ခုန်သွားသည်။

“ဗာမိက အိပ်ရာခင်းတွေဟောင်းလို့ လာပို့သွားတာ”

“အဟွန်း...အဆင်ပြေတာပေါ့ နှိုင်း”

“ဟို...ဒီမှာ ဦးဗညားတော် အိပ်လေ၊ နှိုင်း အပြင်မှာ အိပ်မယ်”

“နှိုင်း”

စကားမဆုံးခင် သူက နှိုင်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဖျတ်ခနဲဆွဲယူ၏။

“ဒီအချိန်ကစပြီး မင်း ကိုယ့်အနားပဲရှိရမယ် နှိုင်း၊ ကိုယ့် နားက မင်းဘယ်မှမသွားရဘူး”

“အို”

သန်မာသော သူ၏လက်များကြားတွင် နှိုင်းကိုယ်လေး ရုန်းမသာအောင်ပါပဲ။

“ကိုယ်...မင်းကိုချစ်တယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ကိုယ် မင်းအပေါ် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ပါ့မယ် နှိုင်းရယ်”

“အို...ဟင့်အင်း”

သို့သော် နှိုင်း၏ရုန်းကန်မှုကြောင့် နှစ်ယောက်သား

အရှိန်လွန်ကာ အိပ်ရာပေါ်ကျရောက်စဉ် အခန်းမီးများ ဖျတ်ခနဲ ပိတ်သွားလေ၏။

လှပသော ယန်းကမ္ဘာတစ်ခု သို့မဟုတ် မြင့်မားသော ကမ်းပါးထိပ်တစ်ခုမှာ နှိုင်း အသည်းတလှုပ်လှုပ် ရင်တငြိမ့်ငြိမ့် ရောက်နေသလိုပါပဲ။

စမ်းချောင်းတို့က တငြိမ့်ငြိမ့်စီးနေသည်။ ကျေးငှက်သံ တို့က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်မှာ သာယာလှ၏။

“နှိုင်း”

“ဟင်...စောင်း”

မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် စောင်းက နှိုင်းကိုကြည့်နေ၏။

“ခုတော့ ဒီနေရာမှာ မင်းပျော်နေပြီလား နှိုင်း”

“အို...ဟင့်အင်း”

“အဟွန်း...မင်း ကိုယ့်ကိုမညာပါနဲ့ နှိုင်း၊ မင်း ပျော် နေပါပြီ”

စောင်းပြောတာ မှန်သလားဟု နှိုင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။

ထိုစဉ်....

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“အို...ကို”

ဦးဗညားတော်က ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ မျက်နှာမှာ တည်လွန်း၏။ သူက ဇောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီ။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်လက်ထဲက သူ့ကို လုယူသွားတာပဲ ဦးဗညားတော်”

“ဘာ...ဘာကွ၊ မင်းရူးနေသလား မောင်ရင်၊ နှိုင်းက ကျုပ်နီးကွ”

ပြောရင်း ဦးဗညားတော်က နှိုင်းလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူ၏။ ဇောင်းရှေ့မှာ နှိုင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“နှိုင်းက ခင်ဗျားကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ သူ့မိဘတွေကြောင့်၊ သူချစ်တာ ကျုပ်ကိုပဲ ဦးဗညားတော်”

သည်တော့ ဦးဗညားတော်က နှိုင်းကိုကြည့်၏။

“သူပြောတာဟုတ်သလား နှိုင်း”

“ဟို...ကျွန်မ...”

“အမှန်တရားကို ပြောလိုက်ပါ နှိုင်း”

ဇောင်းက တိုက်တွန်းသည်။ နှိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရပ်နေ၏။

“ပြောလိုက်ပါ နှိုင်း၊ မင်းချစ်တဲ့လူက မင်းရဲ့ခင်ပွန်း ကျုပ်ကိုပဲဆိုတာ”

“အို”

တစ်ဖက်မှ ဦးဗညားတော်ကလည်း တိုက်တွန်းနေသည်။

နှိုင်း ဖျတ်ခနဲ သူရဦးနားမှ ခွာလိုက်၏။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ရုတ်တရက် ကျောခိုင်းလိုက်စဉ်....

“နှိုင်း”

“နှိုင်း”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခေါ်သံ ပေါ်လာပေမယ့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နှိုင်း ဘာမှမဆုံး ဖြတ်နိုင်ပေ။

“နှိုင်း”

“အင်...ဟင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ခေါ်သံကြောင့် နှိုင်း မျက်လုံးတို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်...ကို”

နှိုင်းရဲ့မျက်နှာကို အပေါ်စီးမှ အုပ်မိုးကြည့်နေသည့် ဦးဗညားတော်အား တွေ့ရခိုက် စောင်းကို မျက်လုံးဝှေ့ကာ ရှာမိ၏။

ကြည့်စမ်း...ဒါ အိပ်မက်ပါလား။

လက်တွေ့မှာ နှိုင်းရောက်နေတာက ဦးဗညားတော် ရင်ခွင်ထက်ဝယ်ပင်။

“ချာတိတ်...အိပ်နေလိုက်တာ တကယ့်ကလေးလေး အတိုင်းပဲကွယ်”

သူက နှိုင်းနဖူးကို ညင်သာစွာနမ်းနှိုက်ရင်း ပြောသည်။
နေ၏အလင်းရောင်ကြောင့် မိုးလင်းနေပြီဆိုတာ နှိုင်း သိလိုက်၏။
နှိုင်း အိပ်ရာမှထဖို့ပြင်စဉ်....

“ဟေ့...အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ နေပါဦးကွ”

“အို”

နှိုင်းကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ကိုယ်စဉ်းစားမိတယ်၊ နှိုင်းကို အဆာကတည်းက ကိုယ် ဘာကြောင့် ဂရုမစိုက်မိတာပါလိမ့်လို့”

သေးကျဉ်းသော နှိုင်း၏ခါးလေးကံ သူ တင်းတင်းဖက်

ရင်း ဆိုသည်။

“အဟွန်း...ဒါပေမယ့်လည်း ခုချိန်ထိ ကိုယ် နောက် မကျသေးပါဘူးလေ၊ နှိုင်းဟာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပန်းလေး တစ်ပွင့်ပဲကွ”

နညက်သော နှိုင်း၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ အနမ်း တွေကျရောက်လာသည်။ သူဟာ နှိုင်း လက်ထပ်ထားတဲ့ခင်ပွန်း တစ်ယောက်မို့ မျက်ဝန်းအစုံကိုသာ မှိတ်လိုက်မိတော့၏။

အရာရာကို တရားနှင့်ဖြေသိမ့်ပုံပင်။ နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း မာမိတို့နှင့်ခွဲရမှာ စိတ်မကောင်းပေ။

“ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့လည်း အသက်ကြီးနေပြီ၊ နှိုင်းတို့နဲ့ လိုက်နေပါလားဟင်”

“ဒါဝော့မဖြစ်ဘူး သမီး၊ မာမိတို့က ဒီမှာပဲ ခေါင်းချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

မမတစ်ယောက်လည်း ဒီနေရာမှာပဲ ဆုံးပါးခဲ့တော့ မာမိတို့အတွက် ပို၍တွယ်တာစရာဖြစ်တာ မဆန်းပါ။

“ကိုတို့ မကြာခဏ လာလို့ရတာပဲ နှိုင်းရယ်၊ ဖုန်းနဲ့တိုင်းဆက်ပြီး မာမိတို့ ကျန်းမာရေး မေးနိုင်တာပဲ”

“မောင်ဗညားတော် ပြောတာဟုတ်တယ် သမီး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကျန်းမာရင် တော်ပြီလေ”

နှိုင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ လူကြီးတွေ ဖျော်ရာမှာနေပါစေဟု သဘောထားလိုက်သည်။

“နှိုင်းတို့ မကြာခဏလာပါ့မယ် မာမိ”

“အေးကွယ်”

“ကဲ...နှိုင်း ဒက်ဒီနဲ့မာမိကို ကန်တော့ကြရအောင်”

“အင်း...ဒီလိုအတူနေလာပြီးမှ မြေးလေးတွေနဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုတော့ ရုတ်တရက် မာမိရင်ထဲ မနေတတ်သလိုပဲကွယ်”

အချိန်မရသော ဦးဗညားတော်က နောက်မှအလုပ်များကို စိတ်မချ၍ ဒီနေ့ပြန်လေ၏။ သူပြန်မည်ဆိုတော့ နှိုင်း အထုပ်အပိုးပြင်ရသည်။

သည်အချိန်မှာ နှိုင်းက သူ၏ဇနီးမယားအစစ် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဇောင်းကိုတောင် သွားတွေ့ဖို့ မစဉ်းစားတော့။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ နှိုင်းယူဆထား၏။

“တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဓမ္မတာပေါ့ မာမိကြီးရယ်၊ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဆိုတာ မဝေးပါဘူး၊ မကြာခဏ လာလို့ရတာပဲကွာ၊ ကျုပ်တို့လည်း မြေးတွေကိုလွမ်းရင် ရန်ကုန်လိုက်သွားရုံပေါ့ဗျာ”

ရိပ်သာမှထွက်လာတာ မကြာသေးသော ဒက်ဒီကတော့

“ဟုတ်ကဲ့”

လေဆိပ်ဆင်းခါနီး မိဘတွေကို ကန်တော့ကြသည်။
ဒက်ဒီနှင့်မာမီ မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ဆုတွေပေးကြ၏။

“ကဲ...သားသားတို့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကို နှုတ်ဆက်
ကြ”

ဦးဗညားတော်နှင့် နှိုင်းက အမြွှာနှစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်စီ ချီထား၏။

သူတို့လက်ထဲမှာ ကလေးတွေကို အဘိုးနှင့် အဘွားအား
နမ်းစေသည်။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ငါ့မြေးကြီးတွေ နောက်တစ်ခါ
တွေ့ရင် စကားတွေအများကြီး တတ်နေမှာသေချာတယ်”

မာမီတို့က သားတွေကို ပြန်နမ်းရင်း ပြော၏။

“သားတွေ နှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်တော် ခမ်းခမ်း
နားနား လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတယ် ဒက်ဒီနဲ့မာမီ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မြေးကြီးတွေ မွေးနေ့ပွဲရောက်
မှ မာမီတို့လာပါ့မယ်”

“ဟင်...မာမီကလည်း သားတို့ကိုများ မြေးကြီးတွေ

တဲ့”

နှိုင်းက မကြိုက်သလို ပြောလိုက်၏။ မာမီပြုံးကာ...

“ဪ...မြေးကြီးတွေပေါ့ကွယ်၊ တစ်နေ့ သမီး
ကလေးရလာရင် သူတို့က မြေးဦး မြေးကြီးတွေပဲ ဖြစ်ရမှာလေ”

“အို...မာမီကလည်း”

ထိုကိစ္စမျိုး မစဉ်းစားဖူးသော နှိုင်းမှာ မျက်နှာလေး နီရဲ
သွား၏။ ဦးဗညားတော်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

“အဟွန်း...မာမီပြောတာ မှန်တယ် နှိုင်း၊ နှိုင်းလည်း
ငယ်သေးတာပဲ၊ တစ်နေ့ သားသမီးရနိုင်တာပဲ”

“အို...ဟင်အင်း...နှိုင်းမှာ ဒီသားတွေရှိနေပြီပဲ”

“ကဲ...ကဲ...နောက်မှအငြင်းပွားကြ၊ လေယာဉ်ချိန်နီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်တို့သွားတော့မယ် ဒက်ဒီ”

“မာမီ...နှိုင်းသွားပြီနော်”

အပြန်ခရီး ဒုက္ခများတာမို့ မာမီတို့ကို လိုက်မပို့ခိုင်းပေ၊
ဒရိုင်ဘာနှင့်သာ လေဆိပ်ထွက်ခဲ့သည်။

“အဟွန်း...ခုမှ ကိုယ့်ဘဝ မိသားစု စုံစုံလင်လင်နဲ့
ခရီးထွက်ဖြစ်တော့တယ် နှိုင်း”

“ဒါ ခရီးထွက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မဖြစ်မနေမို့ ကို လာခေါ်တာမဟုတ်လား”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာ နှိုင်းပြောတော့ သူပြုံးသည်။
ထိုနောက် နှိုင်း၏လက်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ....

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ နှိုင်းနဲ့သားတို့ဟာ ကိုယ့်အတွက်
မရှိမဖြစ်တဲ့သူတွေပါ။ ဒါကြောင့် အလုပ်တွေကိုပစ်ပြီး နှိုင်းတို့ကို
လာခေါ်တာပါကွယ်”

“နှိုင်းကတော့ မယုံပါဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...နှိုင်းယုံအောင် ကိုယ် သက်သေပြ
မှာပေါ့၊ မိသားစုခရီးစဉ်အတွက် ဒီကအပြန် ငပလီကို သွားမယ်
လေ”

“ဟင်...တကယ်”

အလုပ်အလွန်များသောသူက ခုလို အချိန်ပေး၍ ငပလီ
လိုက်ပို့မည်ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားရ၏။ မန္တလေးသူ နှိုင်းက
ပင်လယ်နှင့် အနုစေးသည်မဟုတ်လား။

လေဆိပ်ရောက်တော့ ခရီးသည်တွေအပြည့်....ထိုစဉ်

“နှိုင်း”

“ဟင်...စောင်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ စောင်းကို လာတွေ့ရတာကြောင့် နှိုင်း
မျက်နှာပျက်သွား၏။

စောင်းကလည်း နှိုင်းဘေးမှ ဦးဗညားတော်ကြည့်ကာ
မျက်နှာမကောင်းတော့...

“နှိုင်း မိတ်ဆွေလား”

ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားစဉ် ဦးဗညားတော် မေးလာ
၏။ နှိုင်းမျက်နှာကိုပြင်၍ ခေါင်း ခပ်လေးလေးညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ် ကို၊ ဒေါက်တာစောင်းဒ တဲ့”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်က
နှိုင်းရဲ့ခင်ပွန်း ဗညားတော်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါ
တယ် ဦးဗညားတော်”

အမျိုးသားနှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာကို နှိုင်း
အငေးသွားကြည့်နေမိ၏။ သည်လိုနေရာမှာ စောင်းကိုလာတွေ့
လိမ့်မည်ဟု နှိုင်း မထင်ခဲ့ပေ။

“ဒါက ကျွန်တော့် ဗစ်စတင်းကတ်ပါ၊ ဒေါက်တာ

ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဝင်ပါ”

ဦးဗညားတော်က ဗစ်စတင်းကတ်ထုတ်ပေးရင်း စောင်းကိုပြော၏။ စောင်းက နှိုင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဦးဗညားတော်ဘက်လှည့်ကာ....

“ခုလိုဖိတ်ခေါ်တာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦးဗညားတော်၊ ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်ပါတယ်”

“နှိုင်းရဲ့မိတ်ဆွေဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါပဲ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာလာရင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုပါတယ်”

သူက လှိုက်လှဲစွာပြောလိုက်လေ၏။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောမောခန့်ညားသော ဦးဗညားတော်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အနီးကပ်နေလာသော နှိုင်း အနေဖြင့် စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ နေမည်လား။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးဗညားတော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးဗညားတော်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေလိုက်နိုင်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ နှိုင်းက ဦးဗညားတော် ရောက်လာတာ ကျွန်တော့်ကို မပြောခဲ့ဘူးလေ”

စောင်းက နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။ နှိုင်း မျက်လွှာ

ချမိသည်။

“အဟွန်း...ကျွန်တော် ရောက်တာ မကြာသေးဘူး ဒေါက်တာ၊ နှိုင်းနဲ့ ကလေးတွေကို လာခေါ်တာ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တွေပစ်ထားသလို ဖြစ်နေတော့ ဒီမှာ ကြာကြာမနေနိုင်လိုက်ဘူး၊ နောက်များမှ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး နှိုင်းနဲ့အတူ မိတ်ဆွေတွေအိမ် လည်ရမယ်”

ဦးဗညားတော် ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ပြောတော့ စောင်း မျက်နှာ မပျက်အောင် ကြိုးစားသည်။

“ဦးဗညားတော်သာ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ၊ နှိုင်းက ခေါ်လာမှာမဟုတ်လား”

အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကြားတွင် နှိုင်း ချောင်ပိတ်မိနေသလိုပါပဲ။ စောင်းမေးတော့ နှိုင်း မျက်တောင်ကော့များ ပင့်ကြည့်လာ၏။

“နောက်တစ်ခေါက် ဒီကိုရောက်ဖို့ဆိုတာ နှိုင်းတို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ဒေါက်တာ”

“ဟဲ...ဟဲ...ရောက်လာတဲ့အခိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်တော်ကတော့ နှိုင်းတို့ဆီဝင်မှာပဲဗျ”

ဇောင်း ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ နှိုင်း သိပါ၏။
ရုတ်တရက် ဘာမှအကြောင်းမကြားဘဲ ပြန်သွားတဲ့ နှိုင်းအား ဇောင်း
ရောက်အောင်လာတွေ့မည်မှာ သေချာသည်။

“အိမ်မှာ ကျွန်တော်မရှိပေမယ့် နှိုင်းက အမြဲရှိပါတယ်၊
လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ ကဲ...ခုတော့ ကျွန်တော်တို့
ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဇောင်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်း
လှမ်းရောက်မှ နှိုင်း ပြန်ကြည့်တော့ ဇောင်း၏ စူးလက်သော
မျက်လုံးများနှင့်ဆိုခိုက် ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲလိုက်၏။

○ ○ ○

“ဒေါက်တာဇောင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိလား နှိုင်း”

“ရှင်...ဟင့်အင်း”

ရန်ကုန်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အခန်းထဲဝင်၍ အနားယူစဉ်
ဦးဗညားတော်က မေးလာသည်။

“ဒီလူက လူချောပဲ၊ ချစ်သူရည်းစားတော့ရှိမှာပေါ့ နှိုင်း”

“အို...နှိုင်း မသိ...မသိဘူး၊ နှိုင်းက ဒီမှာ ကိုနဲ့အတူ
နေတာပဲ”

မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစား၍ နှိုင်း ဖြေလိုက်၏။
သည်တော့ သူပြုံးကာ နှိုင်းကိုယ်လေးကို ဖက်၏။

“အဟွန်း...ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမက ကိုယ့်အနား
မှာဆိုတော့ ဒေါက်တာအကြောင်း ဘယ်သိမလဲ...ဆောရီး”

သူရင်ခွင်ထဲမှာ နှိုင်း သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချလိုက် သည်။

“ကဲ...အပြစ်တော့မဆိုနဲ့ နှိုင်း၊ အလုပ်တွေပစ်ထားရတဲ့ ရက်တွေများပြီ၊ ကို ကုမ္ပဏီသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ယခုတစ်ကြိမ် သူ အလုပ်သွားမှာလောက် နှိုင်း ဝမ်းသာ တာ မရှိပါ။ သွက်လက်စွာပဲ သူ့ကို ကားနားထိ နှိုင်း လိုက်ပို့ ပေး၏။

“ကို စောစောပြန်လာခဲ့မယ် နှိုင်း”

နှိုင်းနဖူးကို ဖွဖုနမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး သူပြောသည်။ နှိုင်း ခေါင်းအသာညှိတ်လိုက်၏။

“ကိုပြန်လာရင် ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးမလဲ၊ နှိုင်း ဘာစားချင် လဲဟင်”

“ဟင့်အင်း...အိမ်မှာစားစရာတွေ ရှိနေတာပဲ ကို၊ ဘာမှ မဝယ်ပါနဲ့တော့”

“အဟွန်း...ကောင်းပြီဗျာ”

သူထွက်သွားမှ နှိုင်း သက်ပြင်းချနိုင်၏။ အိမ်ထဲပြန်ဝင် ခဲ့သည်။ အမြွှာနှစ်ယောက်က အိပ်နေကြပြီ။ ထိုစဉ်...

“ကလင်...ကလင်”

ဖုန်းသံကြောင့် နှိုင်း ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ...နှိုင်း”

“ဟင်...စောင်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ စောင်းဖြစ်နေတာကြောင့် နှိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် သို့ ဝှေ့ဝဲကြည့်မိသည်။ စောစောကသာ ဖုန်းလာလျှင် သူနှင့်တိုး မှာသေချာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ နှိုင်း၊ ဒီတစ်ခါလည်း ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှမပေးဘဲ ကိုယ့်ကို ရက်စက်သွားပြန်ပြီလားဟင်”

နှိုင်း၏တိတ်ဆိတ်နေမှုကို သည်းမခံနိုင်သလို စောင်း အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နှိုင်း...နှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ် စောင်း”

“ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ နှိုင်း၊ နှိုင်းကြောင့် ကိုယ့် အသည်း နှစ်ခါကွဲတာကိုလား”

“အို...စောင်းရယ်”

သည်တစ်ကြိမ်မှာလည်း နှိုင်းအတွက် စောင်း ဘယ် လောက်ခံစားရမည်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာနာနိုင်ပါ၏။

“ဒီမှာ နှိုင်း၊ ကိုယ့်မှာ နှိုင်းနဲ့နီးစပ်ဖို့ ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်၊ ခုတော့ နှိုင်းက ကိုယ့်ကို ရှိတယ်လို့တောင်မထင်ဘဲ ဦးဗညားတော် ခေါ်ရာ ပြန်လိုက်သွားတာ တန်းနေတာပါလား”

“နှိုင်း ဘာပြောရမလဲ ဇောင်း၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ ရုတ်တရက် အခြေအနေပါ”

နှိုင်းစကားကို ဇောင်းက မယုံသလို ရယ်၏။

“အဟွန်း...ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ နှိုင်းအနေနဲ့ ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်သင့်တယ်မဟုတ်လား”

“နှိုင်း အခွင့်မသာခဲ့ပါဘူး ဇောင်းရယ်”

ဦးဗညားတော် ရောက်လာခြင်းနှင့် ပြန်ခြင်းက မြန်လွန်းတာမို့ နှိုင်း ဘာမှပြင်ဆင်ချိန် မရတာအမှန်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် ကိုယ်ချိန်းတဲ့နေရာ နှိုင်း လာခဲ့ပါ”

“ဟင်...ဇောင်းက ဟိုမှာ...”

“အဟွန်း...ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဆိုတာ လေယာဉ်နဲ့စီးရင် အနီးလေးပါ နှိုင်း၊ ကိုယ့် မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုရောက်မယ်”

ဒါဟာ တမင် နှိုင်းကိုလာတွေ့တာဖြစ်မည်ဟု သိလိုက်၏။

“တကယ်လို့ ကိုယ်ချိန်းတဲ့နေရာ နှိုင်းမလာဘူးဆိုရင် နှိုင်းဆီ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

“အို”

ဇောင်းသာ အိမ်ကိုလိုက်လာလျှင် ဦးဗညားတော်နှင့် တွေ့မှာမေးချာ၏။

“ဒီ...ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဇောင်း”

“အဟွန်း...ဒါဆို ကိုယ့်ဆီ နှိုင်းလာခဲ့လေ”

“ဟင်း...ကောင်းပြီလေ၊ ဇောင်းရှိမယ့်နေရာကိုသာ ပြောပါ”

နှိုင်း လက်ခံသဘောတူတာကို ဇောင်း ကျေနပ်သွားပုံပင်၊ ဟိုတယ်တစ်ခုနာမည်ကို ဇောင်း ရွတ်ပြသည်။

“နှိုင်းလာမယ်လို့ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်၊ ဘိုင်း”

ဇောင်း ဖုန်းချသွားတော့ နှိုင်းစိတ်ထဲ လေးလံနေ၏။ မနက်ဖြန် ဟိုတယ်မှာ ဇောင်းကိုသွားတွေ့ဖို့ဆိုတာ နှိုင်းအနေဖြင့် တကယ်စွန့်စားခန်းပါ။

သည်မှာက ဦးဗညားတော်၏ အသိုင်းအဝိုင်းက များ၏။
နှိုင်းနှင့်စောင်း တွေတာကို ဘယ်သူမှမသိစေချင်ပေ။

“နှိုင်းတို့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်လို့ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့
စောင်း၊ ခုချိန်ကစပြီး နှိုင်းနှင့်စောင်းတို့ မိတ်ဆွေရင်းတွေ ဆက်ဆံ
သွားရအောင်”

မနက်ဖြန် စောင်းကိုတွေ့လျှင် နှိုင်း ပြောရမည့်စကား
တွေ စိတ်ထဲကြိတ်ကာ စိစဉ်နေ၏။

ညနေ ဦးဗညားတော် ပြန်လာတော့ ဟန်ဆောင်ပြီးဖြင့်
နှိုင်း ကြိုရသည်။

“ကို ပြန်လာတာ စောသားပဲ”

“အဟွန်း...ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ ခုချိန်ကစပြီး နှိုင်းနှင့်
ကလေးတွေအပေါ် ကိုယ်ပြောင်းလဲမယ်ဆိုတာ”

နှိုင်းခါးလေးကိုဖက်၍ သူအပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။
သူ၏ပြောင်းလဲမှုကို အိမ်က အလုပ်သမားတွေ အံ့သြမှာသေချာ
၏။

“ကြည့်ပါဦး...ကိုယ့်မိန်းမလေးက ရေချိုးပြီး လန်းလန်း
ဆန်းဆန်းနဲ့ လှနေလိုက်တာ”

“အို”

“အခန်းထဲရောက်တော့ နှိုင်းကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်၍
ပါးပြင်မို့မို့ပေါ် နမ်းရှိုက်သည်။

သူရင်ခွင်ထဲမှ နှိုင်း ထွက်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သူက မလွှတ်
ပေးဘဲ နှိုင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို အသံတိတ်စေ၏။ တကယ်ပဲ သူ
သည် အရင်ကနှင့်မတူအောင် ပြောင်းလဲခဲ့တာသေချာပြီ။

“နှိုင်း”

“ဟင်”

“ဒင်နာကို အပြင်ထွက်စားကြမယ်လေ”

“အို...ဟင့်အင်း၊ အိမ်မှာဟင်းတွေချက်ထားတယ် ကို”

အခုန်တော့ စောင်းကိစ္စကြောင့် နှိုင်းစိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေ
သည်။ ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နှိုင်း၊ အိမ်ကဟင်းတွေ အလုပ်သမား
တွေ ကျွေးလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း...နှိုင်း ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး ကို”

သည်တော့ သူက နှိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လာ၏။
နှိုင်းက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး.....

“ကို...ရေချိုးလိုက်လေ၊ နှိုင်း ကိုအတွက် ညနေစာ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး နှိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှာ ထမင်း ပွဲကို စီစဉ်နေပေမယ့် မနက်ဖြန်အရေးတွေးကာ နှိုင်း မကြာခဏ သက်ပြင်းချမိ၏။

မကြာခင် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဦးဗညားတော် ရောက်လာသည်။

“ဟင်းတွေ စုံလှချည်လား နှိုင်း”

“ဒါကြောင့် ကိုကို အပြင်မထွက်စားဖို့ နှိုင်း ပြောတာ ပေါ့”

သူပြုံး၍ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ နှိုင်းက မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်၏။

“အမှန်တော့ နှိုင်းနဲ့အတူ ဒီလိုလက်ဆုံစားရတာ ကိုယ့် အတွက် အရမ်းကြည်နူးရတယ်၊ နောက်ဆို သားနှစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲ”

နှိုင်းထည့်ပေးသော ဟင်းတွေကို အရင်လို မငြင်းဆန်ဘဲ သူမြိန်ယှက်စွာစား၏။ နှိုင်းပန်းကန်ထဲသို့လည်း သူက ဟင်းတွေ

ပြန်ထည့်ပေးသည်။

တကယ့်ဇနီးမောင်နှံအစစ်၏ ထမင်းစားပိုင်းလေးပါ။ သို့သော် ဒီအချိန် ဒီအခါရောက်မှ နှိုင်းကြောင့် မိသားစုပြိုကွဲစရာ ကြုံလာရမည်လား။

“နှိုင်း...ထမင်းစားနည်းလှချည်လား”

“ရှင်...ဟို နေ့လယ်က ရင်ခံသွားလို့ပါ ကို”

ထိုမျှသာပြောပြီး သူ့ရှေ့မှ နှိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။ ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ နှိုင်းအတွက် သူ့ရှေ့နေရတာ မွန်းကြပ်သလို ပါပဲ။

ဖြူနုဝင်းဝါသော အသားအရေမှာ မီးခိုးနုရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ပိုးသားကဲ့သို့ တောက်ပနူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် မြောင့်စင်းသော ဆံနွယ်တို့ကို ဖြန့်ချလျက် နုနယ်ပျိုမျစ်မှုနှင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတို့ ပေါင်းစပ်လျက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ကျက်သရေရှိ လှပနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်....

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ ဇောင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လာတွေ့တာပါ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် နှိုင်း၊ မင်းက ကိုယ့်ကို နောက်ဆုံးလာတွေ့တာ ဟုတ်လား”

သည်မျှလှပသော နှိုင်းနှင့် ဒီတစ်ကြိမ် မလွဲတော့ပြီဟု ဇောင်း ထင်ခဲ့သမျှ ယခုတော့ နားထဲမယုံနိုင်စရာ။

နှိုင်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ် ဇောင်း၊ တကယ်တော့ ဇောင်းနဲ့ကျွန်မ တို့ရဲ့အတိတ်က ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ”

“ဪ...ခုတော့ မင်းက ဒီလိုပြောပြလား နှိုင်း၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်ထိ မင်းဟာ ကိုယ့်ဆီလာဖို့ ပြောခဲ့တာတွေ မေ့ပြီလားဟင်”

နှိုင်း မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ဇောင်းအတွက် နှိုင်းစကားတွေကြောင့် ဒေါသဖြစ်မှာသေချာသည်။

“ကျွန်မ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာပါ ဇောင်း”

“ဘာ...အိပ်မက်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇောင်း၊ တကယ်တော့ စိတ်ရဲ့ တစ်ခဏထွက်ပေါက်အဖြစ် ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်မိတာ”

ဇောင်းက လက်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၏။ သည်မျှတည်ငြိမ်နေတဲ့ နှိုင်းပုံစံကို လုံးဝသဘောမကျနိုင်အောင်ပါ။

“စိတ်ကူးယဉ်တာမဟုတ်ဘူး နှိုင်း၊ ကိုယ်တို့ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ နှိုင်း”

ဇောင်းက ဖျတ်ခနဲ နှိုင်းလက်ကို ဆွဲယူ၍ပြော၏။ နှိုင်း

မျက်နှာလေးနီလျက် ချက်ချင်းရုန်းသည်။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဇောင်း၊ ကျွန်မဟာ ပိုင်ရှင်ရှိသူပါ”

“ဪ ခုကျတော့ မင်းက ဦးဗညားတော်ကို ထည့်
တွက်ပြီပေါ့”

မခံချင်ဟန်ဖြင့် သူ မေးသည်။ နှိုင်းအကြည့်တို့
ဘာကြောင့် ဒီလောက်စိမ်းကားသွားရတာလဲ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကျွန်မခင်ပွန်းပါ ဇောင်း”

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးက အစစ်အမှန်မဟုတ်
ဘူးလေ နှိုင်း”

ထိုစကားကြောင့် နှိုင်း မျက်လွှာချ၏။ အဖြစ်အပျက်
တို့ ပြောင်းလဲကုန်တာ ဇောင်းကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ဦးဗညားထော်ရဲ့
ဇနီးပါပဲ ဇောင်း၊ ဒီတော့ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ပွန်းအပေါ်
သစ္စာစောင့်သိရပါမယ်”

“ဒါဆို ကိုယ့်တို့ တစ်သက်လုံး ဝေးကြရမှာလား နှိုင်း”

“အချိန်က ကုစားသွားမှာပါ ဇောင်း”

ဇောင်းက မျက်တောင်များ မှေးစင်းလျက် နှိုင်းကိုကြည့်
၏။

“မင်း...သူ့ကိုချစ်သွားပြီလား နှိုင်း”

“အို”

ထိုအမေးကို နှိုင်း ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ ဇောင်း
ခပ်မဲ့မဲဖြိုးသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ မင်း သူ့ကိုချစ်သွားပြီပေါ့”

နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းစေ့ကာ ဇောင်းကိုကြည့်
လိုက်၏။

သည်နေ့ပြောစရာရှိတာ အားလုံးပြောခဲ့မည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဇောင်း၊ သူ့ကို ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း
တစ်ယောက်အနေနဲ့ပေါ့”

“ဪ”

နှိုင်းအဖြေက ဇောင်းကို နာကျင်သွားစေတာအမှန်။ ဇောင်း
ဘက်ကသာ နှိုင်းကို မမေ့နိုင်ခဲ့တာပါလား။

“နောက်ဆုံး ကိုယ်တစ်ခုပဲမှေးမယ် နှိုင်း၊ မင်း သူ့ကို
ချစ်လား”

“အဲဒီအဖြေကို ရှင်ရမ္မကျေနပ်မှာလား ဇောင်း”

“ဟုတ်တယ်...ဒါမှ ကိုယ့်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်ကို
သွားရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနိုင်မယ် နှိုင်း”

သည်အခိုက် ဇောင်းနှင့်နှိုင်းတို့ မျက်ဝန်းချင်း အတန်ကြာ ဆုံ၏။ အတိတ်က အရိပ်အမျိုးမျိုးကို ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်စီ ပြန်မြင်ယောင်မိသလိုလို.....

အတိတ်၏အရိပ်မှ နှိုင်း လုံးဝထွက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက် သည်။
ဇောင်းကိုလည်း နေရာမှန် ဘဝမှန်သို့ ရောက်စေချင်၏။

ဒါမှသာ စစ်မှန်တဲ့အချစ်ဟုယုံကြည်သည်။

“ကျွန်မ ဖြေပါ့မယ် ဇောင်း၊ ဦးဗညားတော်ကို ခင်ပွန်း ထပ်ယောင်အနေနဲ့ကော၊ သားတို့ရဲ့ဖခင်အနေနဲ့ကော ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်”

“ဟင်”

နှိုင်း၏စကားအဆုံး ဇောင်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖျော့ သွားစဉ်...

“အဲဒီစကားအတွက် ကို မင်းကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် နှိုင်း”

“ဟင်...ကို”

“ဦးဗညားတော်”

တည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲ ဝင်ရောက် လာသူက ဗညားတော်၊ ဇောင်းနှင့် နှိုင်းတို့၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်

စီကြည့်သည်။

“တကယ်တော့ လေဆိပ်မှာ ဒေါက်တာနဲ့တွေ့ကတည်း က မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်ရိပ်မိ ခဲ့ပါတယ်”

“အို”

“ဟာ”

လူကဲခတ်ကောင်းသော ဦးဗညားတော်ကိုပဲ သူတို့ ချီးကျူးရမလို။

“မနေ့က နှိုင်း မူပျက်နေတာ ကိုယ်ရိပ်မိတယ်လေ၊ တကယ်တော့ နှိုင်းဟာ ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ကျွန်မ...”

တစ်စုံတစ်ခုကို ရှင်းပြဖို့ နှိုင်း ကြိုးစားသည်။ ဦးဗညား တော်က လက်ကာပြ၏။

“ကိုယ် မင်းကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး နှိုင်း၊ တကယ်တော့ မင်းမှာချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာသာ ကိုသိရင် ခုလို လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့မှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး နှိုင်း”

“ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်မက ကိုရဲ့ဇနီး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့သစ္စာရှိမှုကို ကိုယ်လေးစားပါ

တယ် နှိုင်း၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲ ကိုယ့်နဲ့သားတွေအတွက် မင်း
ငဲ့ညှာပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာသိရတော့ ကိုယ် စိတ်ကိိုခိုက်ရတယ်၊
ဒီအတွက် မင်းကို ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ ကိုယ်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်
နှိုင်း”

ဦးဗညားတော်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး ဇောင်းဘက်
လှည့်ကြည့်၏။

“ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်ဟာ ဒေါက်တာ
တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ဖြိုခွဲမိခဲ့သူပါ”

“ကျွန်တော် အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ် ဦးဗညား
တော်”

အဓိပ္ပာယ်များစွာပါသော စကားကို ဇောင်း ပြောလိုက်
၏။ ဦးဗညားတော် ပြုံးသည်။

“ဒေါက်တာ့ရဲ့သဘောထားကြီးမှုကို ကျုပ် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်၊ ခုတော့ အဖြစ်မှန်အားလုံး သိကြပြီပဲ၊ ဒေါက်တာ
ခွင့်လွှတ်နိုင်မှတော့ နှိုင်းကို ကျုပ်ဘက်က ကျေနပ်စွာစွန့်လွှတ်
ပေးပါ့မယ်”

“ဟင်...ကို”

နှိုင်း အံ့အားသင့်စွာ ဦးဗညားတော်ကိုကြည့်၏။ ကိုက

နှိုင်းကို ကြင်နာစွာကြည့်လာသည်။

“လောကမှာ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူနဲ့နေရတာ ဒုက္ခ
တစ်ခုပါ နှိုင်း၊ မင်းကို အဲဒီဒုက္ခ ဆက်ပြီးမခံစားစေချင်ပါဘူး၊
ဒါကြောင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ မင်းဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်း
ပါတော့ နှိုင်း”

အရင်က ဒီစကားမျိုးကြားရလျှင် နှိုင်းအနေဖြင့် တစ်စုံ
တစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ကောင်း ဆုံးဖြတ်မိမည်။

ယခုတော့.....

“ဒီမှာ ကျွန်မဟာ ဇနီးတစ်ယောက်၊ မိခင်တစ်ယောက်
ပါ၊ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ပွန်းကို သစ္စာဖောက်ခွင့်ရှိရင် ရှိမယ်၊
ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း သစ္စာမဲ့ချင်မဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိခင်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့သားတွေအပေါ် ဘယ်လိုမှ သစ္စာ
မဖောက်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ သစ္စာမမဲ့နိုင်ဘူး”

စကားအဆုံး နှိုင်းက မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
အုပ်လိုက်စဉ်...

“မာမီ”

“မာမီ”

“ဟင်...သားတို့”

နာနီခေါ်လာသော ကလေးတွေကို နှိုင်း ကြင်နာစွာ
ထွေးပွေ့ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်ရည်များ တပေါက်ပေါက်
ကျလျက်...

“သားတို့ရယ်...မင်းတို့နားက မာမိ ဘယ်ကိုမှမသွား
ပါဘူးကွယ်”

လေးနက်သော ကတိစကားကို နှိုင်း ပေးလိုက်မိ၏။

စောင်းက နှိုင်းနှင့်ကလေးတွေကို လေးနက်စွာကြည့်
သည်။

“နှိုင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မှန်ပါတယ်။ နှိုင်းရဲ့မြင့်မြတ်
တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ချီးကျူးလေးစား
အမှတ်ရနေပါ့မယ်။ ကဲ...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါ”

နောက်ဆုံးအနေနှင့် နှိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စောင်း
ထွက်ခဲ့သည်။

“နှိုင်း”

ဦးဗညားတော်၏ အသံပေါ်လာသည်။ မျက်ရည်တို့
မပြယ်သေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို ဖြည်းညင်းစွာ နှိုင်း
ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ခုချိန်ကစပြီး နှိုင်းနဲ့သားတို့အပေါ် တစ်သက်လုံး ခင်ပွန်း

ကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် သစ္စာရှိပါ့မယ်လို့ ကတိ
ပေးပါတယ်ကွယ်”

“ကိုရယ်”

သူ၏ကျယ်ပြန့်နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့
နှိုင်းတို့သားအမိသုံးယောက် အားကိုးယုံကြည်စွာ ခိုဝင်လိုက်မိ
သည်။ ထို့နောက် ကိုနှင့် နှိုင်းတို့၏ မျက်ဝန်းချင်းဆုံချိန်မှာ နှစ်ဦး
သား ရင်ခုန်သံများ ဆူညံစွာရိုက်ခတ်သွားလေ၏။

ရင်ခုန်သံစည်းချက်ရိုက်ခတ်သံများက သူတို့နှလုံးသား
များတွင် အဆက်မပြတ် မြည်ဟီးလျက်။

နှလုံး မိတ်စပ် သေးချမ်း ပါးစပ်။

ဆုအခွေလီ